

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/ València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 89
215 27 84

Any X N.º 489

Setmana del 5 a l'11
de febrer del 1989

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 90 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

*"Tothom estima
allò que té prop
del cor, però quan
un cor és gran
també les coses
llunyanes es tornen
properes."*

Màxim Gorki

AFINANT

L'"avui" de l'església

JOAN E. JARQUE
i JUTGLAR

*Perquè és filla
d'uns fets que s'esde-
vingueren "en la ple-
nitud del temps",
l'Església viu en "un
temps" que li és propi
i que s'esmuny entre
les mesures i els rao-
naments "d'aquest
món". Els seus ritmes
i els seus moments
sols són assolibles per
la fe; la nova existen-
cia introduïda, per
l'admirable intercan-
vi amb el Verb, en el
Temps-Eternitat de
Déu.*

*Ben cert que tam-
bé per ser el Cos, còs-
mic i temporal, del
Verb fet carn, tal-
ment com Ell "plantà
la seva tenda entre
nosaltres" en un
temps històric, l'Es-
glésia escampa els
seus "pavellons nò-
mades" —les "par-
ròquies - domicilis -
provisionals"— en la
geografia i la crono-
logia humanes i es dei-
xa mapar i descriure
històricament com
qualsevol altra reali-
tat humana. Tanma-
teix la seva realitat
última i més verita-
ble, de la qual viuen
els seus fills, escapa a
tota ciència.*

*Per això sempre
seran coixes les argu-
mentacions només
històriques a l'hora
de voler assenyalar
els camins de l'Esglé-
sia en el seu "Avui".*

**"No pot tancar-se sobre si mateix ni aïllar-se de la comunitat", es diu en l'"Exhortació"
sobre el paper dels seglars en l'Església**

"El laic no viu l'Evangeli en solitud"

El cardenal Pironio va presentar el dilluns passat en la Sala de Premsa del Vaticà, l'"Exhortació Apostòlica Postsinodal «Christifideles laici»" (Els fidels laics) que el papa Joan Pau II va firmar el passat 30 de desembre i en la qual es resumeix i dona forma als plantejaments i conclusions de l'últim Sínode dels Bisbes dedicat a aquest tema i celebrat el 1987.

El document és un text amplíssim que cobreix 197 pàgines en la clàssica mida dels escrits papals. Aquest text era molt esperat tant per l'interès del tema com per ser el veritable fruit d'aquell Sínode i per l'aplicació dels plantejaments fets pels pares sinodals.

Compta amb una introducció, cinc extensos capítols i una breu conclusió —oració final— i actualitza, amplia i puntualitza moltes de les idees del Vaticà II sobre la necessària incorporació dels seglars a la vida de l'Església.

En la introducció s'especifica que aquesta crida no es fa amb exclusivitat o preferència als bisbes, sacerdots o religiosos sinó que és una convocatòria feta a tots els cristians, homes i dones, en

igualtat. Assenyala amb goig que aquesta incorporació a la tasca de molts seglars és, després del Concili, una realitat creixent que ha de ser aprofundida i augmentada.

Subratlla que aquesta presència activa i viva del seglar en l'Església es fa més important i urgent en un món en el qual alguns nous problemes han accelerat la descristianització.

En aquest document s'assenyala que "el laic no és algú que viu l'Evangeli en solitud, no pot tancar-se en si mateix, ni aïllar-se de la comunitat. Per viure aquesta comunió l'Església té una gran pluralitat d'oficis i ministeris".

El document celebra que, després del Concili, la renovació litúrgica hagi desvetllat el sentit de participació dels seglars en la celebració eucarística, i subratlla que "la celebració litúrgica és una acció sacra no solament del clergat sinó de tota l'assemblea", per la qual cosa és natural que les funcions que no són exclusiva-ment pròpies dels sacerdots siguin exercides pels seglars.

ACTIVITATS DE "L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA"

PELEGRINATGE A TERRA SANTA

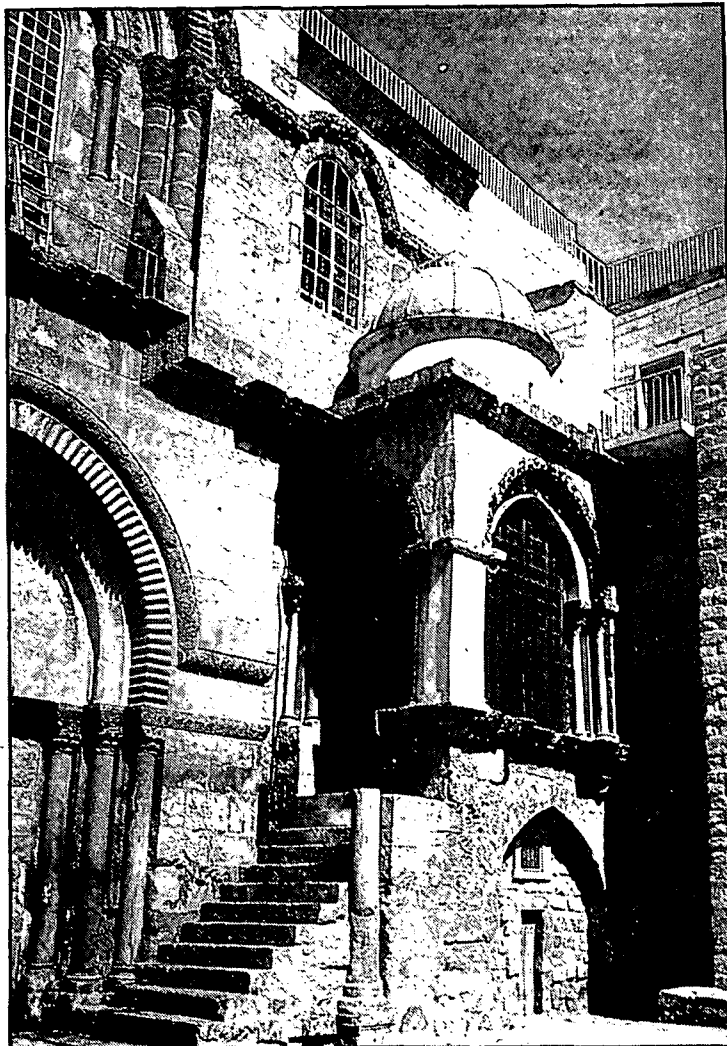
Del dia 15 al 22 de març

(Advertim que degut a la nova programació dels vols d'Ibèria, les dates anunciades es modifiquen així).

Visitant tots els llocs bíblics, de la Judea fins a la Galilea

A la Judea - Jerusalem: Getsemaní, Sant Sepulcre, Calvari, Cenacle, etc.
Betlem: Camp dels Pastors, Gruta del Naixement, etc.
Ain-Karem. Jericó. Mar Morta. Qumran. etc.

A la Galilea - Natzaret: Gruta de l'Encarnació, casa de la Mare de Déu, etc.
Mont Tabor. Canà. Cafarnaüm. Llac de Tiberíades. etc...

CALENDARI CATALUNYA CRISTIANA 1989

Tamany 21 x 43 cms., Preu 350 ptes.

TAMBÉ:

El Díptic del Mil·lenari
La imatge de la Mare de Déu "Benaurada"
Medalla magnètica pel cotxe

BUTLLETA DE COMANDA

Nom i cognoms

Domicili Població DP

Desitja adquirir:

Quantitat

☐ Calendari Catalunya Cristiana:
Preu: 350 ptes.

☐ Díptic del Mil·lenari.
Preu: 12 Ptes. unitat/1.100 Ptes. el centenar.

☐ La imatge de la Mare de Déu "Benaurada".
Terracota policromada original de "Petites Soeurs de Bethlem".
Preu: 12.500 Ptes.

☐ Medalla magnètica original de "Petites Soeurs de Bethlem".
Preu: 850 Ptes.

Marqui amb una creu, si desitja que les hi enviem per reembossament, ☐; taló ☐ més despeses de tramesa.

Envieu-les a "AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA". Plaça Urquinaona, 11, 3a. A. 08010 - BARCELONA - TELF.: 301 37 18

"L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" CONTRIBUEIX
ECONÒMICAMENT QUE CADA SETMANA SURTI AL CARRER
CATALUNYA CRISTIANA

PER A INFORMACIÓ:

Plaça Urquinaona, 11 - 3a A
08010 BARCELONA - Telf.: 301 37 18

**FES-TE AMIC...
T'esperem!**

COM FER-SE AMIC DE

**Catalunya
Cristiana?**

L'INFORMAREM AL
TELÈFON 301 37 18

EDITORIAL

Mai com avui la majoria dels ciutadans no havíem posseït un repertori de termes econòmics tan ample. Parlem de crisi, d'inflació, de reconversió industrial, de mercat comú i d'una pila de coses més. Però potser tampoc mai com avui no ens havíem sentit tan perplexos davant les qüestions de justícia i d'injustícia social. Fins i tot molts que solien mostrar-se preocupats per aquest tema van deixant de parlar-ne i es passen a la discussió purament econòmica... Claudicarem davant "l'error economicista", que denuncià Joan Pau II a la "Labo. em exercens"? No ens interessa una civilització que consistís, només, a fer créixer el pastís de la riquesa. L'esforç civilitzador dels cristians, deia el pare Lebre, se situa dins el segon manament: estimaràs el proïsme. I això comporta donar prioritat al repartiment just del pastís, en cada fase del seu creixement.

D'ençà de la vaga del 14 de desembre, sembla com si l'ambient es tornés més favorable a considerar la dimensió social del progrés econòmic. Però molt ens temem que l'economicisme acabi per recuperar terreny i per ofegar les inquietuds socials. "La societat, ha escrit el nostre Arquebisbe Primat, va a remolc de l'atractiu del diner fins a fer-ne publicitat i espectacle. Sembla un retorn a adorar el vedell d'or estimulats per una societat política que funciona a base d'economicisme". (Recomanem una lectura atenta

Més enllà dels pactes socials

de tot el comentari "Crisi social" de monsenyor Torrella que publicarem en el número anterior del nostre setmanari).

Per això, sense menystenir els pactes i la concertació social a la qual hem de desitjar que arribin, més d'hora o més tard, el govern, els sindicats i els empresaris, ens cal pensar en la nostra responsabilitat d'evangelitzar aquest àmbit de la vida humana. "Qui estima i fa estimar, deia a continuació de la cita anterior el pare Lebre, necessàriament civilitza; i qui evangelitza correctament no pot pas deixar de civilitzar, ni que sigui aquest l'objecte directe del seu propòsit".

D'aquí a pocs dies, en les nostres assemblees dominicals, els cristians serem invitats a col·laborar en la jornada contra la fam i a iniciar l'exercici quaresmal que desembocarà en la Pasqua. Seran dos instruments d'evangelització comunitària que han de tenir repercussió al carrer.

El tema de la fam, tant quan es refereix al tercer món com quan ho fa al quart, és directe com la paràbola del bon samarità. Res de teories: hem d'interrompre el nostre camí —laics i bisbes, monjos i capellans, sindicalistes i governants, obrers i iuppis— i ajudar l'afamat.

La conversió quaresmal, que s'ajuda del dejuni —una pràctica que hem de saber traduir a la realitat present— ens porta de nou a la renúncia del vedell d'or. Nosaltres sabem que és aquí la solució radical que ens ha de fer lliures. Però el món no ho entén: com els "camells" que reparteixen "xocolata" a la porta de les escoles per tal d'enllaminir els noiets i ajupir-los al vici, som enllaminits per totes les velles i les noves formes del joc, per les propagandes, per l'excitació contínua de la set de despendre i tenir... No podem oblidar la dimensió lluitadora i àdhuc conflictiva de la nostra fe. És, paradoxalment, la nostra contribució a la concòrdia entre els homes.

Quan penso en les persones que conec, veig que no es mouen malament en aquesta vida quotidiana que no és pas senzilla. Quan llegeixo o escolto els mitjans de comunicació no tinc la mateixa bona impressió.

O bé s'acusà "l'Església" de voler raglamentar-ho tot i de manera reaccionària: no als contraconceptus, no a la RU 486, no als preservatius. O bé es queixen de la immoralitat del temps i s'assaja de mobilitzar, els cristians especialment, per a la "defensa dels valors". Els mitjans de comunicació engreixen els esdeveniments, els fets de societat. Simplifiquen també, a vegades fins a la simplicitat, els judicis i els arguments que són adreçats a aquells que tenen per missió recordar que no es pot viure sempre d'esquena al sentit comú, "de cap per avall", com diria el meu avi. I no cal ni sorprendre's, ni escandalitzar-se: és la llei del gènere. La informació no és pas la formació i no se'ls pot retreure que no practiquin el rigor d'aquesta disciplina.

En aquest procés de simplificació a tots els nivells, s'esdevé que s'usen paraules que sobrepassen, i molt, l'objecte del debat. Com la paraula "absolut". Llegeixo, per exemple, que si l'ensenyament

moral de l'Església és en aquest punt discutit, és perquè la llibertat de consciència individual és considerada com un absolut. Llegeixo també que la relació immediata i directa a Déu basa el caràcter absolut i incondicional de la norma moral. Ara bé, a mi m'han ensenyat que no hi ha més absolut que Déu. Només Ell És, amb una E majúscula. La resta s'accontenta de ser minúsculament. Aleshores, ni la consciència individual ni la norma moral poden vestir-se d'absolut, aquest vestit massa gran per a elles, i que no pertany sinó a Déu.

Això és més important del que sembla. Efectivament, ja que només Déu és absolut, ja que només Ell és inqüestionable, això vol dir que tota la resta és obligada a deixar-me l'espai de llibertat necessari per mesurar les coses i dirigir la meua vida el millor possible vers Ell. Això és vàlid en moral com en tota la resta, fins i tot en moral sexual.

Mesurar cada cosa, vol dir, pels cristians, que l'ensenyament

MICHEL PAYSANT

de l'Església, basat en l'Evangeli i la Tradició, és un factor primordial en la formació de la consciència. És allò que recorda en cada ocasió el cardenal Ratzinger i té raó. No tancarem a l'armari aquest ensenyament amb el pretext que és exigent i, alguna vegada, empipador. Però una vegada s'ha rebut aquest ensenyament i s'ha pres seriosament, resta viure'l. Nosaltres som lliures, ja que som creats a imatge de Déu que és lliure més enllà de tot el que pugui imaginar-se. Nosaltres ens beneficiem també de la llibertat dels fills de Déu des que l'Esperit Sant és en nosaltres pel baptisme.

Aquesta llibertat d'home, aquesta llibertat en el marc del cristià, ens obliga a fer-nos càrrec de la nostra vida, amb tots els esdeveniments de la seva història, les pesantors psicològiques o sociològiques que la marquen, també amb

el temps que no es condueix de la mateixa manera als 20 que als 50 anys.

Els homes i les dones normalment constituïts, els cristians casats, que són emparats pel sagrament del matrimoni, per l'assistència de l'Esperit Sant en la seva vida de cada dia, les llars coneixedores de l'ensenyament moral de l'Església, són capaços de saber el què cal fer en la vida concreta per avançar, pas a pas, com tothom, sobre el camí que porta a Déu.

Gairebé estic cansat de recordar això que hauria de ser una evidència per a tothom. Una altra evidència: carregar les espatlles de pesos que no es poden suportar, no deixa avançar a ningú. I bloquejar les persones per fer-les caure, mai no pot ser una actitud evangèlica.

Hi ha també persones que els costa molt de fer-se càrrec de la pròpia vida. Tenen necessitat de ser ajudades. Les falles en el psiquisme o en l'educació rebuda, les dificultats relacionals, i tota la sèrie de neurosis i psicosis, tot

allò que pot limitar dolorosament la llibertat i obligar a recórrer als altres per viure, o simplement sobreviure.

Entre els que ajuden, penso molt especialment amb els preveres i amb els metges, sigui quina sigui la seva especialitat. Per poder dir la paraula alliberadora, per poder acompanyar les conductes que poden ser aberrants, també ells tenen necessitat d'un espai de llibertat. Titllar-ho massa de pressa de laxisme, d'immoralisme o de voluntat de poder, és anar una mica de pressa a pronunciar-se. La major part dels qui es mouen en aquest camp, que coneixen les dificultats que hi ha per fer possible la vida, a persones profundament pertorbables, són humils perquè saben molt bé que els resultats de la seva acció no són pas magnífics. Raó de més per a no sospitar d'ells.

Acabo per on hauria d'haver començat: amb la definició de la moral en el Diccionari Larousse: "Ciència que ensenya les regles a seguir per fer el bé i evitar el mal". La moral dona les regles. I després encara cal molt més per practicar-les, cal la humilitat de l'home lliure i responsable.

(de "la Croix")

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-director: Francesc Malgosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny: Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/. València, 244, 2on. Tels.: 215 / 27 39 - 28 05 - 27 84 08007 Barcelona

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Pte. Valeri Serra, 30 Tels.: 254 / 16 30 - 17 77 Barcelona D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.680 Ptes.

Europa: 8.580 Ptes. □ Amèrica: 10.530 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 11.280 Ptes. □ Filipines: 11.280 Ptes. □ Àsia: (més oriental) 14.080 Ptes. □

RESPIR

UNA LLIÇÓ PER SEMPRE

Erem quatre, i tots quatre havíem d'assistir a una reunió que aplegaria un grup de persones distingides. A cadascun dels quatre se'ns recomanà de fixar-se en la cara i el posat d'una senyora determinada, i se'ns digué que després en parlariem. Al final de la reunió ens reunírem els quatre amb el senyor que ens havia adreçat, i les impressions que traguérem de la senyora eren diametralment oposades. Per què? Senzillament: el senyor havia dit al primer: "Aquesta senyora és una mala pècora; fa tot el mal que pot, i encara vol passar per bona!" Al segon: "El seu marit la maltracta i l'enganya; ella ho vol dissimular, perquè se l'estima". Al tercer: "Imagina't, pobra: té un fill de setze anys donat a la droga!" Al quart: "Està minada per un mal lleig; ella ho sap, però no vol que ningú en pateixi". Cadascú interpretà la cara i el posat de la senyora segons la informació rebuda. Amb totes hi anaven bé. Una mala jugada, i una bona lliçó!

MIQUEL ESTRADÉ

Les afirmacions de desarmament unilateral de Gorbtxov a la seu de les Nacions Unides, les propostes fetes seguidament per alguns països de l'Occident sobre l'OTAN i diverses propostes a la conferència sobre armes químiques, i el bon acolliment general a aquestes perspectives de desarmament, confirmen el nou clima que comença amb els acords EUA-URSS sobre míssils.

L'actitud davant aquests fets ha de ser la de considerar el got mig ple, o el got mig buit, tot i tenint en compte que els arsenals estan encara curullats. Però el canvi de tendència, ni que sigui incipient, que signifiquen els acords i les perspectives esmentades, crec que conviden a un optimisme si volem ben cautelós. Fet i fet, hi ha alguna cosa nova en el panorama, fins fa poquíssim tènec, de la cursa armamentística folla i de l'enfortiment perillós del poder militar que també té molts components civils.

En aquest canvi de tendència incipient que cal encoratjar hi ha hagut causes diverses. Ben diverses algunes d'elles. Però no es pot pas excloure que algun pes hi hagi tingut tot el moviment per la pau que ha treballat molt i a molts països durant els darrers decennis, i potser amb més insistència durant els darrers anys. La força de la raó, l'opinió pública activa i sensibilitzada tenen una rellevància, assoleixen una influència. Impossibles de mesurar-la, però impossibles també de negar-la, raonablement.

Signes positius

JOAN GOMIS
President de Justícia i Pau de Barcelona

Alguna cosa d'això volia transmetre a uns estudiants de mestre als qui he parlat sobre educació per la pau. Perquè he basat la meua intervenció sobre la notable incoherència que hi ha molt sovint, a amplíssims sectors de les nostres societats, dirigents i no dirigents, entre acceptar teòricament la fonamentació dels drets humans i les conseqüències que lògicament se'n deriven en declaracions de drets i textos constitucionals, i la seva negació pràctica. L'existència d'un Tercer Món immens i miserable n'és un exemple. La cursa d'armaments un altre. La marginació a les societats industrials un tercer. L'oblit d'un medi ambient sa un altre. I com amagar el fet que sovint els drets econòmics i socials —com el dret al treball, o el dret a un habitatge digne, o el dret a unes pensions acceptables...— són per a molta gent, fins i tot als països industrialitzats, drets purament formals, paper al cap i a la fi mullat.

Aquesta incoherència entre teoria acceptada i pràctica real és evidentíssima i cal denunciar-la. Però

moltes realitats són ambivalents, i al costat d'aquestes incoherències que obstaculitzaran un dia la tasca d'educadors de la pau d'aquests nois i noies, també és veritat que l'acceptació, encara que sigui teòrica, dels drets humans com una normativa comuna és un progrés indiscutible, i que malgrat tot l'opinió i els costums hi són més favorables d'allò que eren ahir. Aquests estudiants de mestre ho tindran difícil a l'hora d'educar per la pau i els drets humans; la societat els ho farà sovint difícil i potser també la pròpia escola.

Però la societat que vam viure els grans, i ben sovint també l'escola, ho feien encara més difícil. Els deia a aquests estudiants que hi ha hagut progressos històrics assolits, que en el passat van semblar tan utòpics com avui dia ens ho semblen els drets socials i econòmics realment garantits per a tothom. Utopia va ser un dia arreu la llibertat d'expressió, de pensament, de reunió... Utopia el dret a vacances pagades. Utopia que en alguns països abolissin la pena de mort, moneda corrent arreu fins fa quatre dies com aquell qui diu.

És sempre difícil valorar objectivament el pes de progressos i de retrocessos. És difícil de valorar la força de l'esperança, i la de les resistències. En tot cas, aquells primer tombant en la cursa armamentística, i diversos conflictes bèl·lics en els quals callen les armes donen raons addicionals per treballar encara amb més decisió per la pau.

Conten que un jove passejava un dia per una ciutat desconeguda, quan, de sobte, va veure una botiga que lluita sobre la porta un estrany rètol: "La Felicitat". En entrar-hi, va descobrir que rera els taulells els qui atendien eren àngels. Mig espantat, s'apropà a un d'ells i li preguntà: "Per favor, ¿què venen vostès aquí?" "¿Aquí? —va respondre l'àngel—. Aquí venem absolutament de tot". "Ahl —digué l'astorat jove—. Aleshores serveixin-me la fi de totes les guerres del món; moltes tones d'amor entre els homes; un gran bocoi de comprensió entre les famílies; més temps dels pares per jugar amb els seus fills..." I així continuà fins que l'àngel, molt respectuosa-

ment, el va interrompre dient-li: "Perdoni, senyor. Crec que no m'he explicat prou bé. Aquí no venen fruits, sinó llavors."

En els mercats de Déu (i en els de l'ànima) sempre és així. Mai no et venen amor ja fabricat; t'ofereixen una llavor que s'ha de plantar al bell mig del cor; que després s'ha de regar i cultivar delicadament; que cal presservar-se de les nevades i defensar-se dels freds, i que, finalment, tard, molt tard, qui sap en quina primavera, acabarà florint i omplint de llum l'ànima.

I t'altment passa amb la pau. Hi ha els qui els plauria anar a

Només llavors

J.L. MARTIN DESCALZO

una botiga, pagar unes quantes pessetes o uns quants milions i endur-se ben embolicats uns quilos de pau per a casa seva o per al món.

És clar que a la gent aquest negoci no li plau gens. Seria molt més còmode que ho donessin tot fet i embolicat. Que un només hagués d'agenollar-se davant Déu i dir-li: "Vull pau", i la pau vingués volant com un colom. Però el cas és que Déu té més cor que mans.

Bé, miraré d'explicar-me, perquè es podria entendre l'última frase com una heretgia. S'esdevingué durant l'última guerra mundial: en una gran ciutat alemanya, els bombardeigs destruïren la més bella de les seves esglésies, la catedral. I una de les "víctimes" fou el Crist que presidia l'altar major, que quedà literalment destrossat. Així que acabà la guerra, els habitants d'aquella ciutat reconstruïren amb paciència de mosaïcista el seu Crist bombardejat, i, enganxant tros a tros, aconseguiren formar-lo de nou en tot el seu cos... menys els braços. D'a-

quests no n'havia quedat rastre. ¿I què fer? ¿Fer-n'hi uns de nous? ¿Guardar-lo per sempre, mutilat com estava, en una sarcristia? Decidiren tornar-lo a l'altar major, tal com havia quedat, però en lloc dels braços perduts varen escriure un gran rètol que deia: "Des d'ara, Déu no té altres braços que els nostres". I allí roman, invitant a col·laborar amb Ell, aquest Crist dels braços inexistent.

Bé, en realitat, sempre ha estat així. Des del dia de la creació Déu no té altres braços que els nostres. Ens els va donar precisament per suplir els seus, perquè fóssim nosaltres els qui multipliquéssim la seva creació amb llavors que Ell havia sembrat.

ARA MATEIX

L'especificitat original dels demòcrata-cristians ha consistit sempre en la seva voluntat de bastir una política democràtica d'inspiració cristiana, tant en el terreny estrictament polític com en el social. Això els ha distingit, naturalment, dels sectors catòlics poc o gens partidaris de la democràcia... Però també els ha distingit d'aquells altres que fan de la inspiració cristiana només el punt d'arrencada i de referència d'un compromís que després duen a terme integrats en polítiques derivades d'altres ideologies.

Cadascuna d'aquestes dues posicions: política amb continguts d'inspiració cristiana o simple motivació cristiana per a l'acció política, té els seus avantatges i els seus inconvenients. Aquí rau, justament, l'origen de moltes polèmiques... La primera posició, si no relativitzava prou la seva formulació política i deixava de presentar-la com una de les diverses deduccions de la visió cristiana de la societat, podria comprometre la imatge de la fe. En canvi, té a favor seu que no limita l'acció del cristià a una participació crítica en les iniciatives dels altres, sinó que la fa capaç de propostes originals, coherents amb el cristianisme, davant els problemes humans. La segona posició salva, certament, la puresa d'aquella imatge i porta, a més, la presència dels cristians a altres àmbits culturals. Però no aconsegueix fàcilment —sobretot pel que fa al militant de base, que no és un intel·lectual— d'actuar-hi com a ferment crític que no es deixa engolir, i no assoleix sempre una coherència mínima entre pensament i acció ni una projecció visible de la fe en la vida.

Els continguts polítics de la democràcia cristiana s'han anat desplegant progressivament, amb una notable flexibilitat. No ha existit en el seu camp un pensador decisiu que establís un sistema totalment definit. Les diverses democràcies cristianes han cercat i han aconseguit d'anar obrint un espai de síntesi entre el liberalisme i el marxisme, enriquint, lògicament, pels elements propis de la tradició

Sobre la democràcia cristiana (2)

J. CARRERA PLANAS

humanista cristiana: el respecte a la persona, el sentit de la família, la defensa de la iniciativa social enfront de l'Estat en camps vitals com l'educació, la salut i tota la cultura. És el personalisme comunitari que compta avui amb una sòlida projecció cultural, més enllà, fins i tot, de la política formalment demòcrata-cristiana.

Però, sobretot, la democràcia cristiana ha sabut vertebrar amplis sectors interclassistes de població, integrats per catòlics, per protestants i també per molts agnòstics que hi sintonitzen culturalment. Precisament aquest interclassisme, que és superació, alhora, de l'antic corporativisme i del classisme com a lluita per la primacia del proletariat, ha donat a la democràcia cristiana una gran capacitat d'entesa amb la societat dels nostres dies. Avui, de fet, tan la recerca d'una "tercera via" socioeconòmica, com l'interclassisme, que havien estat, anys enrera, motius de retret i àdhuc de bafa de la democràcia cristiana per part dels corrents més "progressistes", han esdevingut una pràctica habitual de l'esquerra i de la dreta europees...

El moment més esplendorós li arribà a la democràcia cristiana després de la segona guerra mundial. Però ens

cal fer atenció, si volem comprendre, als anys immediatament anteriors, en els quals trobem una de les claus de la confiança generada en els electorats europeus pels demòcrata-cristians. En efecte, potser molts aquí encara ignoren el paper de la democràcia cristiana en la resistència enfront del feixisme i del nazisme, que va ser realment important. Així, per recordar-ne només unes dades, de passada, Bidault era el president del Consell Nacional de la resistència francesa... Adenauer, a Alemanya, patí presidí, juntament amb altres membres del seu partit... vuitanta mil demòcrata-cristians italians, integrats en 181 brigades, lluitaren contra el feixisme... el 1940, en produir-se l'ocupació nazi, els ministres demòcrata-cristians belgues, holandesos i txecs van a l'exili... Així preparà la democràcia cristiana europea la seva edat d'or, que els estudiosos situen entre els anys 1945 i 1960, quan els seus homes —De Gasperi, Schuman, Adenauer...— fan una contribució decisiva al disseny de la futura Europa unida.

A Espanya, en aquells mateixos anys, la majoria dels polítics catòlics s'involucraven amb un règim que no era democràtic i que solia, a més, complaure's especialment a atacar la democràcia cristiana... Només Unió Democràtica de Catalunya i el Partit Nacionalista Basc van restar a l'altura dels seus correligionaris europeus. Més tard se'ls afegiren altres grups, d'escassa base popular, i tots junts constituïren l'efímer Equip Demòcrata-cristià de l'Estat espanyol. Però no hi ha hagut edat d'or... ni de lluny. La imatge d'un catolicisme vinculat majoritàriament als amics del feixisme va sembrar de sal el futur de la democràcia cristiana, amb les modestes i lògiques excepcions de Catalunya i el País Basc... I és que només amb prestigi democràtic es pot esdevenir demòcrata-cristià. La democràcia cristiana és el nom propi d'una família política ben determinada, i no, com pensen alguns, el nom genèric de qualsevol catòlic que fa política i aspira de beneficiar-se del vot dels catòlics...

CATALUNYA

A les Illes tenen una nova emissora en català

Les Illes compten amb una emissora de ràdio que emet exclusivament en català. Es tracta de Ràdio 4 de Balears, que s'ha creat com a conseqüència de la fusió entre Ràdio Nacional d'Espanya i Radiocadena Espanyola, que ofereix les seves emissions íntegrament en llengua catalana. La major part de la programació es fa a les Illes, llevat de breus connexions amb Catalunya.

Retornarà a Sallent el llegat Torres Amat

Al voltant de 8.000 volums que actualment són a la biblioteca de Catalunya tornaran, durant els propers mesos, a la biblioteca Torres Amat de Sallent, d'on sortiren l'any 1975 quan la família propietària dels llibres els va cedir a la Diputació de Barcelona, provocant la indignació dels veïns de la població. Els documents de més valor es quedaran, tanmateix, a Barcelona.

Nou parc a Lleida

L'Ajuntament de Lleida, en col·laboració amb el ministeri de Defensa, ha iniciat el condicionament de la falda de Gardeny, on hi ha les casernes militars, en la qual es preveu plantar més de 6.000 arbres, la majoria dels quals han estat cedits pel Departament del Medi Natural de la Generalitat. El projecte de repoblació afecta un total de 55.000 metres quadrats de l'altiplà de Gardeny, i la inversió ha estat pressupostada en 15 milions i mig de pessetes. A més de la plantació d'arbres, l'Ajuntament construirà un dipòsit d'aigües per subministrar el sistema de reg de la zona.

L'atur juvenil se situa ja en cotes europees

El conseller de Treball de la Generalitat, Ignasi Farreres, afirma que Catalunya "ha assolit ja cotes europees d'atur juvenil, això no significa que no continuïn essent massa altes. Al final del 1988 l'atur juvenil a Catalunya era del 20,52 per cent de la població activa juvenil, mentre que a l'inici de l'any passat era del 28,72 per cent". A la CE la taxa mitjana d'atur juvenil se situa en el 20 per cent.

L'atur total a Catalunya en

acabar l'any era de 15,18 per cent de la població activa. És a dir, hi havia 369.471 aturats; això representa 75.654 menys que al començament de l'any.

Les xifres de l'atur a Catalunya són més positives que en el conjunt de l'Estat, ja que la taxa mitjana d'atur a Espanya és del 18,94 per cent i la del conjunt de l'Estat sense Catalunya és del 19,56 per cent.

Les diferències són més grans si es considera només l'atur juvenil ja que, davant el 20,52 per cent que hi ha a Catalunya, la mitjana estatal és del 31,71 per cent, però la de la resta de l'Estat sense Catalunya és del 34,14 per cent.

ESPANYA

Augmenta la audiència de la TV basca

La televisió autonòmica basca, Euskal Telebista, ha arribat al nivell d'audiència més elevat en els seus anys d'història, segons ha manifestat a l'agència Efe un portaveu de l'esmentat mitjà. En el darrer trimestre de l'any passat, la primera cadena d'ETB, que emet en basc, va arribar a 173 mil espectadors, cosa que suposa un aug-

ment del 50 per cent respecte a anteriors estudis. La segona cadena, que emet en castellà, ha incrementat el nombre de seguidors en un 60 per cent, arribant a 325 mil espectadors. Aquestes dades estan recollides en un treball realitzat pel Centre d'Investigació i Estudis Socials.

S'exporta el 90% del narcotràfic de la CE

El 90% de la droga que es consumeix a la Comunitat Europea (CE) prové d'Espanya, que ha passat a ser el primer centre continental de distribució d'estupefaents, segons va revelar el delegat del Pla de Lluita contra la droga, Miquel Solans, que presentà el pla de la presidència espanyola per posar fre a aquest flagell.

Solans precisà que la droga que des d'Espanya es distribueix a Europa procedeix principalment d'Amèrica llatina. Això es deu en part a la "permissivitat" de la llei d'extranjería, que favoreix els iberoamericans.

El "contraatac" de la presidència espanyola es basa primerament en un pla d'ajuda als països latinoamericans productors de droga perquè substituïxin els cultius nocius. El comissari Abel Matutes, responsable de les relacions amb Llatinoamèrica, tractarà que

la CE faci costat a aquesta iniciativa, amb participació de l'organització dels Estats Americans i del Pacte Andí. Aquest pla inclou l'oferiment a aquest país de formació de policies especialitzats.

Solans calcula que en Espanya el total de drogaaddictes se situa entre 50.000 i 55.000. Els serveis sanitaris poden proporcionar tractament de desintoxicació només a uns 7.000 per any, malgrat que els centres assistencials han augmentat de 35 a 230.

Entre les propostes de la presidència espanyola figura estudiar l'impacte que pot tenir l'abolició de fronteres el 1992 sobre el narcotràfic, el terrorisme i la delinqüència.

MÓN

54.000 soviètics es van suïcidar l'any 1987

Uns 54.000 soviètics es van suïcidar durant el 1987, segons les estadístiques publicades en una revista mèdica de l'URSS. Aquestes són les primeres xifres sobre aquest fenomen que es donen a conèixer a l'URSS. La taxa de suïcidis és de 19 persones per cada 100.000 soviètics, una xifra molt superior a la dels països occidentals.

Les notícies de les Illes Balears

M'agradaria que prenguéssiu nota d'una observació —queixa— que fa temps volia haver exposat. A la secció "HA ESTAT NOTÍCIA" trobe que distingiu geogràficament tres tipus de territori: CATALUNYA, ESPANYA i MÓN.

La meua sorpresa és quan veig incloses dins les notícies d'ESPANYA, aquelles que ho han estat a les Illes Balears o al País Valencià. Per això, us agrairia moltíssim que aquestes notícies anassen encapçalades amb uns títols grossos independents d'ESPANYA. Igualment si es tracta de notícies d'Euskadi o Galícia.

Crec que comprendreu aquest "mal d'ulls" que em provoca aquest criteri que teniu a la redacció i el modifiqueu.

Enhorabona i endavant!

LLUÍS M. CAMPOS i SANCHIS

Ajornada la "Missa Jove" de la parròquia de Santa Anna

Per Advent, a la parròquia de Santa Anna, amb l'ajut d'un escolapi, començarem una Missa Jove; érem pocs joves d'anys però també hi havia joves d'esperit.

Com a joves d'avui (no sols homes de demà), volíem viure la celebració eucarística, participar-hi, perquè creiem que la missa és una celebració de tots els cristians i que no s'hi val estar mirant com el mossèn celebra, aixecar-se i asseure's quan toca i dir d'esma el que sabem de sempre; s'ha de viure de dins, participar-hi amb el cor obert de bat a bat.

Per Advent començarem la Missa Jove...

Per Nadal l'acabarem...

Una persona de "confiança", va anar al rector i li digué que allò no era missa ni era res, que estava disposat a escriure una carta al Bisbe. La primera i única reacció del Rector de la parròquia

fou trucar per dir-nos que aquell dissabte no hi hauria "Missa Jove", que potser hi podríem tornar per quaresma... Potser, realment, davant dels raonaments d'aquell senyor, era impossible explicar què és i què no és una missa, donar-li la possibilitat d'altres celebracions de la parròquia...

I, per quaresma, què? Que potser ja no hi serà aquest senyor?

S'haurà buscat una altra celebració dins les moltes que hi ha a la parròquia o a una altra parròquia? O és que potser ho aguantarà com una penitència més de temps de quaresma?

De moment som nosaltres els que hem hagut de marxar de la parròquia per tal de participar en altres on es permeti als joves d'avui expressar la seva fe com a tals, ara i aquí.

SARA M. AIXÀS i VALLS

Les festes, el gran problema

Han sortit parers de tots colors. Tothom hi diu la seva, més ben dit ningú no vol afliuixar. És la gran preocupació de la majoria. Les festes, els ponts, els caps de setmana, les vacances i mentrestant, que treballin els burros.

I pel que respecta als catòlics, què? Crec que ho portem molt mal enfocat. Nosaltres sí que sabem quines són les nostres festes i quan es produeixen. El nostre deure, celebrar-les amb el màxim esplendor sense trasllats de cap mena i prescindint de si hi ha uns Srs. que perquè són majoria i no respecten res, ens volen fer treballar. Si així ho disposen, treballarem i sigui a les 6 del matí, o a les 8, 9, 10, 11 o 12 de la nit celebrarem la nostra festivitat amb la deguda pompa i prescindint de tota mena de prejudicis i d'ordenaments que ens puguin presentar uns que es diuen treballadors, encara que només ho siguin a estones.

Pregunteu a la gent del camp, què opinen d'aquestes reglamentacions laborals dels de ciutat.

GENIS DE TERA TEIXIDOR

"De labore solis" aplicat a Joan Pau II

La famosa llista de lemes papals, segons l'enigmàtica profecia de S. Malaquies, ha estat motiu sempre de càbales i interpretacions de tota mena, enginyoses, ingènues, intel·ligibles, segons el tarannà de l'estudiós que li ha dedicat la seva atenció (Maitre, Domingo i Pijoan, Igartua, etc.).

Ens trobem ara sota el felix pontificat de Joan Pau II, que en la llista de lemes es correspon amb el n.º 110 "De labore solis", que se sol traduir per "Del treball (o fatiga) del sol".

Alguns ho refereixen a possibles senyals en el sol, o ho relacionen amb el miracle del sol a Fátima; altres ho entenen com a senyal de sofriments de l'Església, o com a senyals físics, taques, al sol.

El motiu d'aquestes ratlles és oferir a l'atenció dels lectors de Catalunya Cristiana una interpretació molt més simple, però potser més encertada, que troba el seu fonament en els constants viatges papals, i que es resum com segueix:

"Així com el sol visita cada dia tots els països de l'orbe sense oblidar-ne cap, i els conforta amb la seva llum i el seu calor, així el Papa actual fa realitat el lema que sense pretendre-ho ni cercar-ho, li ha correspost, tot viatjant incansablement per tot el món i visitant més i més països confortant-los amb la seva paraula i la seva presència i confirmant-los en la fe".

Pel meu parer no es pot demanar paral·lelisme més gran ni justificació més completa de la clau del lema.

FDO. GONZALEZ SOLE

Males traduccions

Al "Respir" del n.º 481 de C.C., "Maria ho entengué!", en Miquel Estradé es fa un bon embolic tot intentant explicar el text "com pot ser això, si jo no tinc marit?". Diu l'autor d'aquell ar-

ticle: "De marit no en tenia però era ja esposada a Josep... No em puc imaginar Maria, per molt enlluernada que l'hagués deixada aquell anunci inaudit, desprecupant-se del seu promès".

I tot per la mala traducció catalana que el Leccionari fa del *quoniam virum non cognosco*, que en el llenguatge bíblic no vol dir no estar casada, sinó abstenir-se de tenir relacions sexuals. La Verge Maria no en tenia ni pensava tenir-ne de relacions sexuals amb el seu marit, sant Josep ja que havia fet un vot de virginitat, que ell, se suposa, havia acceptat. Per això l'arcàngel Gabriel li explica que concebrà per obra de l'Esperit Sant, sense conèixer home.

Admiro els sacerdots que, en proclamar aquell fragment de sant Lluc llegeixen: "Com pot ser això, si jo no conec home?", obeint en això l'autoritat eclesiàstica que, en la Tercera Instrucció per a l'aplicació de la constitució Conciliar de la Litúrgia, permet i aconsella canviar alguna paraula quan de la lectura del text del Leccionari se'n pogués seguir algun malentès pel poble fidel.

Em pregunto, quan la Comissió de Litúrgia de la Conferència dels Bisbes catalans corregirà aital error?

JOSEP COLLELL i BONCOMPTE

HEM OBLIDAT AQUESTS AMORS

m
m m
m m
m M m
m m
m m
m

IMMACULADA

c
+
c + ccc + c
+
c
+

CREU

eee eee
ee ee
ee JHS ee
ee ee
eee eee

EUCARISTIA

Troba'ls amb l'Espiritualitat Montfortiana
Recomanada per JOAN PAU II
CENACLES D'ORACIO
Apartat 913 08080-BARCELONA
Tel. 318 08 29

Els seus nomenaments ha provocat tensions

Nous arquebisbes de Salzburg i de Felkirch (Àustria)

La Santa Seu ha nomenat monsenyor Georg Eder com a nou arquebisbe de Salzburg i monsenyor Klaus Küng per a la diòcesi de Felkirch, ambdues arxidiòcesis d'Àustria.

Els dos noms eren ja coneguts de l'opinió pública i el retard en la formalització de l'anunci oficial només és a causa de l'obligat tràmit de comunicació prèvia al govern federal austriac.

Georg Eder

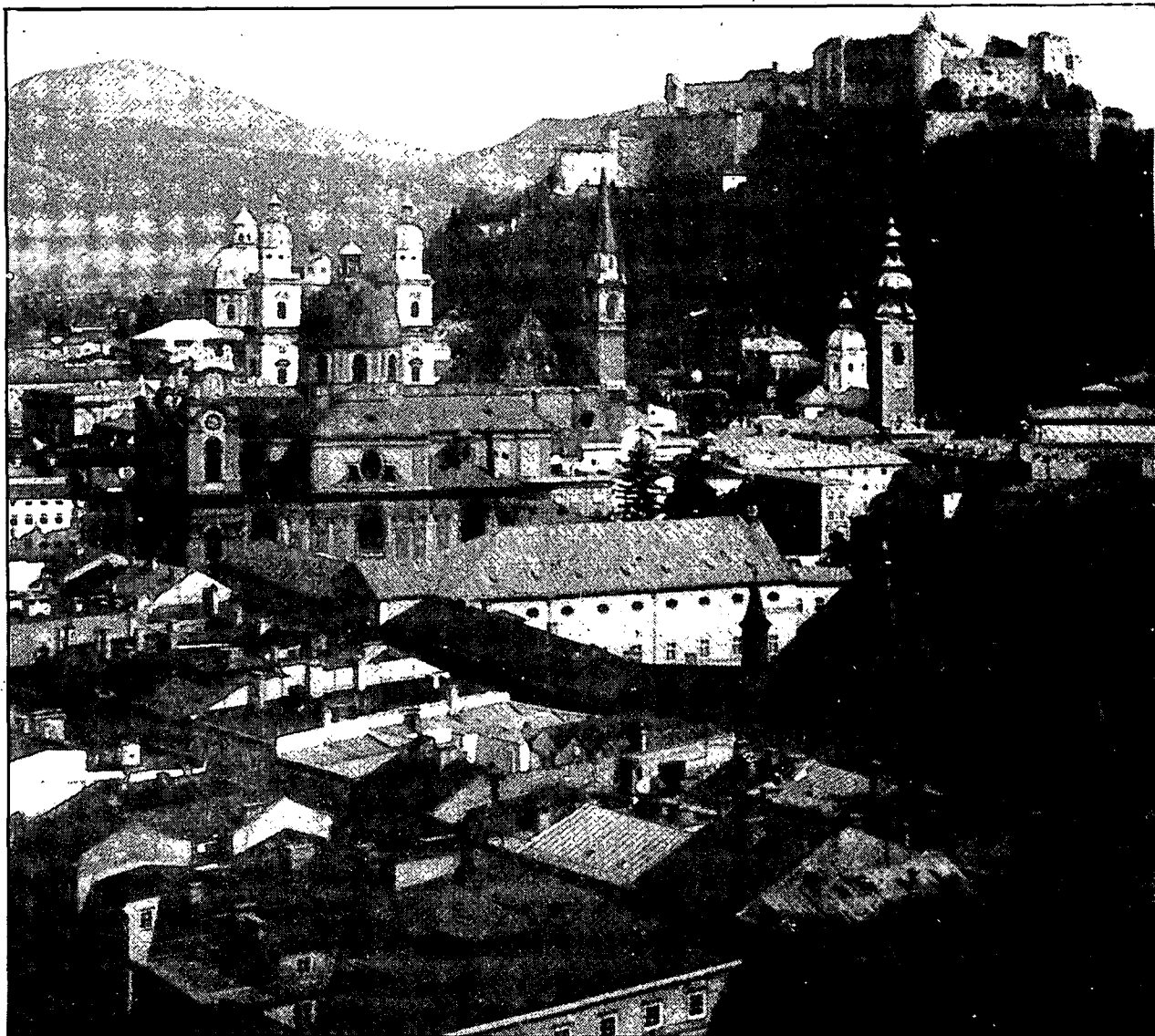
Monsenyó Eder succeeix a l'arquebisbe Karl Berg, que havia complert els vuitanta anys i havia presentat al Papa la seva renúncia a la diòcesi anys enrera. El nou arquebisbe de Salzburg té 70 anys i tota la seva activitat sacerdotal s'ha desenvolupat en l'arxidiòcesi en la qual va néixer; fou durant tres anys secretari personal de l'arquebisbe Rohrer i ha estat al davant de diverses paròquies.

Klaus Küng

El nou bisbe de Felkirch, a Voralberg, monsenyor Klaus Küng és el vicari regional de la prelatura de l'Opus Dei, és a dir, el màxim responsable d'aquesta institució a Àustria. Figurava ja en la terna que la Santa Seu va proposar als canonges salzburgesos i ara succeirà a monsenyor Kechner, que també havia complert els vuitanta anys. Monsenyó Küng s'apropa als cinquanta anys i abans de rebre l'ordenació sacerdotal féu la carrera de Medicina, que exercí a Viena i Graz i és el primer sacerdot europeu de la prelatura de l'Opus Dei que rebrà l'episcopat.

Els dos nomenaments han provocat fortes crítiques

Aquestes designacions episcopals han suscitat reaccions més aviat crítiques, segons informa l'agència catòlica "Apic-Kipa".

Vista de Salzburg.

Els comentaris desfavorables al nomenament de monsenyor Eder tenen un doble origen. El primer prové de la decisió papal de no tenir en compte els "suggeriments" que li havien estat formulats per una part de l'episcopat i del clergat a l'hora de presentar al capítol una terna de candidats per succeir l'arquebisbe de Berg. La Santa Seu —comenta aquest sector— ha fet prevaler totes les seves prerrogatives perquè sortís el seu candidat. Eder per la seva part féu unes declaracions poc afortunades sobre la democràcia, que desautoritzà i sobre la malaltia de la SIDA, que qualificà com a "just càstig de Déu", declaracions que va haver d'afinar i rectificar per indicació, segons sembla, de la mateixa Santa Seu.

No han faltat tampoc polèmiques sobre el nomenament de Klaus Küng, recollides per la mateixa agència. Sembla que la seva designació portarà divisió entre el clergat i entre els fidels.

El cert és que el Papa té el dret d'escollir amb llibertat els bisbes, sense haver de prendre com a criteris vinculants les propostes dels capítols o d'altres sectors eclesialstic o civils. Amb tot cal reconèixer que alguns dels darrers nomenaments han resultat a voltes conflictius, com el cas dels bisbes Georg Eder i Klaus Küng.

FILTRANT LA NOTÍCIA

El V Centenari del Descobriment d'Amèrica: motiu de polèmica

La celebració del V Centenari del Descobriment d'Amèrica prevista per l'any 1992 està creant fortes polèmiques.

A nivell eclesial, el pensament del papa Joan Pau II i dels bisbes del CELAM (Conferència Episcopal Latino-Americana), reunits recentment a Madrid, és commemorar els 500 anys d'evangelització duts a terme en aquell continent des que fou descobert, sense entrar en altres qüestions.

Les múltiples protestes en contra, provenen de sectors que assenyalen com a factor negatiu del Descobriment la destrucció de les cultures indígenes americanes i l'expol·liació de què foren objecte aquells pobles per part dels descobridors espanyols. L'indígena Genís Serran-Pagán, assessor antropològic de l'ONU, que ha mantingut més de 100 entrevistes amb els nadius d'aquell continent, ha assegurat com a possible durant l'any 1992, "grans mobilitzacions nadiues per bloquejar les celebracions del V Centenari; boicot que vindria a ser la caixa de ressonància internacional de totes les reivindicacions aborígenes". Per altra banda Serran-Pagán considera una greu marginació per part d'Espanya que en l'organització i en les comissions del Centenari, no s'hagi tingut gens en compte els indígenes.

Per la seva part el Centre d'estudis de la Companyia de Jesús de Catalunya, "Cristianisme i Justícia" ha fet pública una declaració contra el V Centenari, en la qual, entre al-

tres coses, afirma que "ja és massa tard per celebrar els robatoris, però no ho és per reparar-los". I proposa una sèrie d'activitats de tipus social per aconseguir la susdita reparació. "Cristianisme i Justícia" opina que un gest que restituiria dignitat i justícia a la commemoració seria que Espanya durant el 1992 demanés perdó públicament a tots els pobles americans per haver estat conquistats i colonitzats". I acaba dient: "Encara som a temps d'evitar que en el futur no hàgim d'avergonyar-nos d'aquest V Centenari".

L'arquebisbe de Sevilla, monsenyor Carlos Amigo, President de la Comissió episcopal espanyola pel Centenari, ha fet unes declaracions en les quals sense ometre punts negres del cèlebre esdeveniment històric, exposa unes propostes d'acció raonades i eficients. "Cal celebrar el Centenari —diu— acceptant les responsabilitats de la nostra història, sense ocultar la veritat, però no com si haguéssim de reduir el fet a un acte de penediment, sinó també de memòria joiosa pel bé dut a terme". I afegeix: "No s'ha de menystenir i devaluar el Centenari fent-ne com una espècie de fira-festa de luxe, sinó amb projecció ecumènica i missionera". "Cal actuar a partir d'una perspectiva crítica —acaba dient— però amb sentit positiu d'exemplaritat, fomentant una actitud de reconciliació universal entre els homes i pobles".

FRANCESC GAMISSANS

VATICÀ DIA A DIA

Del nostre corresponent
JOSEP APEL-LES SANTOLARIA**Joan Pau II reafirma el caràcter evangèlic de la virginitat**

El papa Joan Pau II va dir que la virginitat, com a elecció de consagració a Déu, que comporta la renúncia al matrimoni i a la maternitat física, "no és frustrant, ja que obre tot ésser a una maternitat segons l'esperit".

Davant un centenar de mares abadeses italianes, reunides a Roma en un congrés monàstic, Joan Pau II va manifestar que el valor de la virginitat "s'ha desenvolupat i aprofundit sobre la base de l'Evangeli com una especial vocació per a la dona, que troba confirmació en la imatge de la Verge de Natzeret". "En conseqüència —va afegir el Papa— la virginitat no priva la dona de les seves característiques pròpies a causa que l'amor sponsal que ella alimenta per Crist la dugui a obrir-se a tots i a cada u".

El Pontífex va agregar que "per això no es pot analitzar la qüestió dona en una dimensió purament sociològica i antropològica".

Sínodo sobre seminaris

Joan Pau II ha convocat per a l'octubre del 1990 la pròxima assemblea general ordinària del Sínodo dels Bisbes que abordarà el tema "La formació dels sacerdots en les actuals circumstàncies", va informar el Vaticà.

El Sínodo se celebrarà del 30 de setembre al 28 d'octubre del proper any. La precedent sessió ordinària es va desenvolupar l'octubre del 1987 amb el tema de la missió dels laics en l'Església i en la societat moderna. Sobre aquesta assemblea s'espera la publicació d'un document papal que tracti de la posició dels moviments eclesials en l'Església.

També està pendent de data el Sínodo especial sobre Àfrica i els seus problemes, anunciat pel Papa el passat dia 6 de gener.

El Papa visitarà Noruega el proper juny

Un intens i atapeït programa en tres ciutats espera al Papa Joan Pau II quan realitzi l'1 i 2 de juny pròxim la primera visita d'un cap de l'Església catòlica a Noruega. En aquest país hi ha actualment uns 18.000 catòlics entre els seus quatre milions d'habitants.

El programa inclou una trobada ecumènica a la fortalesa d'Akershus, organitzat per l'Església luterana noruega, a la qual invitarà 250 persones. A la tarda hi haurà un servei religiós de dues hores i mitja, obert al públic. Joan Pau II es reunirà al mateix temps amb la Conferència nòrdica de bisbes catòlics.

El 2 de juny el Papa encapçarà un servei religiós per a "invitats, especials" en l'església, de Sant Olav i a l'aeroport s'acomodarà del Govern noruec, abans de volar vers la localitat de Trondheim, a l'oest del país. Un servei ecumènic i una missa ocuparan

les hores del Papa en l'esmentada localitat, des d'on volarà a Tromsø, al nord del cercle polar àrtic per celebrar una missa abans de continuar viatge el dia 3 vers Islàndia.

Finlàndia, Dinamarca i Suècia completaran el primer viatge que un Papa de Roma realitza als països nòrdics, de forta tradició luterana en una gira que acabarà el 9 de juny.

Els nous bisbes visiten el Pontífex

Tant Cipriano Calderón, com el jesuïta Arnaix Zarandona, els dos bisbes espanyols, que foren consagrats pel Papa el 6 de gener, el visitaren acompanyats dels seus familiars. Juntament amb ells, foren elevats a la dignitat episcopal uns altres onze sacerdots.

Propera aparició del Codi oriental

En el discurs pronunciat pel Papa amb motiu de Nadal a la Cúria Romana, s'anuncia la pròxima aparició del Codi de Dret Canònic per a l'Església Oriental.

Aquest codi, en el qual fa temps que s'està treballant i que presen-

ta grans dificultats per la diversitat de lleis que han de ser elaborades orgànicament, és el primer amb què comptarà l'Església Oriental i suposarà una major racionalització, com ho va suposar per a l'Església Llatina l'any 1917.

Visita del Papa a Fermo i Porto San Giorgio

El passat 30 de desembre, el Papa realitzà una visita pastoral a Fermo i a Porto San Giorgio (Ascoli Piceno). A la catedral de Fermo va tenir l'oportunitat de parlar amb els bisbes, sacerdots i religiosos i autoritats locals.

A Porto San Giorgio va visitar el centre neocatecumenal "Servent de Jahvè" i va imposar el crucifix a les famílies d'aquest moviment que anaven cap a les missions.

Joan Pau II va rebre el personal d'"Alitalia"

Els directius i treballadors de la Companyia aèria italiana "Alitalia" que compta amb una secció especial dedicada als vols papals, foren rebuts per Sa Santedat el passat 23 de desembre.

El mateix dia va tenir audiència amb el Papa el cap de l'O.L.P., Iàser Arafat, així com els telefonistes i jardiniers de la Ciutat del Vaticà.

La litúrgia dels neocatecumenals

La Congregació per al Culte Diví, responent a les preguntes formulades per diversos bisbes, ha declarat que, conforme a les normes litúrgiques, en les celebracions particulars dels grups neocatecumenals, es podrà distribuir la comunió amb les dues espècies i traslladar "ad experimentum" el ritu de la pau al final de l'oració dels fidels, sempre informant abans al bisbe del lloc.

Trobada del Papa amb els bisbes d'EE.UU

Desmentint algunes informacions que parlaven d'un Sínodo, el Director de la Sala de Premsa de la Santa Seu, Joaquín Navarro Valls ha declarat que del 8 al 10 de març tindrà lloc una trobada entre el Papa i els bisbes dels EE.UU. als quals Joan Pau II els havia invitat amb motiu de la recent visita

"Ad limina". Els bisbes nord-americans han expressat la seva satisfacció per la invitació i es preveu que hi acudiran 35 metropolitans.

Tot fa suposar que el tema de la reunió sigui el dissens moral que hi ha en el país, del qual és clar exponent el teòleg Curran que va dur un bisbe davant els tribunals acusant-lo d'haver-lo acomiadat injustament de la Universitat catòlica.

Salutació del Papa a unes religioses de Girona

En el transcurs de l'audiència general del 28 de desembre, el Sant Pare adreçà una salutació a les religioses de Sant Josep, de Girona, que eren a Roma per realitzar un curs de renovació espiritual.

També s'adreçà als nous sacerdots de la congregació "Legionaris de Crist" que, juntament amb els seus familiars, van voler expressar la seva adhesió al Papa.

Condol per la mort d'Hiro Hito

Amb motiu de la mort de l'emperador del Japó, Hiro Hito, el papa Joan Pau II envià dos telegrams manifestant la seva aflicció a la viuda, l'emperatriu Nagako i al fill, emperador Aki Hito. Per la seva part, el Secretari d'Estat del Vaticà, Agostino Casaroli adreçà el seu condol al primer ministre del govern japonès, Takeshita.

El Papa administra el baptisme

Coincidint amb la festa litúrgica del Baptisme del Senyor, Joan Pau II batejà a l'Aula de les benediccions del Palau apostòlic 43 nens. D'ells, 35 eren italians, 5 polonesos, 1 argentí, 1 nigerià i 1 indi.

Visita a la fundació de la mare Teresa, al Vaticà

El Papa no va voler passar el Nadal sense visitar la casa que les religioses de la congregació religiosa de la mare Teresa de Calcuta té en el recinte del Vaticà. Tot seguit va beneir els assistits i va parlar amb ells.

La casa rep el nom de "Dono di Maria" i atén prop de 60 necessitats que hi resideixen.

Reunió del Pontifici Consell per a la Cultura

Del 12 al 15 de gener s'ha celebrat a Roma l'assemblea plenària del "Pontifici Consell per a la Cultura" que presideix el cardenal Paul Poupard, i al qual pertany el filòsof espanyol, Julián Marías.

L'objectiu de la reunió fou estudiar el quadre cultural del món segons les regions geogràfiques, subratllant aspiracions i propostes iniciatives.

El cardenal Lustiger als mitjans informatius**"L'essencial és el Catecisme"**

Monsenyor Jean-Marie Lustiger, cardenal-arquebisbe de París, interrogat pels mitjans informatius, va declarar que l'educació religiosa a les escoles li era una "gran preocupació". Segons el cardenal, aquesta instrucció és primordial perquè representa el mitjà que tenen els infants d'adquirir "el coneixement de les raons de viure que els són necessàries". El cardenal és mostrà alarmat en aquest aspecte: "Quan es veu que la major part de les famílies accepten que els seus fills vagin solament una vegada al mes durant dos anys a catecisme per transmetre'ls allò que és essencial en la seva vida, és un error molt gran. El futur dirà que hem comès la falta més greu", digué.

Monsenyor Lustiger, subratllant així la responsabilitat individual de les famílies, planteja la qüestió legislativa en últim terme: "Si nosaltres ens entestem en el dimecres, és perquè la llei ens ho ha donat. Caldrà que França surti d'aquest punt de vista, d'aquest 'arcaisme', explica el cardenal. Evocant el terme

del 1992, afirmà que "nosaltres serem l'únic país (d'Europa) on la instrucció religiosa serà tan difícil i rara. Nosaltres serem el país més pagà, no cristià, de l'Europa occidental". ¿Com remeiar aquesta situació? "Si no es vol

mantenir el dimecres i els ritmes tal com són actualment imposats a la joventut escolaritzada, caldrà buscar altres possibilitats per transmetre la instrucció religiosa", creu l'arquebisbe de París.

BARCELONA

XXIV JORNADES DE QUESTIONS PASTORALS.

Se celebraran a Castella (Premià de Dalt), els dies 6 i 7 de febrer. Tema general: "L'AUTENTIC DES-ENVOLUPAMENT HUMÀ" (Reflexions a l'entorn de l'Encíclica "Sollicitudo rei socialis"). **Dia 6:** A les 10,45, Presentació a càrrec del Dr. Francesc Mas i Martí, "Estructures econòmiques i desenvolupament humà". A les 11, Acte d'obertura. Rvdm. Mons. Joan Martí i Alanís, "La Dimensió moral del desenvolupament humà: l'home com a punt de partença". A les 12, Col·loqui, moderador, Dr. José Luis Illanes. Personalitats invitades: M. le Premier Ministre Raymond Barre, Sra. Concepció Ferrer, diputada del Parlament europeu. A les 16, Reflexió teològica, a càrrec del Dr. José Luis Illanes, "La santificació de les realitats terrenal". **Dia 7:** Tema general, LA QÜESTIÓ SOCIAL I L'ACTIVITAT POLÍTICA. A les 11, Conferència: 'Desenvolupament i alliberament: un esforç dels creients per penetrar la política amb els valors de l'Evangeli', a càrrec del Rvdm. Mons. Enric Pelach i Feliu, Bisbe d'Abancay (Perú). A les 12, Col·loqui, moderador Dr. Enric Colom. Personalitats invitades: Sr. Edem Kodjo, Secretari General de l'Organització de la Unitat Africana (OUA). Sr. Lluís Foix, Director adjunt

de "La Vanguardia". A les 16, Reflexió teològica, a càrrec del Dr. Enric Colom, "Doctrina social i activitat política". A les 18, Solemne acte de clausura: Emm. i Rvdm. Mons. Narcís Jubany i Aran, Cardenal-Arquebisbe de Barcelona. Per a més informació: CENTRE SACERDOTAL MONTAIGRE, c/ Rosselló, 192 pral., 08008 Barcelona. Tel. 323 39 20.

Centre Cristià d'Universitaris. Videofòrum, dia 10, divendres, a les 21 h., dintre del cicle "Cinema i riure", es passarà la pel·lícula del director Fernando Colomo "La vida alegre". L'humor de la comèdia espanyola dels 80.

TALLER DE TEOLOGIA. A càrrec d'Antoni Bentué. Sessions de febrer: "Antropologia i Déu", dissabtes 4 i 18, a les 10 del matí. "La gratuïtat com a nucli de l'experiència bíblica", dissabtes 11 i 25 també a les 10 del matí. **RECORDEU:** dijous, a les 8 del vespre, Pregària. Diumenges, a les 8 del vespre, Eucaristia. CCU, c/ Vilarroel, 81. Tel. 323 33 68.

Moviment Cristià de Mestres. La propera trobada serà el dia 11 de febrer, a 2/4 d'11 del matí al c/ Llúria, 7, 1er. El tema de reflexió serà: "El llenguatge de la imatge", a càrrec de Mn. Joan Sanmartí. Per més informació: Montserrat Sardà. Tel. 253 44 99.

Equip Juvenil Eclesial. El dissabte, dia 11 de febrer, de 5 a 8 de la tarda, celebrarà la seva Convivència Quaresmal i

celebració de l'Eucaristia. Hi són invitats en particular els qui s'han unit a nosaltres, joves i no tan joves, a la casa d'oració de TABGHA, junt al Primat de Pere a Galilea. Per informació: Centre E.J.E., c/ Muntaner, 91, 2on 2a, dimecres tarda, o trucar al contestador automàtic, tel. 205 66 60 per demanar un intercanvi d'impressions.

Recessos quaresmals per a gent gran. Organitzats per "Vida Creixent". El dimecres, dia 8 de febrer, de 10 a 12,30 del matí, a la parròquia de Sant Àngel Custodi d'Hos-tafrancs, c/ Vilardell, 48, el P. Lluís Sobreroca s.j., Consiliari diocesà, parlarà sobre: "Com viurà la gent gran la Quaresma del 1989". - Un recés semblant, amb la mateixa proposta, i també a càrrec del P. Sobreroca, se celebrarà a Granollers, el dissabte, dia 18 de febrer, a la parròquia de Santa Maria de Jaire, a la Torreta, c/ Josep Humbert, 145.

INICIACIÓ DE LA QUARESMA A LA CATEDRAL. Dimecres de cendra, dia 8 de febrer. Tarda, a les 6,45, Cant de Vespres; a les 7,30, celebració de l'Eucaristia, presidida pel Sr. Cardenal-Arquebisbe, dintre de la qual beneirà i imposarà la cendra als fidels. Tots els fidels són convidats a participar en aquesta celebració per escoltar la paraula del nostre Bisbe en l'inici d'aquest temps fort que l'Església ens dona a viure.

SOLEMNITAT DE SAN-

TA EULÀLIA. A causa de coincidir la festa de la Santa amb el primer Diumenge de Quaresma, els cultes a la Patrona seran segons el següent programa: **Dia 11, dissabte:** Matí, 9,30, Cant de Laudes; 10 h. Missa Conventual de la santa Verge i Màrtir, i visita a la cripta. **Dia 12, Diumenge I de Quaresma:** Matí, 10,15, Cant de Laudes; 11 h., Missa Pontifical presidida pel Sr. Cardenal-Arquebisbe i visita a la Cripta. 7,30, tarda, Cant de Vespres. Tots els fidels barcelonins són invitats a participar en aquestes celebracions.

UNIÓ ADORADORA. Organitza una Tanda d'Exercicis per a joves i grans que desitgin fer-los, del dilluns 13 al dijous 16 de febrer, de les 5,30 a les 7,30 h., dirigits pel P. Josep Mª Paris s.j., a la Capella interior de la Residència de les Esclaves del Sagrat Cor, c/ Mallorca, 234. 08008 - Barcelona. Tel. 215 25 84.

TRIDUUM A HONOR DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES A LA CATEDRAL. Tindrà lloc durant els dies 9, 10 i 11, a les 7,30 de la tarda, amb el res del Rosari, exercicis propis i missa amb homilia. L'Eucaristia de l'últim dia, festa de les Aparicions de la Verge, serà concelebrada i presidida pel Sr. Cardenal-Arquebisbe Dr. Jubany, i al final, com de costum, es farà la processó de torxes. En aquest últim dia, a les 10 i a les 12, es dirà missa a la Capella de la Mare de Déu de Lourdes dels claustres. Organitza aquests actes l'Hospitalitat Diocesana de la Mare de Déu de Lourdes.

TRIDUUM A HONOR DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES A LA SEVA CAPELLA DEL PASSATGE DE CAMPS ELISIS, 8. Tindrà lloc durant els dies 9, 10 i 11, a les 12 del matí, amb el res dels exercicis propis i missa amb homilia que farà Mn. Jaume Armengol. Les col·lectes d'aquests dies es dediquen a portar malalts a Lourdes.

Centre d'Estudis CRISTIANISME I JUSTÍCIA. Dintre del Curs sobre "Radiografia de la societat postindustrial", el dijous, dia 9 de febrer, Luis de Sebastián parlarà sobre: "Les contradiccions del neo-liberalisme: el darwinisme social". **Horari:** de 7,30

a 9 tarda. Lloc: Roger de Llúria, 13.

Celebracions en Cant Gregorià. Diumenge I de Quaresma. A les 10,30 del matí, a l'església de l'Oratori de Sant Felip Neri (Plaça de Sant Felip Neri, 5). Cada dijous, de 7,30 a 8,30 h. de la tarda, al mateix lloc, assaig i aula de Cant Gregorià oberts a tothom.

GIRONA

CURSETS DE CRISTIAN-DAT. Estem preparant un Curset que, si Déu vol, començarà el dia 16 de febrer, a les 8 del vespre, i acabarà el dia 19, diumenge, a la nit. Se celebrarà a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles. Pot assistir-hi tothom que ho desitgi. Per més informació: Tel. 57 17 58 (Casa d'Espiritualitat).

TARRAGONA

INSTITUT DE TEOLOGIA. A partir del dimecres, dia 15 de febrer, començaran les classes del segon trimestre, amb les assignatures següents: Fenomenologia religiosa - Medi del Nou Testament i cristianisme primitiu - orígens de la Tradició bíblica en l'A.T. - Hermenèutica bíblica - Antropologia filosòfica - Introducció filosòfica teològica - Història de la salvació - Corrents filosòfics (primer curs). - Segon curs: Déu - Cristologia - Litúrgia II - Ateisme - Evangelització - Ecumenisme - Exegesi dels Sinòptics i Cartes apostòliques. Les persones interessades a assistir a les classes d'aquest trimestre, poden fer-ho encara que no hagin assistit a les del primer. Les classes es donen de dimarts a dijous, de 2/4 de 8 a les 10 del vespre, a la seu de l'Institut, c/ Armanyà, 16. Tel. 23 38 33, on també funciona el servei de Secretaria, els mateixos dies de classe, a partir de les 7 del vespre, i podreu demanar més informació.

PRO EMPRESA

Gabinet jurídic-Gestoria Assessorament d'empreses

Pg. de Gràcia, 73 pral. 2-b Tel. 215 82 65. 08008 BARCELONA

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

JOVE lliure servei militar. Aux-adm. i magatzem. Mitja jornada. Domini català i màquina d'escriure. J. Planas. Princesa, 53. Tel. 319 71 84.

FAN falta persones que coneixin indústries de confecció per a vendre fil de cosir a comissió. Tel. 725 15 48.

TINC estones lliures per fer petits treballs a casa. Tel. 253 04 62 de 6 a 8 de la tarda.

PILAR Viñals Borràs - Quiromassagista. Tractament contra el dolor. Artrosis. Dorsàlgies, Lumbàlgies, Circulació. Varices. Obesitat, etc. Servei a domicili. Tel. 242 37 89 dilluns, dimecres i dijous de 21 a 23 hores.

SR. vidu amb fill de 18 anys necessita Sra. de confiança per tenir cura de la casa, a tot estar. Tel. 560 05 46 de 3 a 4 i de 9 a 10. Demanen que aporteu informes.

UN molt bon agent comercial de 32 anys amb feina estable, vehicle, tel. i bones referències busca feina remunerada per els caps de setmana o tardes de 19 a 22 hores. Escriu a J.Mª Carbó - Gran de Gràcia, 239, 1er. 1a. - 08012 Barcelona.

S'OFEREIX Sra. cuidadora o interina, tardes. Tel. 417 62 50 o 217 10 11.

SÓC una professional d'un conegut centre mèdic i aquest és el mitjà de poder arribar a tu - la preocupació pels problemes de l'ésser humà, fa que escrigui aquest anunci - Pots escriure'm o en tot cas dona'm el teu número de telèfon i jo et trucaré. Abigail. Apt. de Correus 1784 08080 Barcelona.

ES NECESSITA empleada de la llar fixa de 20 a 45 anys. Tel. 212 47 87.

SOLTER desitja relacionar-se amb Sra. 40-45 anys, catòlica practicant. Fins matrimonials. Tel. 977/23 64 61 de 9 a 10 nit.

JOVE de 45 anys desitjaria conèixer Sra. fins matrimonials. Fernando Verntallat, 32 baixos. 08024-Barcelona.

SR. 33 anys vol refer vida fi matrimonial. Apartat 7088. 08080 Barcelona.

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. **FINQUES GUANTER (A.P.I.)** Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries Centre d'Educació especial Dedicat a disminuïts psíquics A partir dels setze anys Taller especialitzat Esmalt sobre metall-ceràmica Tapis i estora Cultura General Recuperació Física-Logopedia "CLUB-ESPLAI" Assessorament psiquiàtric i psicològic Informació: 215 69 77 de 12 a 14 hores

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ Tel.
PREU LÍNIA SETMANES

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIAI

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà; la pregària V (del Sinode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11x17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Imprès a dues tintes Enquadernació de simil·pell - P.V.P. (amb IVA), 5545 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

GIRONA

El Consell Presbiteral passà revista a la problemàtica dels santuaris marians

Projectes de millores per a La Salut i Santa Afra

GIRONA.— El Consell Presbiteral del bisbat de Girona ha estudiat la problemàtica actual dels santuaris marians, especialment dels de la Salut de Sant Feliu de Pallarols i de Santa Afra. Pel que fa al primer s'escoltà un informe presentat per mossèn Pere Casellas sobre les obres de remodelació de l'edifici que en els últims anys ha quedat bastant deteriorat.

El Consell Presbiteral va considerar que era necessari construir un habitatge per la família responsable de l'hostatgeria i posar en servei un bar i un restaurant de caràcter senzill. Amb tot, s'observaren les dificultats d'ordre econòmic per posar en pràctica aquest projecte ja que el santuari es troba en un estat gairebé ruïnós en algunes dependències i el presupost podria arribar fins als cent milions de pessetes. Igualment la carretera d'accés es troba bastant feta malbé per les pluges i en aquest cas es demanaria ajuda a la Generalitat o a la Diputació per arreglar-la.

Pel que fa al santuari de Santa Afra, prop de Sant Gregori, el Consell Presbiteral acordà la conveniència de separar la responsabilitat que té el capellà en l'aspecte espiritual, de la responsabilitat que té la família que porta el restaurant, que ha de recaure en una altra persona. Aquest acord vingué arran d'uns conflictes sorgits entre el capellà del santuari i els responsables de l'hostatgeria amb motiu d'algun casament en què s'intentà organitzar un ball familiar.

Per últim, el Consell Presbiteral va escoltar el pla de Pastoral Vocacional presentat pel Delegat Episcopal, mossèn Fèlix Mussoll, que es continuarà debatent en una propera reunió.

Conferències a les parròquies

Una trentena de parròquies utilitzen el programa d'activitats per aquest present curs que ha organitzat el Centre d'Estudis Diocesà de Girona. Aquestes conferències versen sobre una temàtica molt diversa que va des de la família avui fins a qüestions bíbliques, passant pel paper de l'Església en el naixement de Catalunya arran del mil·lenari i el paper dels laics a l'Església. Les conferències van a càrrec de professors del seminari o sacerdots especialitzats i també a càrrec de laics, professionals de determinats oficis. El curs passat foren només una dotzena les parròquies que utilitzaren el programa del C.E.D., però aquest curs s'ha triplicat el seu nombre.

A part d'aquests cicles de conferències organitzats des del Bisbat hi ha també nombroses parròquies que organitzen per elles mateixes catequesis d'adults. El bisbe de la diòcesi, monsenyor Jaume Camprodon, va afirmar en presentar el curs del Centre d'Estudis Diocesà que aquest serveix "per ajudar a tots els qui tenen la responsabilitat d'alguna comunitat cristiana a complir la seva missió de caire formatiu, tan important per aclarir conceptes, renovar i

raonar la vida cristiana en la seva vessant de pensament".

Per últim, aquest curs el C.E.D. ha posat en marxa un servei de publicacions que ha editat ja tres títols: Santa Maria de Porqueres, Santa Maria de Palamós i Cistella i l'ermita de Vida. Es troben a la impremta dos llibres que són: "El Mont, ahir un monestir i avui un santuari", i "La parròquia de Borrassà". Finalment es preveuen dues publicacions sobre Santa Maria de Cervià i sobre Cal·lella de la Costa.

Ha mort mossèn Joan Serrabella

A la parròquia de Canet de Mar on residia des de feia 55 anys ha mort mossèn Joan Serrabella i Cantó que hi exercia el càrrec de Mestre de Capella. Mossèn Serrabella havia nascut a Begur el 27 de juny de 1895 i va cursar la carrera sacerdotal al seminari de Girona. Fou ordenat prevere el 18 de desembre de 1920 i aviat va ser nomenat vicari de la parròquia de Pineda de Mar. Un any després, 20 de gener del 1923, va ser traslladat a Canet de Mar on després de la guerra va rebre també el nomenament ja esmentat de Mestre de Capella.

M. CABALLE

II Curs de Formació de Catequistes a Figueres

FIGUERES.— En els locals de la parròquia de Sant Pere de Figueres, però formant part d'una acció pastoral de l'arxiprestat de la ciutat, s'ha desenvolupat el II Curs de formació de Catequistes, amb la novetat enguany de la participació de seglars entre els qui han fet de, diguem-ne, professors.

El termini general ha estat "Creure el credo" i han donat les xerrades el nostre corresponsal Josep Capella, Jordi Pla, publicista i historiador, el germà de les Escoles Cristianes, Jaume Godoy, mossèn Taberner, rector de l'Armentera i mossèn Narcís Costabella, rector de Sant Pere.

L'assistència ha estat molt nodrida, i cada jornada s'ha acabat amb un col·loqui i a final de curs s'ha lliurat un certificat acreditatiu de la participació.

K.P.L.L.

Carta a un sacerdot angoixat

No us conec pas... tanmateix, des que m'heu escrit: "Pregueu pels preveres angoixats que envoleixen abans d'hora", penso en vós. Havíem de veure'ns la tarda d'un diumenge, i no va venir. L'endemà em féreu arribar una nota explicant-me el vostre compromís d'aquella tarda que havien passat el temps previst, i la vostra ocupació de tot el dia, i les anades i vingudes entre la vostra rectoria i la capital del departament, la reunió de la tarda i la jornada que havíeu d'animar l'endemà pels responsables de les vocacions i que encara no havíeu preparat. I conclouíeu: "No sé pas com visc actualment."

Uns dies abans un bisbe m'havia explicat que un dels seus preveres s'havia trobat sol, a la una del migdia, el dia de Nadal, sense haver menjat res i després d'haver dit cinc misses. "Això passa més sovint del que podeu pensar", va dir-me.

Sens dubte que esteu a la mitjana d'edat dels preveres: no gaire lluny de la seixantena. Imagino que oferiríeu la vostra vida a Déu pels voltants del Concili, en una Església encara tranquil·la, en la qual els preveres eren nombrosos. I després heu hagut de viure una sèrie de batzegades còsmiques: el Concili, l'abandonament de companys a partir del 1968, els recels de clericalisme (aleshores que estàveu a punt de perdre la "consideració social" i bon nombre de "poders"), la supremàcia de l'acció catòlica, després l'onada dels carismàtics, el "refús" i després el "retorn" del sagrat, els laics que esdevien teòlegs i els laics permanents i la responsabi-

litat dels quals en aquest camp "lliga" la dels preveres. I finalment el cisma de monsenyor Lefebvre i les interrogacions que suscita sobre certes vivències conciliars.

En poques paraules, ha calgut adaptar-se, adaptar-se... i la donació de la vostra vida ha pres formes que mai no hauríeu previst.

Imagino que com la major part de capellans rurals esteu sol en la vostra rectoria i que teniu altres parròquies per servir, sense comptar els grups a seguir i potser també responsabilitats diocesanes.

Com a laica, permeteu-me que us digui, —i en adreçar-me a vós també ho estenc a tots els preveres—, "gràcies" en primer lloc per tot el que ens aporteu escoltant-nos, formant-nos, pel vostre testimoni de fidelitat pacient, i pel vostre ministeri sacramental. Dir-vos també quina joia profunda i quina riquesa humana, espiritual i eclesial molts laics treuen de la coresponsabilitat viscuda amb vós. I la recíproca, és veritat, ja que molts preveres opinen que s'han renovat en la seva identitat ministerial amb l'exercici de coresponsabilitat.

Sí, prego per vós i pels preveres aclaparats, però prego sobretot perquè continuï avançant aquest Poble de Déu postconciliar on tots els batejats vivint camins diferents i complementaris experimentin el Cos de Crist i en el qual al mateix temps, són realment, temple de l'Esperit.

MONIQUE HÉBRARD

(De "la Croix")

Antic 190

SRA. DOLORS

Compra mobles antics i tota mena de objectes antics, pisos sencers

Paguem al comptat

Tel. 201 96 30

Muntaner, 190

08036

URGELL

El poble i les institucions s'han unit per fer front a les despeses

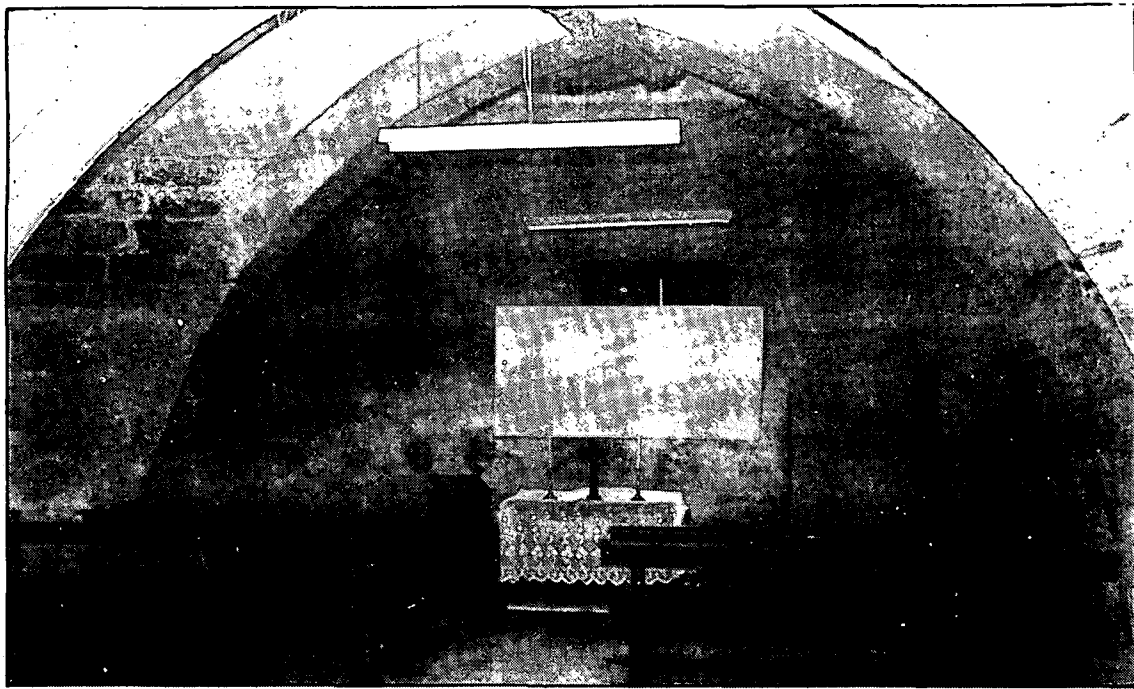
L'església de Barbens tornarà a obrir-se aviat al públic

BARBENS.— L'església parroquial de Santa Maria, de Barbens, "podria tornar-se a obrir al públic dins el termini de tres mesos", informava a CATALUNYA CRISTIANA el rector mossèn Blai Cots el dia 16 de gener. L'arquitecte del bisbat d'Urgell l'11 de gener visità el temple i ha presentat ja el corresponent informe i projecte d'obres. El Bisbat, l'Ajuntament i la Junta parroquial han arribat a un acord per a finançar les obres. Ajuntament i Bisbat hi aportaran 500.000 Ptes., 250.000 cada entitat, i el Bisbat farà un emprèstic a la parròquia de Barbens amb la quantitat de diners necessària per a cobrir els 5 milions de ptes., pressupost total de l'obra. La col·laboració de les institucions afectades i l'ajuda del poble agilitzaran la realització de les obres per consolidar la teulada i la volta del temple.

El dia 7 de gener el rector de la parròquia s'adonà que s'havia obert una esquerda a la volta del temple; després d'informar els tècnics determinà tancar l'església al públic. Els actes de culte se celebren en un local cedit per l'Ajuntament i habilitat per a la seva finalitat.

Trenta cristians participen a un curset sobre "video i pastoral"

LA SEU D'URGELL.— Trenta cristians —preveres, religiosos, catequistes— que treballen en la pastoral a la Diòcesi, han participat a un curset sobre "Video i Pastoral", organitzat per la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social. Les xerrades i comentaris han estat dirigits per Joan Farrés, membre de la secció d'audiovisuals de l'Editorial Claret i del Centre de Vídeo de Barcelona. El conferenciant ha explicat les diferents funcions del video com a suport peda-

La planta baixa de l'ajuntament de Barbens ha estat habilitada per celebrar-hi provisionalment els actes de culte.

gògic, lliçó o punt de motivació per a iniciar un debat. Ha enumerat també les principals possibilitats del video en el camp de l'ensenyament i de la catequesi, ha subratllat la seva influència en la societat actual i ha anunciat els canvis que les noves tecnologies imposaran al video en un futur immediat.

Els assistents, en acabar el curset, manifestaven la seva satisfacció pels ensenyaments rebuts i l'experiència viscuda.

Memòria-Homenatge al germà Barbal, assassinat el 1937

LA SEU D'URGELL.— Seguint un costum el clergat de la capital diocesana, el 28 del propassat mes de desembre, va fer memòria d'una personalitat distingida a l'Església d'Urgell. Enguany va ser elegit el germà de La Salle, Manuel Barbal i Cosan, assassinat el 1937. El prevere dioce-

sà Lluís Barbal i Espot, nebot del religiós màrtir, va glossar la biografia i el martiri del germà Barbal que, segons el ponent, "era un símbol de tants altres religiosos del nostre Bisbat que van donar generosament la sang".

Manuel Barbal va néixer a Envinç el 1898, però va compartir la infància entre aquest poblet pallarès i Llessui. Als 11 anys ingressà al Seminari Diocesà de la Seu d'Urgell i el 1916 a la Congregació dels Germans de La Salle. Exercí

l'apostolat de l'ensenyament a Mollerussa, Manresa, Oliana, Pi-brac (França), Calaf i Cambrils. La Guerra Civil l'atrapà a Mollerussa, va ser detingut i portat a la presó de Lleida i més tard al vaixell Mahon, al port de Tarragona. El 18 de gener del 1937 va ser glorificat mitjançant el martiri prop del cementiri de la seu del bisbe Fructuós i dels diaques Auguri i Eulogi. El fet que el germà Jaume Hilari, aquest era el seu nom religiós, no caigués ni al primer ni al segon tret disparats pel piquet de sis soldats, va fer que aquests fugissin desconcertats i obligà el capità a executar la sentència. El fet extraordinari donà títol a la biografia del màrtir "BALAS REVERENTES", escrita per Josep Ma. Segur. Lluís Barbal prefereix veure el fet recordant "com els lleons alguna vegada respectaven els primers màrtirs, sense disminuir la glòria del martiri".

Al ponent no li ha estat difícil reconstruir la vida de l'oncle màrtir perquè, segons explica, "hi ha més de 250 cartes que els seus familiars van guardar gelosament", documentació que es completa amb la dels Germans de La Salle. Una mostra de la fe pasqual del màrtir és la frase que escriu en una de les cartes a la seva família: "Un dia celebrarem la nostra festa, la major, en companyia de la família que ja són a l'altre costat".

ANTONI MIRABET

ESGLÉSIA I ESCOLA

"Joves exemplars"

En el comentari anterior ens referíem a les característiques que presenta la joventut actual, segons un document recent de la Congregació per a l'Educació Catòlica (Roma, 1988) que estudia el tema "Els joves d'avui davant la dimensió religiosa", i enumeràvem uns quants aspectes més aviat negatius.

Però el mateix document afirma el següent: "La joventut actual presenta també nombrosos aspectes positius i molt prometedors. A l'escola catòlica, com a qualsevol altra escola, podem trobar-hi joves exemplars".

Passem llista a aquestes característiques i mirem si també les podem apreciar en els joves que freqüenten les nostres escoles:

— Joves exemplars en el seu comportament religiós, moral i escolar, gràcies a la incidència positiva de la família, de l'escola i de la comunitat eclesial.

— Joves que cerquen una religiositat més conscient i que es pregunten pel sentit de la vida i troben en l'Evangeli la resposta a les seves inquietuds.

— Joves que superen les crisis d'indiferència i dubte i s'acosten o retornen a la vida cristiana.

— Joves que es demanen si el fi de l'home consisteix a tenir moltes "coses" i no en algun distint que val molt més.

— Joves que resten desconcertats per les

situacions d'injustícia presents en la nostra societat.

— Joves que desitgen d'aprofundir en la seva vida de fe, viure amb coherència i fins i tot assumir un compromís responsable en l'acció.

— Joves que no s'accontenten amb paraules, sinó que volen fer quelcom que valgui per a si mateixos i per als altres.

Ben segur que tots coneixem joves d'aquests, motiu de satisfacció per als pares i educadors cristians.

Fem-nos, però, dues preguntes:

¿Com assegurem que els fills/alumnes que manifesten aquestes inquietuds rebin l'ajuda necessària per a prosseguir el seu procés de maduració humana i cristiana?

En concret, ¿els impulsem a adoptar compromisos orientats a millorar el seu ambient (escola, poble, barri...) i a ajudar els seus companys?

En el document citat, també hi llegim aquesta frase: "En molts joves, l'actitud crítica enfront del món arriba a ser demanda crítica davant la religió, per a saber si és capaç de donar resposta als problemes de la humanitat".

Quina resposta podem donar als joves que manifesten aquesta actitud?

FRANCESC RIU

Es dirigit a totes les persones amb inquietud per millorar i per influir positivament en el món.

EL MÓN DELS VALORS I LA REALITZACIÓ PERSONAL

Sovint l'home no es coneix a si mateix. No s'adona dels valors que porta a dins, ni de la riquesa de la seva vida. ¿Té sentit per a tu la vida? ¿Per què hi ha tantes persones que sofreixen un buit existencial i depressió? ¿Saps com es capten i com es comuniquen els valors? ¿Quina és la causa de tants fracassos en el matrimoni, en la família en tota vida comunitària?

Professor: José Mª Fondevila, Dr. en Teologia.
Inici: 13 de febrer a les 19.30 h.

Centre de creixement personal, Gran Via, 690, pral.
T. 232 51 53.

BARCELONA

Finestral de la caritat ha rebut 3.022 peticions el 1988

Aliments, llum, lloguers, deutes, necessitats bàsiques a cobrir que demanen solidaritat

BARCELONA.— Són moltes les persones que al llarg de l'any presten una atenció especial a la crida que a través nostre i des d'aquestes pàgines fan persones i famílies que passen per dificultats econòmiques greus. Ens sembla lògic en acabar l'exercici 1988 recapitular i donar compte de les ajudes de les quals hem estat intermediaris.

Les xifres que segueixen revelen, sense gaires anàlisis, mancances bàsiques que, avui i aquí, pateixen conciutadans nostres. Aliments, llum, lloguers, beques de menjador escolar i un llarg etcètera. La solidaritat de molts han alleujat situacions angoixants, cal però que tots treballem perquè tothom tingui recursos suficients per cobrir les seves necessitats mínimes indispensables.

PETICIONS

1.010 deutes d'aliments, rebuts de llum, aigua i gas	19.220.588 pts
342 deutes de lloguers i deutes en pensions	9.037.813 pts
61 desnonaments	3.522.006 pts
134 deutes d'habitatge, hipoteques, despeses comunitat, i arranjaments urgents	4.620.823 pts
299 tractaments mèdics, ortopèdia i pròtesis	6.675.751 pts
69 equipaments bàsics de la casa	1.622.755 pts
402 beques menjador escolar, llibres i guarderies	7.481.129 pts
108 estris de feina i altres	1.641.406 pts
61 viatges retorn lloc origen, trasllat mobles	1.238.725 pts
48 serveis especials de professionals (psiquiatres, advocats, etc.)	956.196 pts
14 deutes endarreriments Seguretat Social i Servei Domèstic	805.549 pts
3.047 peticions en les quals s'han invertit	56.822.741 pts

També s'han pogut facilitar 75 cadires de rodes ofertes per particulars a persones que les necessitaven.

RESUM

Peticions publicades a la premsa	392
Peticions ateses i no publicades	2.655
Peticions sense cost econòmic (cadires de rodes)	75
Total peticions ateses	3.022

Un nou missatger de Déu a Sabadell

SABADELL.— Fa pocs dies parlàvem de l'alegria de la primera missa d'un sabadellenc a la parròquia de Sant Vicenç de Jonqueres i avui, no podem deixar d'anunciar l'alegria que ens ha causat el constatar que un altre sacerdot era ordenat pel nostre Sr. Cardenal-Arquebisbe de Barcelona.

Es tracta de mossèn Eduard Valiente i Martín, nascut a Utiel (València), però resident a la nostra ciutat des de fa disset anys. El nou sacerdot, integrat a les Comunitats Neocatecumenals —que començaren a fundar-se a la parròquia de Sant Oleguer dels Pares Salesians i que actualment es desenvolupen a la parròquia del Sagrat Cor, del barri de Ca n'Oriach, que regenten els pares escolapis—, compta amb una bona colla d'amics i simpatitzants sabadellencs, que, junt amb la seva família l'acompanyaren a l'emocionant acte religiós d'ordenació a l'església parroquial de Sant Joan Baptista, del barri barceloní de Gràcia.

D.V.

IMPROMPTU

Dalí

Un allau informatiu, gairebé obsessionant, ha omplert pàgines i pàgines de diaris, i espais i més espais en els mitjans radiotelevisius, amb motiu de la mort de Salvador Dalí, buscant com reflectir millor la seva personalitat.

Jo crec que tots plegats ens hem fet, o ens han fet, una imatge força fal·laç del pintor de Cadaqués, extravagant per damunt de tot.

Penso, i no ara, sinó des de sempre, que Dalí tenia dues personalitats ben definides, governades per un egocentrisme ambiciós i dominador. Egocentrisme que va marginar l'autèntica personalitat, per donar pas a la fantasia i a l'ambició desmesurada, la segona personalitat. La primera era la de l'home que havia après a consciència el seu ofici. De l'home que accepta totes les disciplines per arribar a dominar-lo i ho assoleix plenament. És un mestre en el dibuix i en el colorit. Vol emular o almenys posar-se a nivell del més admirat dels vells mestres, Velázquez. Però intueix que amb el seu surrealisme no assolirà mai l'expressió d'una mirada plasmada pel pintor de la cort de Felip IV. I és aleshores quan apareix l'extravagant que margina la veritable personalitat, i li dona, arreu, diners i fama. No ho hauria aconseguit només amb la seva obra pictòrica surrealista que, per mi s'assembla massa a una càmera fotogràfica. Això sí, amb un objectiu de primera!

I, ho dic sincerament, m'hauria abellit ser invisible per filtrar-me en la vida de Dalí, poder veure com desenvolupava el seu treball, sense aquells efectismes només bons per a la galeria. Veure un Dalí entotsolat davant una pintura d'aquell vell mestre que envejava, i que, ho sabia perfectament, no abastaria mai.

Descansi en pau.

ORIOL CAMPS

GLOSSES DOMINICALS

Altra vegada el problema de la fam

"El nostre pa de cada dia doneu-nos, Senyor, en el dia d'avui". Amb aquesta petició del Pare nostre comença el Sant Pare la seva exhortació pastoral per la Quaresma d'aquest any. Vol que tots els catòlics del món tinguin plena consciència i es preocupin del problema terrible de "la fam en el món".

Les xifres són eloqüents i cridaneres. El Secretari General del Consell d'Europa ens diu que entre 850 i 1.000 milions d'homes, dones i nens viuen una situació de pobresa absoluta, que 450 milions passen fam d'una manera continuada i que 40.000 nens moren cada dia per manca d'aliment. Veritablement la distància social és immensa entre les nacions del Nord i les del Sud. Aquesta situació és injusta.

En el nostre temps, els progressos científics i tècnics són impressionants. Però hi ha una pregunta esfereïdora: l'avenç és el mateix pel que fa a l'humanisme? Som més humans? Ens sentim més germans els uns dels altres? Davant el problema tràgic de la fam al món, la solidaritat entre tots els homes esdevé essencial, imprescindible. L'egoisme —personal o col·lectiu— no engendra pas la pau, sinó la desesperació, sobretot quan manca allò que és imprescindible per a la vida.

En la seva encíclica sobre la qüestió social, Joan Pau II assenyalava com un signe positiu d'una major consciència moral el fet que molts homes i dones "sentin com a pròpies les injustícies i les violacions dels drets humans comeses a països llunyans que potser mai no visitaran". Certament una consciència de solidaritat avança, però molt poc a poc; sí, com és el nostre cas, es té en compte la gravetat del problema.

El Sant Pare, tan sensible a tot el que fa referència als drets humans, en l'esmentada exhortació

quaresmal recorda als creients que "la fe cal que vagi acompanyada de les obres". Per això demana que noves accions siguin empreses i consolidades les ja existents en favor dels que passen fam. Reclama també que els béns de cadascú siguin compartits amb els pobres, per tal que puguin ser duts a terme els programes orientats a l'autosuficiència alimentària dels pobles.

Val a dir que potser és la joventut la que sent més la necessitat d'una solidaritat efectiva en el problema de la fam. Almenys així ho manifestaven aquells joves d'Estrasburg, en la "Carta" que van proclamar davant el Sant Pare: "Nosaltres lluitarem per tal que no manqui a ningú l'aliment necessari, arribant fins i tot si cal a reduir el nostre. Però què donar el pa és conservar una vida".

El segon diumenge de febrer es fa la recaptada anual promoguda per "Mans Unides", que és l'organitzadora de la "Campanya contra la fam". Certament les quantitats aportades augmenten cada any. Fins ara —l'any 1988— l'aportació dels catalans ha crescut fins a situar-se sobre les 70 ptes. per persona (l'any 1985, eren 33 ptes.); una aportació encara llunyana de la mitjana europea. Però fan pensar les xifres que ens donen les estadístiques de com van gastar els diners els espanyols el 1987: per exemple, 150 mil milions de ptes. en begudes alcohòliques i 200 mil milions en drogues. Cal afegir encara una quantitat fabulosa esmerçada en jocs d'atzar. És impressionant!

"Mans Unides" espera l'ajut econòmic de tots els homes de bona voluntat. Sobretot d'aquells cristians que resen tan sovint: "El nostre pa de cada dia doneu-nos, Senyor, en el dia d'avui".

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

El proper dia 9 d'abril a Vic

II Trobada de Consells Pastorals Parroquials i Arxiprestals

VIC.— El 5 de juny de l'any passat es van aplegar a Manresa unes cent cinquanta persones vingudes dels diferents llocs del bisbat, amb motiu de la convocatòria que els havia fet el bisbe Josep M. per a la I TROBADA DE CONSELLS PASTORALS PARROQUIALS I ARXIPRESTALS. Portaven la representació de quaranta-tres parròquies, a la majoria de les quals hi ha constituït el consell de pastoral o està en vies de constitució.

Acabada la trobada, a l'hora de tornar a casa, els comentaris de tots eren ben favorables a tot el que havíem viscut durant el dia: la ponència de mossèn Miquel Barberà, el treball de grups, l'eucaristia, sobretot, la posada en comú i en bon esperit de sentir-nos tots membres vius i responsables d'una Església que va avançant enmig del món.

En un dels suggeriments, es

demanava que aquella trobada no fos la primera i l'única, sinó que cada any es preparés la convocatòria d'una nova trobada.

Ara ja tenim a les portes la SEGONA trobada de consells pastorals parroquials i arxiprestals del bisbat de Vic. Serà el diumenge 9 d'abril. Es farà a Vic, al Seminari. S'avisarà amb temps els rectors de les parròquies i s'enviarà el programa i la convocatòria als consells pastorals i arxiprestals existents o que estan en vies de constitució.

El tema que orientarà el treball i la reflexió de tota la trobada serà aquest: EL CONSELL PASTORAL PARROQUIAL I ARXIPRESTAL, ANIMADOR DE L'ACCIÓ EVANGELITZADORA DE LA COMUNITAT CRISTIANA.

Un tema ben engrescador, i que ha d'ajudar a tots a revisar a fons el treball que es fa en els consells pastorals.

Expectativa i confiança davant d'un nou bisbe

Es natural que davant el nomenament d'un nou bisbe per a la pròpia diòcesi, a tots ens entrin ganes de manifestar-nos sobre com voldríem que fos, o com creiem que hauria de ser. Repeteixo que és ben natural. Però com que l'Església no és un fet merament natural, potser seria bo que ens plantegéssim no solament el que és natural, sinó també el que és sobrenatural. En el ben entès que allò que és veritablement sobrenatural mai no va en contra d'allò que és dignament natural, sinó que n'incrementa la dignitat més enllà de tota possible previsió humana; i que, en canvi, el simple aprofundiment en allò que és natural, encara que sempre és bo, de si mateix mai no ens podrà fer descobrir el sobrenatural, que és un do gratuït de Déu.

L'Església és un misteri, ja que és divina i humana, com és diví i humà el seu fundador Jesucrist, el Fill de Déu fet home per designi del Pare i per obra de l'Esperit Sant en el si de Maria.

Que l'Església sigui un misteri no vol dir que sigui un absurd, sinó una realitat que la ment humana no pot conèixer —i, com a conseqüència, valorar— al marge de la Revelació.

I per la Revelació —aprofundida per la mateixa Església en virtut de la capacitat de què la va dotar el seu diví fundador— sabem que allò que constitueix en Cos Místic del Crist tots els elements humans que formen l'Església és el mateix Esperit Sant, la tercera persona de la Santíssima Trinitat, l'Amor increat de Déu que, en unir-nos al Fill de Déu fet home, ens permet de dir a Déu en veritat Abbà, Pare.

Així sabem, doncs, que l'Església és una obra del Déu Trinitari, per la qual el Déu Únic crida tots els homes a la unitat en el seu Fill, en el qual —si nosaltres ho acceptem— podem formar part de la família divina i gaudir de la infinita riquesa de la comunió dels sants, de la vida de Déu, de la santedat.

I tot això sense deixar de ser els homes que som, els pecadors que som, els nius de misèria que som. Perquè l'Església no ens fa superhomes ni superdones, ni ens deslliura de la nostra pecabilitat, ni ens restaura en la integritat perduda per causa del pecat original. A ningú: ni al Papa, ni als Bisbes, ni a l'últim dels fidels, com puc ser jo mateix. Tots som pecadors, al servei dels quals Déu ha posat l'Església, com a testimoni eficaç del fet que Ell mateix s'ha posat al servei de l'home en l'home-Déu, Jesucrist, que l'Església perpetua entre els homes per l'administra-

ció de la gràcia en els sagraments, pel seu Magisteri, pel seu govern de les consciències en el respecte de la llibertat i sempre de cara a la dignificació i a la salvació de la humanitat.

Aquesta realitat de l'Església, meravellosa, sublim i gratuïta, no és visible als ulls de la carn, si bé alguna cosa en podem entrellucar en la vida dels sants, en els quals apareix d'una manera força clara el fruit específic de l'Església, la santedat. En canvi, sí que és visible als ulls de la carn el munt de contradiccions, de mediocritats, d'incoherències i de pecats que sovint els membres de l'Església palesem en la nostra vida i que no manifesten el que és la vida de l'Església, sinó que més aviat ho oculten.

En la nostra situació d'expectativa per la successió del Dr. Jubany, no podem oblidar que no es tracta d'un nomenament comparable a qualsevol nomenament de la societat civil. El Dr. Jubany és el successor dels apòstols entre nosaltres, i això mateix serà el qui el substitueixi en la pesada i dolça càrrega de presidir i guiar aquest fragment de l'Església universal vers la salvació.

El nostre bisbe —en aquest moment, el Dr. Jubany, i en un futur el seu successor— forma part del misteri de l'Església, de manera que no ens guiarà solament amb les seves dots naturals, amb les seves idees, amb el seu tarannà, sinó especialment amb l'assistència de l'Esperit Sant en la comunió que presideix, per confirmar-nos a tots en la fe, Joan Pau II.

En els nomenaments civils, es fan sentir els esforços de les influències, les hipòtesis laudatòries de determinades persones, les enquestes pressionadores de l'opinió en un sentit o en un altre... i és natural que així sigui perquè la societat civil és fruit de la civilitat dels seus membres.

En el cas de l'Església, que no és, en el seu fonament, el resultat de la voluntat dels homes, com a mínim podem dir que no és suficient l'expectativa d'un civisme sa davant d'un nomenament com el de bisbe de Barcelona. Cal alguna cosa més. La nostra expectativa, sense tancar-se als homes, s'ha d'obrir a Déu del qual l'Església n'és un do.

La nostra expectativa no solament s'ha d'obrir a la confiança en els homes —es diguin Modrego o Jubany; Montini, Roncalli o Woytila— sinó a la confiança en el guiatge de l'Esperit Sant, ànima i vida de l'Església, que actua misteriosament a través dels laics units als sacerdots; a través dels sacerdots units al seu bisbe; a través

dels bisbes units en comunió al successor de Pere, Bisbe de Roma i Vicari de Jesucrist.

I si això és així, el fonament de la nostra expectativa i de la nostra confiança no solament ha de ser la nostra lucidesa i intuïció, sinó la nostra pregària i la nostra fidelitat a aquesta Església, do de Déu que ha anat aprofundint en la seva riquesa al llarg de la història sempre en benefici dels homes salvats per Jesucrist.

Hem de demanar al Senyor que ens envii un bisbe sant, un bisbe que, amb tota la seva vida, vulgui dir "sí" sense condicions a Déu i al proïsme en el servei de la santificació, que és el propi de l'Església; un bisbe que encoratgi els sacerdots en el seu ministeri d'amor, de perdó, de gràcia; un bisbe que faci vibrar les nostres famílies per tal que hi arribi la veu de Déu que segueix cridant els homes i les dones a la santedat; un bisbe que ens faci valorar el sacerdoti i la vida consagrada i d'aquesta manera ens ajudi a tots a promoure-la entre els nostres joves; un bisbe que ens faci tastar el gust de l'agraïment a Déu pel do de la seva mare, per la gràcia dels sagraments, per la llum del Magisteri; un bisbe que ens faci descobrir el valor de l'obediència a la Llei de Déu, Llei de misericòrdia i de gràcia; un bisbe que ens obri a la riquesa de la pobresa evangèlica de les benaurances...

I ens hem de comprometre a pregar per ell, a oferir a Déu sacrificis i oracions —sobretot el Sacrifici de la Creu renovat en la Santa Missa— per tal que el Senyor el conforti i l'il·lumini. I ha de trobar en nosaltres una actitud de col·laboració amorosa, d'obediència fidel, d'ofertament entusiasta, sempre al servei de la salvació dels homes en Jesucrist.

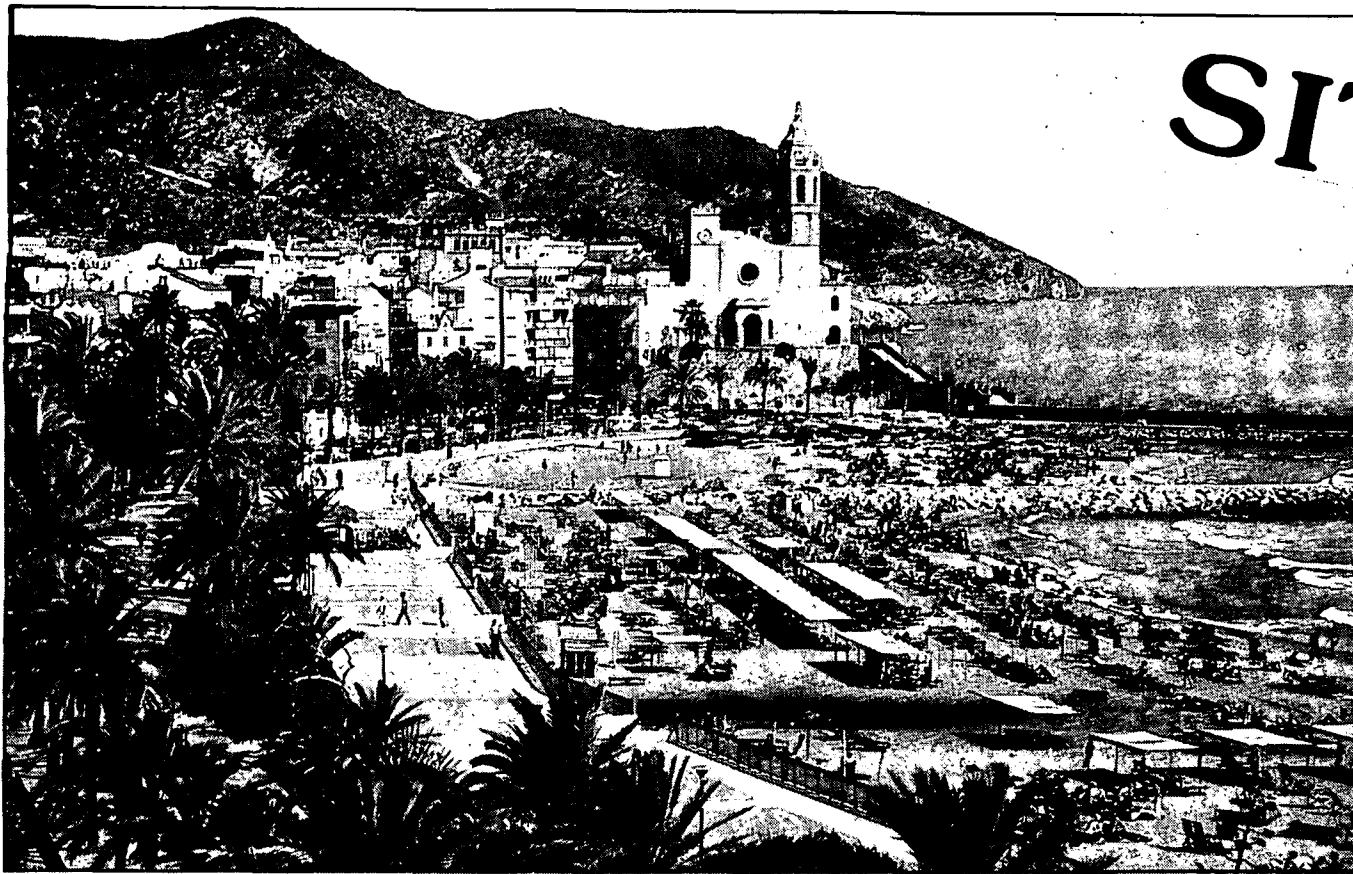
Jo crec que aquesta actitud, aquesta expectativa confiada, no ha de dependre del fet que el bisbe que Déu ens envii sigui aquest o aquell, d'aquestes tendències o de les altres, d'aquest color o d'aquell color, sinó que ha de ser una mostra de la nostra fe en Déu que ens estima i s'ha encarnat en Jesucrist, el qual ha volgut romandre entre els homes en la seva Església, fonamentada en els apòstols presidits per Pere, alimentada amb els sagraments i il·luminada per la doctrina de la Sagrada Escripura i del Magisteri. Que la Mare de Déu, que sempre va vetllar pel seu Fill mentre visqué a la terra, ens ajudi a rebre el bisbe que ha de succeir el Dr. Jubany amb l'amor que la mare desitja entre els germans; ella que, per ser mare de Jesús, és mare de l'Església.

PAU LÓPEZ CASTELLOTE

LVII VIATGE CULTURAL

19 de febrer

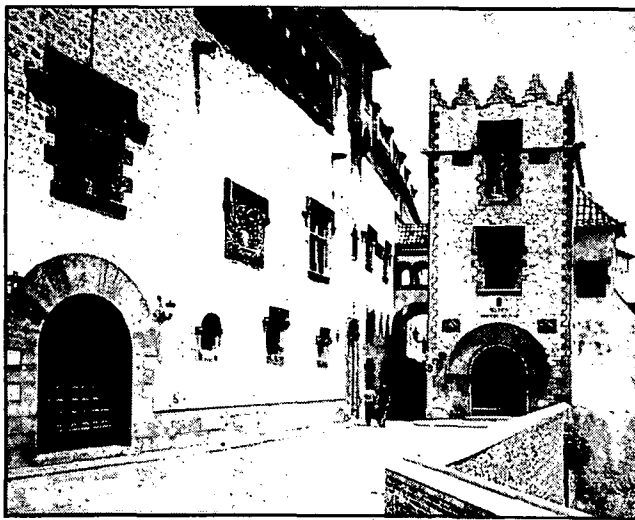

SITGES

Visita als museus del Cau Ferrat, Maricel i Romàntic Provincial. Dinar a Vilanova i la Geltrú i a la tarda visita a la ciutat.

Sala de les rajoles. Cau Ferrat.

Museu Romàntic Provincial.

Museu Maricel.

DINAREM

RESTAURANT LYS

Saló especial per a banquets
Rambla Ventosa, 1.
Tel. 815 42 92
815 54 96

VILANOVA I LA GELTRÚ

Preu: 2.800 ptes., comprenent viatge, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant i entrada al Teatre. Per reserves de places truqueu al Tel.: 215 28 05 Sra. Montserrat. La sortida serà a les 8 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada, en hora hàbil per complir el precepte dominical.

AVIS

La Direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

SOLSONA

Un document enriquidor del matrimoni Lluís i Mary Piedra, agents de Pastoral Prematrimonial

"Déu és present en els promesos"

SOLSONA.— Amb el títol "Noves formes d'acolliment", el matrimoni Lluís i Mary Piedra, agents de Pastoral Prematrimonial, ha elaborat un document —del qual donem a conèixer el resum final— que ha tramès a tots els interessats en la Pastoral Prematrimonial del bisbat.

Voldríem remarcar dues coses:

1) La importància que té d'acollir bé els promesos —per favor, no de qualsevol manera—; Déu es manifesta als promesos a través nostre. Deixem que Déu els acariciï i els beneeixi per mitjà nostre! O, si voleu, millor encara, deixem que Déu sigui en nosaltres; perquè, si rebem malament una parella, és segur que no deixem que Déu s'expressi en nosaltres. Déu no els va escridassar, no; vam ser nosaltres! Per què?, quan Déu ens escridassa? o ens atordeix a crits? o ens menysprea? o ens maleeix? Quan Déu fereix els nostres sentiments? Quan Déu s'impacienta o diu que no hi ha res a fer?

I pensem encara, Déu és present en els promesos, i cal veure'l en ells.

Com en qualsevol comportament humà, l'acció més petita pot tenir repercussions imprevisibles.

Vaig acollir malament, vaig presentar una imatge falsa de Déu i de l'Església. Potser d'una Església no cordial, allunyada, recalitrant, caducada, no dialogant.

Vaig acollir bé, i alguns que per circumstàncies personals, prejudicis, etc., es trobaven lluny de l'Església i de Déu,

troben una comunitat oberta, dialogant, afable, respectuosa; i troben de sobte quelcom que havien perdut o que mai van tenir, quelcom que donarà calor al seu matrimoni i sentit a la seva vida.

2) Acollir bé els promesos és un aspecte del nostre acolliment en general, del nostre

acolliment a nosaltres mateixos i als altres.

Sentir-se acollit per allò que hom és i tal com és: una necessitat del ser humà.

Tots tenim necessitat de ser escoltats i de ser tinguts en compte; tots tenim necessitat de poder-nos manifestar tal com som i que ens compren-

guin per comprendre'ns. Necessitem tant estimar i ser estimats!

Però no podem oblidar que mai el nostre ser finit no pot acollir el ser infinit de l'altre, ni el ser finit de l'altre pot acollir l'infinit que sóc jo. Aquest espai buit només Déu el pot omplir. Aquest espai buit és... únicament de Déu.

L'acolliment no es pot reduir únicament al moment del primer contacte amb els promesos al despatx parroquial. L'acolliment s'ha d'estendre a tot el Curset amb un equip de presència permanent en el mateix curset (no val donar una xerrada i marxar). Hem de donar una imatge d'apropament personal, d'equip cohesionat i permanent en tot el Curset, de vivència profundament humana (a més a més de la religiosa), de respecte vers les opinions contràries, de..., de...

L'acolliment ha de ser una actitud personal i col·lectiva:

Personal: interessant-se per la circumstància vital de cada u. No jutjant, sinó més aviat intentant comprendre cada pas particular.

Col·lectiva: perquè no es poden fer teories d'una forma i viure d'una altra diversa. El més important de l'activitat del CPM —és una experiència personal— és que els promesos vegin una convivència, una alegria de treballar junts per una cosa que val la pena; que ells vegin que ho sentim així, que no és una comèdia; que descobreixin una cohesió vital dintre de l'equip que dona el Curset; que vegin una actitud il·lusionada, no de cansament i de pessimisme...

TARRAGONA

Reus: 60 anys de professió religiosa de sor Emilia Pérez

REUS.— En silenci, modestament, amb tota humilitat, la Comunitat de Filles de la Caritat de l'Hospital de Santa Tecla, han celebrat durant els 50 anys de professió religiosa de sor Emilia Pérez Alarcón, que durant quaranta-sis anys de permanència en l'Hospital, a cura dels malalts, sempre és al costat dels més malalts, transmetent ànim, consol, fortaleza, sempre en el moment oportú, consolant i confortant també les famílies, en hores de dolor i pena. Moltes persones han passat per les seves sales, de tota classe social des de conegudes personalitats als més marginats de la societat. Caritat, indiscriminada, fidel a les fonts que li inspirà el seu fundador "El Doctor de la Caritat" Sant Vicenç de Paül.

Ella ha estat durant molts anys prop del dolor, ha palpat el que és estar veient un ésser estimat postrat en el llit, sense poder valdre's per si mateix, allí els ha parlat de la necessitat de Déu, del nostre Pare, i de la necessitat de la seva confiança; altres vegades ha sabut estar, callada, però acompanyant el malalt que és allí, a prop, servicial, accessible. El malalt intueix o aprecia quan el miren amb deteniment, sense pressa. Quantes nits de vetlla. Planys, angioixes. Quantes coses cal fer en una nit. Tanmateix sor Emilia segueix serena, optimista, segura, plena de pau, la pau que dona dedicar una vida al servei i cura dels qui sofreixen. Quina ànima tan enriquida, quin somriure ample i tranquil té la Germana. No importa el seu cansament. No li mirem els peus, s'arrossegueu. Però la seva cara i les seves mans són plenes, d'obres. També ens consta, que ha tingut cura de les ànimes. Ajudant-les a ben morir, essent així coherent amb el missatge de nostre Sant fundador sant Vicenç: "No us preocupeu només del cos, ateneu al millor que sapigueu les seves ànimes".

RAQUEL SERNA AVENDAÑO

FETS I CRITERIS

Una aventura espiritual

Aquesta setmana comencem la Quaresma. Sabem que la Quaresma és el temps de preparació per a la Pasqua; però potser per a nosaltres és ja un camí massa conegut perquè cada any el fem i el "repetim". Penso que ens podria ajudar si comencéssim aquest temps de Quaresma com qui empenen una aventura espiritual.

En la vida espiritual no hi ha camins marcats, ni carreteres, ni autopistes. En la vida cristiana hi ha una experiència personal, hi ha el guiatge de l'Església i l'ajuda de l'Esperit, que bufa quan vol i com vol.

La Quaresma ens convida a viure la vida del desert. L'evangelista Marc ens diu que "l'Esperit empenyó Jesús cap al desert". Quina experiència visqué Jesús en el desert? Una experiència semblant a la del poble d'Israel quan sortí d'Egipte: sense poder fixar el seu itinerari ni poder comptar amb provisions ni previsiones...

Animats per l'exemple de Jesús, llancem-nos a

l'aventura del desert, en el sentit espiritual. Ens farà bé l'experiència de no tenir cap camí assenyalat, ni un programa establert, ni comptar amb la seguretat de les posicions adquirides, ni amb la satisfacció de sentir-nos instal·lats. Ni horari, ni camí, ni itinerari, ni tenda... Deixem-nos conduir per l'Esperit. No és pas una experiència d'allunyament del món, sinó més aviat experimentar el desprendrement de les nostres seguretats.

L'aventura espiritual de la Quaresma també comporta una experiència de dejuni. El dejuni material, en si mateix, és ben poca cosa. És ben poca penitència renunciar a la carn el divendres si es menja peix, que potser encara agrada més.

El dejuni important és aquell que ens fa descobrir el sentit espiritual del desig de purificació. Per explicar-ho amb altres paraules, podem dir que el valor ascètic del dejuni consisteix a renunciar als gustos, a les tendències i a les pròpies inclinacions,

renuncia que ens permet una vida espiritual més lliure i més pura.

L'autèntic dejuni cristià és el que ens fa sentir fam i set de veritat, d'amor, de justícia, d'experiència de Déu. Aquella fam, de què parla Jesús en l'Evangeli: set de l'aigua que salta a la vida eterna, fam de la seva Paraula i del Pa baixat del cel.

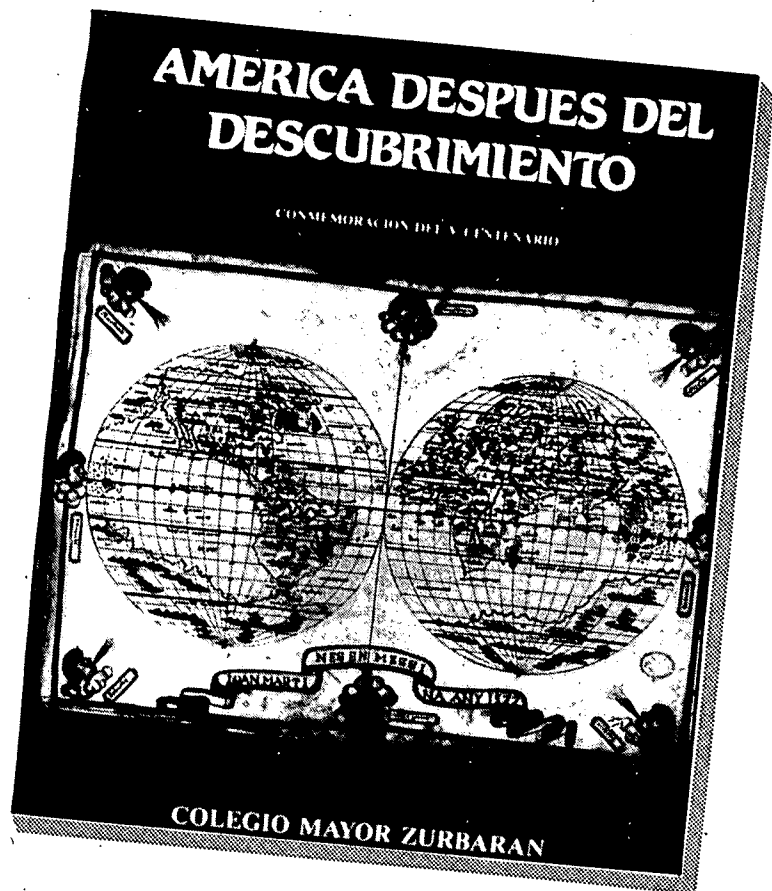
L'aventura del dejuni arribarà més enllà. Ens portarà a sentir fam i set de Jesús, fam i set de retrobar-lo en els malalts, en els pobres, en els més necessitats i en els marginats de la nostra societat.

En començar la Quaresma serà bo examinar quina és la nostra voluntat de viure l'aventura del desert i del dejuni. Si tenim por o ja ens sentim prou satisfets, demanem que l'Esperit de Jesús ens empenyi i ens animi a viure l'aventura espiritual de la Quaresma.

+ RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Monsenyor Campany, un dels autors del llibre "América después del descubrimiento"

L'expansió evangelitzadora a Amèrica fou deguda a la reforma anterior del clergat a Espanya

MADRID.— "América después del descubrimiento" és el títol d'una nova publicació editada pel C.M. Zurbarán dins la Col·lecció "Humanismo y Cultura".

Catedràtics i professors de les universitats de Sevilla, Complutense i Autònoma de Madrid, Còrdova, Alcalà de Henares, Liverpool, Colònia, Navarra i Cuyo (Argentina), es reuniren en el II Simposi sobre el V Centenari del Descobrimient d'Amèrica amb l'objectiu d'aclarir i divulgar davant un variat públic universitari alguns aspectes de l'obra d'Espanya a Amèrica. Les perspectives tractades poden sintetitzar-se en quatre àmbits o dimensions: eclesiàstica, jurídica, educativa i local.

La dimensió eclesiàstica o espiritual és tractada per Paulino Castañeda, Bartolomé Escandell, Luis Suárez i José Andrés-Gallego. Els participants centraren les seves intencions al voltant de "La Iglesia que fue a América". Una de les conclusions que pot treure el lector és la següent: l'expansió evangelitzadora a Amèrica fou deguda, en part, a la reforma anterior del clergat a Espanya abans del Descobrimient.

Des d'un altre punt de vista, la dimensió espiritual fou estudiada per monsenyor Josep Capmany, bisbe director de les obres Missionals Pontificies; en la seva ponència "Nuestra mirada a América hoy" traça un retrat viu sobre la situació social i religiosa dels països americans en l'actualitat.

La dimensió jurídica de l'etapa colonitzadora, i concretament "La dignidad de la per-

sona en el Derecho Indiano", és el tema de debat entre els professors García Gallo, Martínez de Codes i Muro Romero. L'indi americà fou inicialment considerat home lliure, semblant els camperols de Castella; des del 1542 va gaudir d'un règim de protecció especial per evitar certs abusos introduïts de fet per alguns conqueridors. Un altre tema del col·loqui fou la situació de l'indi davant el Dret Canònic.

La dimensió educativa de l'obra d'Espanya a Amèrica ocupa dues sessions: una, centrada en l'educació de l'indígena i la creació d'universitats, fou desenvolupada per especialistes com Díaz Trechuelo, Morales Padrón i Cepeda Adán, i l'altra, titulada "Cultura y educación en la colonización de América" és a càrrec de l'argentiní Santos Martínez.

La dimensió local o referida a àrees concretes és l'última perspectiva recollida en el llibre. Americanistes estrangers com Lohmann, Pietschmann i Fisher, juntament amb el professor Sánchez Bella, estudien la situació de Mèxic i Perú durant l'època colonial. Un altre estudi específic fou la suggerent aportació de Manuel Alvar sobre la influència de les Illes Canàries a Amèrica.

Amb aquest nou llibre, el C.M. Zurbarán pretén participar en la commemoració del V Centenari del Descobrimient d'Amèrica i proporcionar un punt de referència per al lector, que espera arribar a 1992 amb una idea més clara del que van fer els espanyols a l'altra banda de l'Atlàntic durant tres segles de colonització.

CASA D'ESPIRITUALITAT DEL SANTUARI D'EL MIRACLE

CALENDARI per l'ANY 1989

MARÇ

- 3- 5 Reflexió i Pregària: La Quaresma.
- 6-12 Reflexió i Pregària: Figures de l'Antic Testament.
- 23-26 Setmana Santa: Reflexions sobre el Misteri Pasqual.
- 31- 2 d'abril. Curset de Cristianitat.

ABRIL

- 16-23 Exercicis Espirituals.
- 28- 1 de maig. Reflexió i Pregària: La Pentecosta.

MAIG

- 26-28 Reflexió i Pregària.

JUNY

- 11-18 Exercicis Espirituals.
- 23-25 Reflexió i Pregària.

JULIOL

- 3- 8 Exercicis per a Sacerdots i Religiosos.
- 10-16 Exercicis per a Religiosos.
- 17-21 Exercicis del Poble de Déu.
- 23-31 Exercicis per a Religiosos.

AGOST

- 2- 6 Exercicis del Poble de Déu.
- 24-29 Reflexió i Pregària: Evangeli de Sant Marc.
- 30- 3 de setembre. Exercicis del Poble de Déu.

SETEMBRE

- 25- 1 d'octubre. Reflexió i Pregària.

OCTUBRE

- 11-15 Exercicis del Poble de Déu.
- 27-29 Reflexió i Pregària.

NOVEMBRE

- 24-26 Reflexió i Pregària: L'Advent.

DESEMBRE

- 23-25 Preparació per El Nadal.
- 26-31 Reflexió i Pregària.

TEMES:

PER A TOTHOM: Matrimonis, sacerdots, religiosos/es, joves, grans.

EXERCICIS DEL POBLE DE DÉU. Dir. Mons. Miquel

Moncadas, Bisbe de Solsona.

- Del 17 al 21 de juliol.
- Del 2 al 6 d'agost.
- Del 30 d'agost al 3 de setembre.
- De l'11 al 15 d'octubre.
- Comencen al capvespre i acaben a la tarda.

EXERCICIS ESPIRITUALS.

- Del 16 al 23 d'abril. Dir. P. Alexandre Oliver, monjo.
- De l'11 al 18 de juny. Dir. P. Alcuí Serras, monjo.
- Comencen i acaben a la tarda.

CURSET DE CRISTIANITAT. (Organitzat per les Diòcesis d'Urgell i Solsona).

- Del 31 de març al 2 d'abril.
- Comença al matí i acaba al vespre.

REFLEXIÓ I PREGÀRIA.

- Del 3 al 5 de març: La Quaresma.
- Del 6 al 12 de març: Figures de l'Antic Testament. Dir. P. Cebrià Pifarré, monjo.
- Del 28 d'abril a l'1 de maig: La Pentecosta.
- Del 26 al 28 de maig.
- Del 23 al 25 de juny.
- Del 24 al 29 d'agost: Evangeli de Sant Marc. Dir. P. Ramon Ribera, monjo.
- Del 25 de setembre a l'1 d'octubre: Caminar amb esperança. Dir. P. Oriol Diví, monjo.
- Del 27 al 29 d'octubre.
- Del 24 al 26 de novembre: L'Advent.
- Del 26 al 31 de desembre. Dir. P. Alcuí Serras, monjo.

SETMANA SANTA. Participació a la Litúrgia del Santuari i Reflexions sobre el Misteri Pasqual.

- Del Dijous Sant (23 de març), tarda, al matí de Pasqua.

NADAL. Preparació i participació a la Pregària de la Comunitat i Missa del Gall.

- Del 23 tarda al 25 matí.

PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS

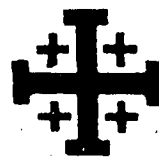
EXERCICIS ESPIRITUALS

- Del 3 al 8 de juliol. Dir. Mn. Teodor Suau, rector del Seminari de Mallorca.
- Comencen i acaben al matí.

PER A RELIGIOSOS

EXERCICIS ESPIRITUALS.

- Del 10 al 16 de juliol. (Org. Deleg. Religiosos).
- Del 23 al 31 de juliol. Dir. P. Maur Boix, monjo.
- Comencen al matí i acaben a la tarda.

A TERRA SANTA

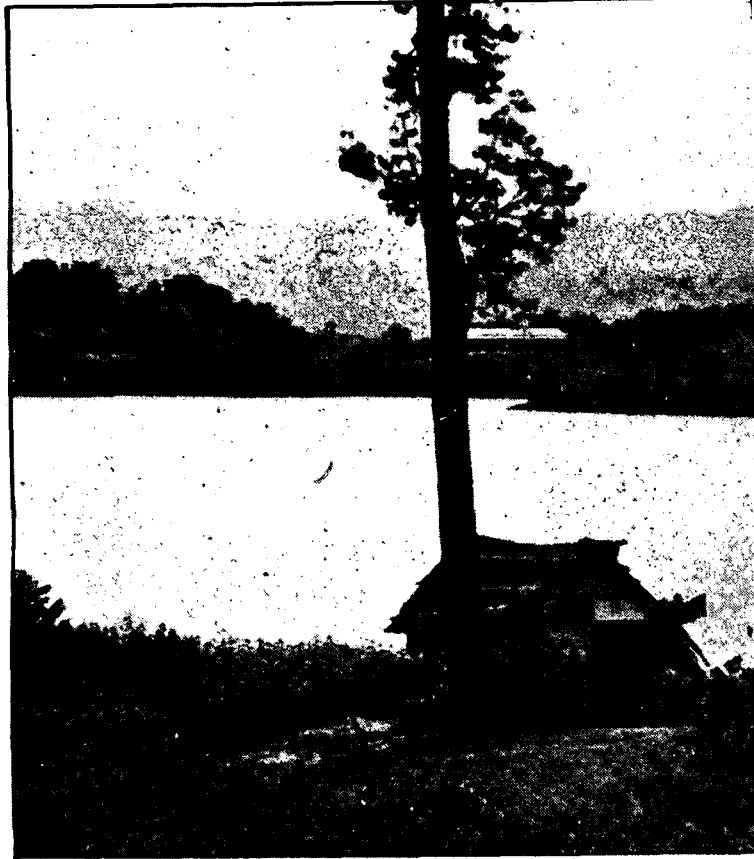
Amb els franciscans Custodis dels Sants Llocs
Del 14 al 21 de maig

Inscripció i informes

Comissaria de Terra Santa. P. Manuel Prades
Santaló, 80. Tel. 209 23 88
08021 - Barcelona

Els ajuts internacionals cobreixen el 45 per cent de les necessitats totals del país.

Paisatge vora el pantà de Karnaphuli.

Cada any les pluges monsoniques assoten aquesta terra

Bangladesh viu sota l'ame constant de les inundacions

Bangladesh és un dels països més pobres, més superpoblats i més castigats del món: 103 milions d'habitants per a 144 mil quilòmetres quadrats (Una quartà part de l'Estat espanyol).

El 90% de la població viu al camp amenaçada continuament pel fantasma de les inundacions, de les epidèmies i de la fam.

Les inundacions de l'any passat van dur, aquest país oblidat, a la primera plana dels mitjans de comunicació dels països del Nord. Un saldo de milers de morts, de milions de persones que van perdre la llar i tot el que tenien, eren un reclam informatiu idoni.

Més de 25 milions de persones ho van perdre tot quan 100 mil quilòmetres quadrats (tres vegades la superfície de Catalunya) dels 144.000 que té Bangladesh, van quedar negats sota les aigües durant alguns dies, i en algunes zones durant setmanes.

Però a hores d'ara, Bangladesh continua essent una nació desconeguda, difícil d'ubicar en un planisferi i de la qual l'únic que se sap és que el seu poble va morint de fam.

Un país arrasat

La història de Bangladesh no ha estat un camí de roses. Els homes i els elements s'han encarregat que allà la vida sigui dura. Després d'una cruel

guerra que implicà indis, soviètics, xinesos, nord-americans, paquistanesos i bengalins, Bangladesh accedí a la independència el desembre del 1972, després de nou mesos de conflicte.

El cicló de novembre del 1970, seguit d'un sisme submarí provocà la mort d'un milió i mig de persones; desolà els conreus i deixà la població sense aliments. Bangladesh, que aleshores pertanyia al Paquistán, sota el nom de Bengala, va veure com les autoritats del govern central (separat d'ells per dos mil quilòmetres de territori indi) els oblidava i trigava a enviar ajut.

Bengala se sentí menyspreada i el govern del Paquistán ni ho dissimulava. Des que a les eleccions del 1970, el poble del Paquistán Oriental votà massivament pels nacionalistes bengalins de la Lliga Awami, la repressió del govern central s'intensificà.

El 26 de març del 1971, es declarava la República Popular de Bangladesh. Era el principi d'una cruel guerra d'alliberament que se saldaria amb tres milions de morts.

La guerra durà nou mesos. I acabà amb el triomf dels nacionalistes bengalins.

Un futur permanentment incert

Acabada la guerra, el panorama que se'ls presentava era

desolador: les vies de comunicació destruïdes, la infraestructura econòmica inoperant, les èlites intel·lectuals i polítiques eliminades físicament, analfabetisme, fam, malalties i una climatologia adversa.

Bangladesh fa 17 anys que és independent. I en aquest temps encara no ha conjurat els seus problemes endèmics.

L'any 1973 la Lliga Awami, de caire progressista, va endegar un programa populista en el qual s'inclouia la reforma agrària, la nacionalització de les indústries i un control estatal de les agro-indústries.

Dos anys després, un cop d'Estat, que rep el suport dels Estats Units, derroca el govern —escollit democràticament— de Mujibur Rahman. Es fa marxa enrera en la reforma agrària, l'Estat renuncia al control de prop de 300 indústries nacionalitzades i deixa de controlar el comerç del jute (principal font d'ingressos de l'Estat).

Eleccions fraudelentes i més cops d'Estat componen la resta de la història política de Bangladesh.

Una realitat corprenedora

Amb una Renda Per Càpita de 170 dòlars anuals (unes 20.000 pessetes l'any) i una progressiva disminució del consum alimentari diari per habitant, Bangladesh és consi-

derat un dels països més pobres del món.

Les ajudes internacionals cobreixen el 45% de les necessitats totals del país, una cinquena part de les quals, es dedica a la importació d'aliments.

El 91% de la població viu al camp. I el 71% dels habitants viu de l'agricultura, que representa el 56% del Producte Nacional Brut. Així, un any de males collites o d'inundacions fortes la població i l'economia del país se'n ressentien. Perquè això representa la fam i la mort per a centenars de milers de persones.

Pel que fa a la salut, només el 41% de la població té accés a l'aigua potable, la qual cosa, incrementa encara més el risc de les malalties intestinals que són una de les principals causes de mortalitat al país.

Cada any, 25.000 nens menors de 6 anys queden cecs per culpa de la desnutrició, d'aquests, segons UNICEF, només 12.000 sobreviuran.

L'educació és un dels grans reptes que ha d'afrontar Bangladesh; s'ha calculat que el 60% dels homes i el 80% de les dones són analfabets.

L'esterilització massiva de dones

Abans de la independència, i després d'ella, Bangladesh ha continuat assotada

per la fam i les inundacions. El drama, en aquest país, es fa més insostenible per la seva superpoblació: quasi 700 persones per quilòmetre quadrat.

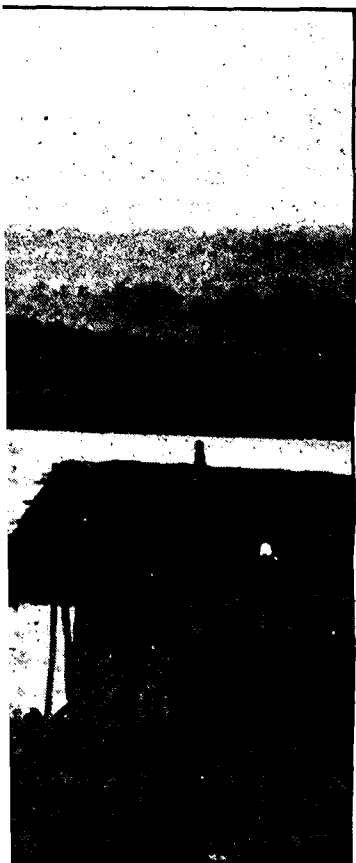
Una de les solucions presentades pel govern dictatorial del general Ershad, ha estat la de programar esterilitzacions massives de dones. L'any 1983, camions militars van recórrer algunes zones al Nord del país segrestant dones, majoritàriament membres de minories tribals, a les quals van esterilitzar per la força.

Entre 1980 i 1985 es va esterilitzar més d'un milió de dones. Moltes vegades contra la seva voluntat i amb nefastes conseqüències: impediments físics de la dona per treballar, abandó de la dona per part del marit, depressions... Aquesta campanya, que va rebre el suport de l'agència USAID (Ajuda dels Estats Units), es pot qualificar com una campanya de destrucció de la població.

La taxa de mortalitat infantil (nens morts abans dels 5 anys) es troba ara en un 13% i en algunes zones arriba al 25 per cent. Les mares esterilitzades veuen com moren llurs fills i com se les ha impossibilitat per tenir-ne més.

Per què s'ofega Bangladesh?

Les pluges copioses que cauen damunt Bangladesh entre abril i octubre de cada any,

laça
ns

podrien ser considerades com
és responsables de les conti-
gues inundacions que desolen
l país.

De fet, es tracta d'un terri-
ori pla, amb un desnivell d'un
0,05 per mil al llarg de 450 qui-
lòmetres. Els rius discorren ca-
lidosos a través d'un territori
oc accidentat.

Tots els grans rius de l'Hi-
màlaia creixen durant l'època
l els monsons i des del Nord de
l'Índia, el Nepal i el Tíbet av-
en a través del territori de
Bangladesh cap a l'Oceà In-
dic.

La deforestació al Nepal i
al Nord de l'Índia donen via
liure a les aigües procedents
de l'Himàlaia, que carreguen
sobre el golf de Bengala.

Només tres rius, el Ganges,
el Bramaputra i el Meghna,
arrossegueu cada any, dos mi-
lions i mig de tones de llim, ca-
paç de modificar el curs del
riu.

Només el 20% del territori
està protegit de les inunda-
cions. S'han fet grans esforços
per aturar els efectes dels crei-
ments dels rius, però caldria
milers de quilòmetres de dics
per aturar l'embat de les ai-
gües. I la situació econòmica
del país no permet iniciar
grans obres d'enginyeria.

De moment, cada any, les
pluges monsoniques assoten
aquesta terra i els seus homes.
Any rera any, la mort arriba
en forma d'aigua sobre Ban-
ladesh.

Reunit el Consell permanent dels bisbes de França, va fer pública una declaració titulada: "SIDA: solidaritat i responsabilitat personal". En aquesta declaració invita els catòlics a retrobar el sentit de la solidaritat.

La declaració, malgrat el seu interès, no ha tingut una repercussió important als mitjans de comunicació. No es tracta, no obstant, d'un text anodí. Queda clar, segons els bisbes, que les persones afectades pel virus tenen tot el dret a ser acollides i ateses amb la màxima eficàcia possible. La por al contagi no pot ser l'excusa per allunyar-nos d'aquests germans necessitats de la nostra comprensió i afecte.

L'aïllament d'aquests malalts pot ser la millor manera d'afavorir el progrés d'aquesta malaltia, car tots sabem de la importància de la força física per lluitar contra les malalties greus.

Els bisbes consideren que no es pot reduir tota la prevenció a l'ús dels preservatius i insisteixen en aspectes com la fidelitat en el matrimoni que és la millor manera d'evitar el contagi.

Pel seu interès, reproduïm aquesta declaració dels bisbes francesos sobre un tema tan candent.

Declaració dels bisbes francesos davant la SIDA:

Solidaritat i responsabilitat

La SIDA representa per a la salut pública una greu amenaça, a França i a altres països: Aquesta epidèmia suscita reaccions de por i de rebuig. Nosaltres invitem a tots els catòlics a guardar o a retrobar el sentit de la solidaritat i la responsabilitat personal.

Els malalts

Que els malalts estiguin abans de tot segurs de la nostra amistat. Jesucrist acollia tots els malalts que trobava, amb una atenció especial per aquells que eren exclosos de la vida social. Per això nosaltres veiem en aquests que avui són afectats de SIDA els germans i germanes que travessen una dura prova, i nosaltres fem una crida a prodigar-los atencions, suport i companyia espiritual. El seu nombre augmentarà, així com el cost total dels tractaments i la càrrega d'un treball ímprobable pels qui els atenen. Esperem que el nostre país continuarà esforçant-se per atendre cada malalt segons les seves necessitats.

Els seropositius

Sense estar malalts, les persones seropositives poden transmetre per contactes sanguinis o sexuals el virus que les ha contaminades. Aquestes persones tenen el deure imperatiu de ser vigilants. El respecte a la salut i a la vida dels altres és un valor moral capital. Nosaltres fem una crida a cada u per comprendre la càrrega que pesa sobre els que saben que han esdevingut seropositius: perquè se saben amenaçats en la seva mateixa existència, no poden tenir fills sense córrer el risc de transmetre el virus, i quan en parlen, s'exposen sovint a reaccions d'incomprensió i de refús.

Res no és més aclaparador que una desgràcia viscuda en l'aïllament. Les associacions han creat xarxes de solidaritat. Els cristians es preocupen per obrir llocs de trobada. Aquest esforç s'ha de desenvolupar. La tasca és immensa. En els anys vinents, dotzenes de milers de persones portaran el pes de la seva seropositivitat. ¿Trobaran el suport que els permetrà fer el camí necessari per retrobar l'esperança? ¿Retrobaran els testimonis de la tendresa de Déu?

La prevenció

La gravetat de la situació sanitària exigeix un esforç nacional de prevenció. Això se situa sota la responsabilitat dels poders públics: és necessària la col·laboració de tots. El virus es transmet per l'intercanvi de xeringues. Més que mai és indispensable un esforç de prevenció de la toxicomania. L'ús de les drogues és sovint un signe i una conseqüència d'una desinserció social i d'un desarrelament espiritual. El conjunt de la societat ha d'interrogar-se sobre les exclusions que ha creat i les raons de viure que proposa.

El virus també és transmès per via sexual. La població entera i especialment els joves han de ser informats dels riscos que comporten les relacions sexuals amb una persona contaminada. I dels mitjans profilàctics que existeixen. I és contestable reduir la prevenció al seu sol ús.

La reflexió

L'actual epidèmia és ocasió per cada u de preguntar-se sobre el propi comportament. La nostra societat ha acceptat massa fàcilment i també encoratjat els encontres efímers i l'exercici de la sexualitat dissociada de tot veritable compromís matrimonial i de parentiu. Mancariem a la nostra missió si restéssim muts davant l'extensió de comportaments sexuals que desnaturalitzen el mateix sentit de la sexualitat i multipliquen els riscos de l'epidèmia, si no recordéssim la dignitat de l'amor humà viscut en el matrimoni i la fidelitat i si no invitéssim cada u a la castedat, al respecte del seu cos i del cos de l'altre, segons la seva condició, celibat o matrimoni.

Els poders públics tenen la càrrega del nostre bé comú temporal. La preocupació le-

gítima de la salut pública reclama un veritable esforç d'educació de la consciència moral.

I s'ha fet indispensable oferir als més joves la possibilitat d'intercanvis on les seves aspiracions puguin expressar-se i rebre el suport d'adults en ple respecte de les consciències. Nosaltres cridem els pares i educadors a participar activament en un esforç de formació destinat a reforçar entre tots el sentit de la responsabilitat personal. Una ajuda hauria de ser aportada a tots els organismes que s'esmercen en una educació veritable de la persona per a l'amor. Demanem especialment a les institucions catòliques que aportin la seva contribució a aquesta obra educativa.

La SIDA és una de les proves més cruels del nostre temps. Altres països són afectats encara més greument que el nostre. Alguns disposen de pocs mitjans per vetllar la seguretat de les transfusions de sang i atendre els malalts. Amb les organitzacions internacionals nosaltres reclamem un esforç de solidaritat a la mesura de l'abast de l'epidèmia.

En comunió amb el Papa i tota l'Església, preguem pels malalts. Que recobrin la llum de Déu, la força i la pau, que trobin entre els seus germans la presència i el testimoni de la caritat divina.

Durant un viatge a San Francisco l'any 1987, Joan Pau II va acollir en els seus braços un infant afectat per la terrible malaltia.

CALENDARI

Diumenge, 5 de febrer. V del temps ordinari. Santes Àgata i Calamanda, verges i màrtirs.
El sol surt a les 6,59 i es pon a les 15,12 —Hora solar—. Festa major a Calaf i Campmany.
Dilluns, 6 de febrer. Sant Pau Miki i companys màrtirs. Santa Dorotea, verge i màrtir.
Festa major a Cervera.
Dimarts, 7 de febrer. Sant Ricard, rei i santa Juliana, vídua.
Dimecres, 8 de febrer, de Cendra. Sant Jeroni Emilià, confessor i fundador; santa Elisenda, verge.
Fira a Isona.
Dijous, 9 de febrer. Sant Nicèfor, màrtir; sant Sabí, bisbe i santa Apol·lònia, verge i màrtir.
Divendres, 10 de febrer. Santa Escolàstica, verge. Sants Ireneu i Jacint, bisbes.
Dissabte, 11 de febrer. Ntra. Sra. de Lourdes. Sant Llätzer, bisbe i sant Desideri, bisbe màrtir.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

5 de febrer. Diumenge V de durant l'any. Lectures: Primera Is 6, 1-2a.3-8, S 137, segona 1 C 15,1-11 tercera Lc 5,1-11.
6 de febrer. Dilluns de la V set. de durant l'any. Lectures: Primera Gn 1,1-19, S 103, segona Mc 6,53-56.
7 de febrer. Dimarts de la V set. de durant l'any. Lectures: Primera Gn 1,20-2,4a, S 8, segona Mc 7,1-13.
8 de febrer. Dimecres de Cendra. Lectures: Primera J1 2,12-18, S 50, segona 2C 5,20-6,2, tercera Mt 6,1-6.16-18.
9 de febrer. Dijous després de Cendra. Lectures: Primera Dt 30,15-20, S 1, segona Lc 9,22-25.
10 de febrer. Divendres després de Cendra. Lectures: Primera Is 58, 1-9a, S 50, segona Mt 9,14-15.
11 de febrer. Dissabte després de Cendra. Lectures: Primera Is 58,9b-14, S 85, segona Lc 5,27-32.

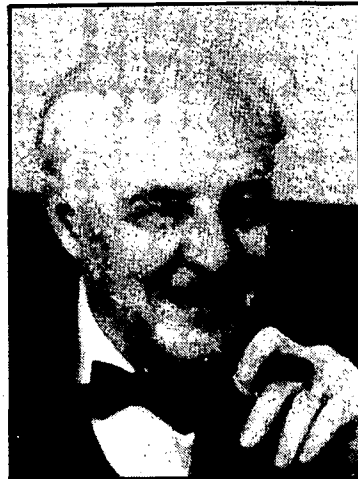
Litúrgia de les Hores

Setmana I
Diumenge, 5 de febrer. V durant l'any. Propi del temps.
Dilluns, 6. Sant Pau Miki i companys, màrtirs. Memòria obligat.
Dimarts, 7. De fèria.
Setmana IV
Dimecres, 8. Temps de Quaresma. Dimecres de Cendra. Propi del temps.
Dijous, 9. Propi del temps.
Divendres, 10. Propi del temps.
Dissabte, 11. Propi del temps.

HOMES I INSTITUCIONS

Un gran periodista

Gaziel

Al Col·legi de Periodistes de Catalunya s'exhibeix una exposició sobre Agustí Calvet (pseudònim "Gaziel"), amb motiu de la celebració del centenari del seu naixement. Se'l considera tothora com un lúcid escriptor i un gran director del diari "LA VANGUARDIA". Del periodisme arcaic passà a ser un innovador. Va escriure sempre amb claredat. Deia les coses pel seu nom, sense subterfugis. Els seus escrits eren llegits amb avidesa, ja que sempre deia coses interessants i d'actualitat. El bon periodista analitza i sintetitza. I també és testimoni i portaveu del temps. "Gaziel" creia que l'eterna batalla que lliuren arreu del món els millors homes, no serveix pas perquè la humanitat vagi cada dia millor, sinó per evitar només que cada dia empitjori.

Un dels llibres de "Gaziel" que m'han impressionat més de la seva extensa producció en llengua catalana, ha estat "La península inacabada",

descripció comveedora de Santiago de Compostela i, sobretot, del Porxo de la Glòria. Mireu amb quina força trasbalsadora descriu la figura presidencial del Crist: "L'expressió del seu rostre domina amb serenitat eterna el curs dels segles, les folles inesgotables dels homes. Ell ho veu tot, ho sap tot, ho entén tot i ho perdona tot. No temeu que hagi fet ni faci por a cap home, ni

dona, per miserables, per dolents que siguin. És un pare immens, el pare pedaç de la humanitat sencera".

Els seus múltiples lectors l'estimaven per una senzilla raó: perquè sabien que "Gaziel" era fal·lible, però insubornable. Confessava un dia, i és cert, que en més de vint anys de periodisme no va escriure ni una sola línia dictada per l'interès personal.

Oblit dels nostres clàssics

Els catalans, per haver oblidat els nostres clàssics, ens hem trobat sovint amb l'ànima encongida. Mentre les nostres influències literàries no siguin capitalment catalanes, mai no serem del tot catalans. Només la lectura i relectura dels autors que xuclen la seva inspiració del més profund de la terra, ens pot retornar la consciència de la nostra personalitat racial.

LEANDRE AMIGÓ

PREGUEM AMB EL SANT PARE JOAN PAU II

Aquest mes de febrer, el Sant Pare ens demana pregàries, **PERQUÈ L'ORACIÓ, LA PENITÈNCIA I LA PRÀCTICA SAGRAMENTAL UNEIXIN PREVERES, RELIGIOSOS I LAICS EN EL CULT A DÉU I EN EL SERVEI ALS GERMANS.**

En primer lloc, demanem unió. Com que l'Església és el cos de Crist, tots els batejats som membres del seu cos. Ell és el cep i nosaltres les sarments. Des del baptisme, gaudim d'una mateixa vida divina. Som cridats a la santedat.

L'oració, la penitència i els sagraments expressen i realitzen aquesta unió; sobretot en l'Eucaristia, el centre de tots els sagraments.

La vida del cristià està feta d'amor a Déu i de servei als germans. Tant de ho tots ens hi dediquéssim amb impuls renovat cada dia.

Aquesta vida avança per diferents camins. Els preveres mitjançant el ministeri; els religiosos donant testimoni amb la seva vida consagrada; els laics fent present Déu al món amb les seves tasques temporals.

Tots som fills de Déu i tots som cridats a la mateixa santedat que ens porta cap a Déu. Prequem, doncs, **PERQUÈ L'ORACIÓ, LA PENITÈNCIA I LA PRÀCTICA SAGRAMENTAL, UNEIXIN PREVERES, RELIGIOSOS I LAICS EN EL CULT A DÉU I EN EL SERVEI ALS GERMANS.**

Prequem també amb els nostres bisbes

Ens demanen pregàries **PEL FRUIT DE L'ASSEMBLEA PLEGÀRIA DE LA CONFERÈNCIA EPISCOPAL.** Als Fets del Apòstols llegim que parlaven per posar-se d'acord; al concili de Jerusalem decidiren en comú què s'havia de fer. Avui, els mitjans de comunicació fan més fàcil la relació entre els pobles. Cal, doncs, que els bisbes parlin, es posin d'acord, decideixin en comú. Per això, prequem **PEL FRUIT DE L'ASSEMBLEA EPISCOPAL.**

ANTONI Me SERRALLONGA, SJ.

ADULTS EN LA FE

Crida a la conversió

JOAN GUITERAS I VILANOVA

La descreença, seguint el fil dels articles anteriors, esdevé una crida a la conversió. Així ho afirmen els bisbes signants de la pastoral "Creure en temps de descreença". De fet, aquesta crida evangèlica és sempre actual per a l'Església. Constantment ressona en el seu interior. Cada aplec eucarístic —i això és eloqüent— s'inicia amb un acte penitencial. Important! És que l'Església —amb paraules del Vaticà II— "essent al mateix temps santa i necessitada de purificació, avança contínuament per la ruta de la penitència i la renovació". Realitat de bon recordar quan la comunitat cristiana es disposa per la celebració de la Quaresma com a preparació a les festes de Pasqua.

La descreença, doncs, no deixa de ser una urgència de seriosa conversió. Els redactors del document que comentem ho avalen amb una dita de Pau VI: **necessitem una conversió i una renovació constants per evangelitzar el món d'una manera creïble.**

Nous signes de credibilitat

L'escrit que glossem considera que la cultura actual demana a l'Església nous signes de credibilitat. Això per tal de mostrar l'actualitat i la validesa de l'Evangeli i de no estar en fals els mateixos anunciadors del missatge cristià.

Hi ha el pecat personal dels creients. Però també l'Església sembla a força gent com una organització gravosa i complicada, excessivament preocupada per ella mateixa, massa marcada per qüestions perifèriques de caràcter ritual o legalista, esclava de servituds històriques i socials que desfiguren en part el nucli essencial de l'Evangeli.

Els bisbes que signen la pastoral declaren el seu amor a l'Església, com és obvi, i, en això mateix, hi troben que la fe rebuda exigeix una purificació eclesial. Cal assumir, fan, el pes i les debilitats històriques, però no volem defugir la tasca urgent de la seva renovació i conversió. Plantegen una pregunta: **el que vivim a les nostres Es-**

glésia i tal com ho vivim, ¿pot ser escoltat i acollit com a Bona Notícia de Jesucrist per la societat actual?

Fruits de conversió

Fent-se eco de l'expressió evangèlica, assenyalen uns camps en els quals desitgen que llurs diòcesis donin fruits de conversió.

Voldrien, primerament, unes comunitats que visquessin una profunda experiència religiosa. Això reclama una major profunditat de les celebracions, la purificació de molts gestos i expressions religioses, el reflex en la vida i les actituds de la imatge del Déu de Jesucrist.

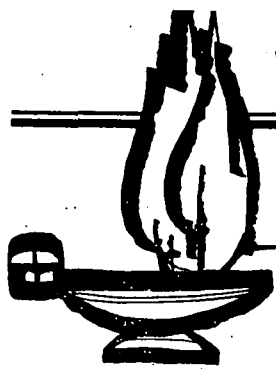
Desitgen, en segon terme, que l'Església sigui una llar on **es cultivi tot el que és humà.** Es tracta que els cristians menin una vida reconciliada, justa, alegre, amb el sentit de quelcom nou i diferent que ajudi a creure en Déu i a cercar en Ell l'autenticitat i la plenitud de la vida. Aquí importa veure una manera de ser adulta, lliure i responsable. Quelcom primordial!

Tot porta, en un tercer moment, a una **fecunditat ètica.** Cosa que significa que el voler de Déu és acollit com la font de la llibertat de l'home. En un mot, cal la vivència de les Benaurances.

Sempre l'amor

Es clou l'apartat amb una quarta demanda. Que l'amor és el vertader signe pel qual són reconeguts els deixebles del Senyor. Aquí s'urgeix a una atenció especial als més pobres i necessitats. Es tracta de més proximitat i solidaritat amb els qui sofreixen.

Afirmen: **Sense un esforç seriós, constantment renovat, per construir la fraternitat dins de l'Església i establir especials relacions de sol·licitud i ajuda amb els necessitats i desvalguts, estaria privada de fonament i no tindria credibilitat la nostra paraula sobre Déu i les seves promeses de salvació.**

"Seguint el camí dels sants"

Si hom pren una edició antiga del Missal Romà, troba amb una relativa freqüència, al començament dels formularis de la missa, aquesta frase: Estació a... I, tot seguit, una església de Roma: sant Pere, sant Pau, sant Llorenç, santa Pràxedes...; en els dies més solemnes, Sant Joan al Laterà, Santa Maria, o Sant Pere al Vaticà. És el testimoni de la història: aquells dies, el Papa celebrava la missa en aquella església, amb els fidels de Roma, rodejat dels preveres. El Papa feia "estació" en aquell lloc, amb la comunitat romana, venerant el sepulcre dels sants i la seva memòria, o invocant la Mare de Déu. Encara avui, el Cerimonial dels bisbes, anomena "missa estacional" la que celebra el Bisbe amb solemnitat en els dies més assenyalats.

Aquesta pràctica romana s'estenia especialment a tota la Quaresma. D'aquesta manera, la quarantena

es convertia en un pelegrinatge per les esglésies de Roma, en una mena de retrobament anual amb les venerables memòries, que portava a fer reviuere els exemples de vida cristiana.

D'aquesta pràctica, en el Missal actual n'ha restat una recomanació que ha estat recordada en la Carta circular de la Congregació per al culte diví sobre la preparació i la celebració de les festes pasquals l'any passat (16 gener 1988): "Hom recomana que es mantinguin i es renovin les assemblees de l'Església local segons el model de les antigues "estacions" romanes. Aquestes assemblees de fidels poden ser convocades, especialment presidides pel pastor de la diòcesi, junt als sepulcres dels sants, o a les principals esglésies de la ciutat, als santuaris, o en altres llocs tradicionals de peregrinació que siguin més freqüentats a la diòcesi" (n. 16).

s'adona que "necessita" més encara de la seva intercessió. Però hi pensa en la seva situació justa, exacta: són aquells cristians que saben de veritat què vol dir entrar en el misteri de Crist, saben l'esforç que cal fer —tantes vegades— per mantenir la fidelitat al Senyor, han imitat el Crist fins a l'ofertment de la pròpia sang per a donar-ne testimoni.

És aquest el sentit d'una pràctica, recomanada també pel Cerimonial dels bisbes, i recordada pel document esmentat més amunt, i que es retroba en algunes esglésies nostres: invocar els sants a l'inici de les misses dels diumenges de Quaresma. Als fidels reunits en assemblea els ha de fer goig retrobar-se amb la memòria dels avantpassats en el camí de la fe...

• "Com a sants entre els sants"

En definitiva, quan l'Apòstol sant Pau parla dels cristians, ¿no els anomena sants? I vol dir: membres del poble sant de Déu. En la mateixa litúrgia pasqual, el pregó inicial parla d'aquells que, pel baptisme, són associats als "sants", referint-se als membres de l'Església. És veritat que, mentre estem encara en aquest món, la nostra santedat personal està amenaçada: la nostra vida no sempre coincideix amb el que Déu ha fet de nosaltres. La Quaresma, per això, s'insereix cada any com la gran oportunitat de revisió, a la llum de la Paraula de Déu, amb la intercessió dels sants i, en primer lloc, la de la Mare de Déu, d'aquesta nostra adequació entre la vocació i la resposta.

Potser una bona pràctica, ben senzilla, seria començar per conèixer més els sants, la seva vida, el seu testimoni, la seva originalitat evangèlica. Ells són l'actualització de l'Evangeli.

"AQUÍ EM TENIU, ENVIEU-M'HI"

La narració esplèndida de la vocació d'Isaïes és una introducció ben adient per a la litúrgia de la Paraula d'aquest diumenge, en la qual ocupa un lloc central la missió apostòlica, originada en la voluntat de Crist.

La disponibilitat, d'Isaïes per a la missió profètica, només es manifesta després d'haver experimentat fortament la transcendència divina, la pròpia indignitat, i la purificació concedida per Déu. Només així queda preparat l'instrument de la Paraula de Déu. El mateix succeirà quan Jesús cridarà Pere i els companys per ser pescadors d'homes.

Lectura del llibre del profeta Isaïes (6:1-2a.3-8)

L'any que morí el rei Ozies, vaig veure el Senyor assegut en un tron alt i prominent. Els plecs del seu mantell omplien el temple. L'assistien, drets, uns serafins que cridaven l'un a l'altre: "Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria". Aquell crit feia estremir els muntants de les portes i l'edifici s'omplia de fum. Jo vaig dir: "Ai de mi, no podré parlar! Jo que sóc un home de llavis impurs, i visc enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el rei, el Senyor de l'univers". Llavors un dels serafins volà cap a mi, duent amb uns molls una brasa que havia pres de l'altar. Em tocà els llavis amb aquella brasa i em digué: "Això t'ha tocat als llavis: ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat". Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: "¿Qui enviaré? ¿Qui ens hi anirà?". Jo vaig respondre: "Aquí em teniu: envieu-m'hi".

"US VULL CANTAR A LA PRESENCIA DELS ÀNGELS, SENYOR"

El salm subratlla la visió inicial de la narració anterior: a la presència dels àngels, és a dir, en el santuari celestial, és on el salmista, com Isaïes, experimenta que Déu estima i és fidel, que enforteix la seva ànima...

La litúrgia de l'Església, especialment l'Eucaristia, ¿no és precisament una lloança a la presència dels àngels, amb els quals cantem: Sant, Sant, Sant és el Senyor...?

Salm 137: 1-2a, 2bc-3,4-5,7c-8 (R.: 1c)

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor,
us vull cantar a la presència dels àngels.
Em prosterno davant del santuari.

R. Us vull cantar a la presència dels àngels, Senyor.

Enalteixo el vostre nom,
perquè estimeu i sou fidels.
Sempre que us invocava, m'heu escoltat,
heu enfortit la meua ànima. R.

En sentir el que vós heu promès,
tots els reis de la terra us lloaran,
celebraran que vós obreu així:
"Que n'és de gran la glòria del Senyor". R.

La vostra dreta em salva.
Que el Senyor continuï afavorint-me.
El vostre amor perdurà sempre.
Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

• La Quaresma no oblida els sants

D'altra banda, hom podria pensar que, durant la Quaresma, l'Església deixa de banda els sants en la Litúrgia. Les memòries, àdhuc les obligatòries, deixen pas a la missa del dia corresponent. Els diumenges de Quaresma són celebrats encara que coincideixin amb una solemnitat molt destacada, i aquesta ha d'ésser anticipada o postposada. Amb això es manifesta el sentit de la celebració quaresmal: "entrar més i més en el misteri de Crist" (oració del diumenge I).

Però de cap manera vol dir que l'Església fa un parentesi en la seva veneració fraternal envers els sants, com si aquests fossin un perill per l'entrada més intensa al misteri de Crist...! Res d'això. Els venera, pensa en ells potser amb més intensitat, precisament perquè

"AIXÒ ÉS EL QUE TOTS PREDIQUEM, I AIXÒ ÉS EL QUE VOSALTRES HEU CREGUT"

Amb aquest fragment entrem en l'últim tema de la primera carta als cristians de Corint: la resurrecció dels morts, fonamentada en la resurrecció de Crist, centre de la predicació apostòlica.

L'apòstol remarca amb força quelcom que no podem oblidar mai en l'Església: la unitat de la predicació apostòlica, i la unitat de fe de l'Església.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (15:1-11)

Germans, us recordo la Bona Nova que us vaig anunciar i que vosaltres acollíreu; fins ara us hi manteniu fermes i per ella obteniu la salvació. No crec pas que us convertíssiu en va a la fe. Per tant, si encara ho reteniu, recordeu amb quines paraules us vaig anunciar la Bona Nova. Primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo mateix havia rebut, és a dir, que Crist, com deien ja les Escriptures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escriptures, ressuscità. Que després s'aparegué a Queses i després als dotze. Després s'aparegué a més de cinc-cents germans a la vegada; molts d'aquests encara viuen, però alguns ja són morts. Després s'aparegué a Jaume, i més tard a tots els apòstols. Finalment, el darrer de tots, com un que neix fora de temps, se m'aparegué fins i tot a mi.

Perquè jo sóc el més petit dels apòstols i ni tan sols mereixo que em diguin apòstol, perquè vaig perseguir l'Església de Déu. Però per gràcia de Déu sóc el que sóc, i la gràcia que ell m'ha donat no ha estat infructuosa. Al contrari, he treballat més que tots, no jo, sinó la gràcia de Déu, que ha treballat amb mi. Però, ¿què hi fa?

Tant si sóc jo, com si són ells, això és el que tots prediquem, i això és el que vosaltres heu cregut.

"HO DEIXAREN TOT I EL SEGUIREN"

L'evangelista Lluc, després de presentar Jesús iniciant el seu ministeri profètic a Galilea, començant per Natzeret (vegeu l'Evangeli dels diumenges tercer i quart), ens parla de la participació en aquest ministeri, tal com Jesús mateix ha volgut donar-la. La crida dels primers deixebles es fa sota el signe de la pesca. Es tracta d'una imatge bíblica que anuncia la reunió dels homes a la presència de Déu, a la fi dels temps. La força de la paraula de Crist, que es manifesta decisiva en el signe de la pesca —"ja que vós ho dieu..."— és, alhora, revelació per a Simó Pere de la santedat de Crist, presa de consciència de la seva condició de pecador, i motiu de la seva obediència radical a la vocació rebuda.

Els dotze, i els seus successors —el col·legi episcopal—, són els encarregats per Crist de continuar, a través del temps i de l'espai, l'anunci d'una mateixa i única Paraula: el Crist mort i ressuscitat. (Vegeu segona lectura).

Evangeli segons sant Lluc (5:1-11)

En una ocasió la gent s'aglomerava sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu. Ell, es trobava vora l'estany de Genesaret, veié dues barques a la platja. Els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i ensenyava la gent de la barca estant.

Quan acabà de parlar, digué a Simó: "Tira endins, i caleu les xarxes per pescar". Simó li respongué: "Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res, però ja que vós ho dieu calaré les xarxes". Així que ho feren, agafaren tant de peix, que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les barques que quasi s'enfonsaven.

Simó Pere, en veure això, es llançà als genolls de Jesús i li deia: "Senyor, allunyeu-vos mi, que sóc un pecador". Ni ell, ni cap dels qui anaven amb ell no se sabien avenir d'una pesca com aquella. Igual passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Però Jesús digué a Simó: "No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes". Llavors tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell.

LA BÍBLIA A L'ABAST

Cant de noces reials

El salm responsorial avui ens ofereix un text que originalment no va ser compost, segons sembla, com d'inspiració i temàtica religiosa. En la introducció del salm, el seu autor ens confessa com sent pujar dintre seu la força de la inspiració poètica que li dicta mots de benaurança al rei: **Un bon auguri em surt del cor: dedico al rei el meu poema, la meua llengua és àgil com una ploma d'escriptor** (v. 2). Passa tot seguit a cantar les gràcies i les qualitats del rei, i ho fa amb tanta força que acaba donant-nos el retrat del rei ideal: de bona i bella planta, compta amb totes les benediccions de Déu (v. 3); és el valeros defensar de la veritat i de la justícia dels pobres (vv. 4-5); abatrà els seus enemics per poderosos que siguin (vv. 5c-6); el seu tron desafiarà els segles (v. 7), perquè és l'escollit de Déu i tot ell és la joia del seu poble (vv. 8b-9a). El rei va a cercar la seva esposa per emmenar-la al seu palau (vv. 9b-10). A partir d'aquí, el poeta, cantant la sort i la grandesa del rei, es dirigeix a la nova reina, arribada d'un país estranger i li dona uns consells propis dels savis: és necessari que la reina obliidi el seu lloc d'origen i els costums del seu poble (v. 11); el rei ha quedat pres de la seva bellesa, que la reina el consideri el seu senyor (v. 12). Es canta a continuació l'aparició esclatant de la jove esposa amb tota la brillantor i riquesa del seguici que porta (vv. 13-16). Novament el poeta es dirigeix a la reina i li diu que si és gran i important el que ha deixat al seu país, encara és molt més gran el que, gràcies al matrimoni amb el rei, trobarà aquí (v. 17). El poema acaba amb la manifestació del desig que aquest cant nupcial fixi per sempre el record de la nova reina i que sigui lloada per tots els pobles (v. 18). Com es pot veure, doncs, es tracta d'un poema profà, que malgrat el seu gènere literari gens sagrat, ha entrat a formar part del salteri que és una col·lecció de textos de característiques religioses i destinats a la lloança divina i a la pregària. ¿Què hi va veure el compilador del salteri en aquest poema, per altra part bellíssim i d'una gran força lírica, més enllà dels seus valors naturals? Possiblement, i no sense el guiatge de l'Esperit Sant, va saber llegir aquest text en to al·legòric i va aplicar aquest epítol a les noces entre Jahvè i Israel, el poble escollit i estimat apassionadament com una esposa per Déu. Aquesta és almenys la interpretació que la Sinagoga feia ja d'antic d'aquest salm. Com també després l'Església n'ha fet una lectura en clau cristològica (Cf. Mt 22:2 i 25:5).

nere literari gens sagrat, ha entrat a formar part del salteri que és una col·lecció de textos de característiques religioses i destinats a la lloança divina i a la pregària. ¿Què hi va veure el compilador del salteri en aquest poema, per altra part bellíssim i d'una gran força lírica, més enllà dels seus valors naturals? Possiblement, i no sense el guiatge de l'Esperit Sant, va saber llegir aquest text en to al·legòric i va aplicar aquest epítol a les noces entre Jahvè i Israel, el poble escollit i estimat apassionadament com una esposa per Déu. Aquesta és almenys la interpretació que la Sinagoga feia ja d'antic d'aquest salm. Com també després l'Església n'ha fet una lectura en clau cristològica (Cf. Mt 22:2 i 25:5).

Escolta filla

Celebrant la solemnitat de santa Eulàlia, verge i màrtir, apliquem el salm responsorial a aquesta verge barcelonina enamorada de Jesucrist i que va saber lliurar-se del tot i exclusivament a ell. Avui contemplem Eulàlia —la Ben Parlada— com la princesa estrangera del salm que deixa terra i família per anar a unir-se amb el seu espòs. Arriba vestida amb les gales del seu martiri, amb la púrpura de la seva sang, amb els bonics de la seva virginitat: **Arriba la princesa tota radiant, el seu vestit és de brocats d'or, guarnida amb**

L'esposa del Verb

(Salm 44 -H. 45-: 11-12. 14-15. 16-17 R.: cf. Mt 25:6)*

JOSEP M.ª ARAGONÈS

brodats és conduïda al rei (vv. 14-15a). Jesucrist, l'Espòs virginal de les verges, ha quedat corprès de la bellesa virginal i martirial de la seva esposa: **El Rei està corprès de la teva bellesa** (v. 12a). La verge Eulàlia sap que el seu espòs és alhora i abans que res el "seu" Senyor. Així, allà en aquella terra estrangera d'on ara puja, aquesta cristiana l'invocava i en la seva pregària s'hi confiava. Ara alhora que és posseïda pel seu Espòs diví, és ella qui posseeix per sempre el seu estimat Senyor i Redemptor. I per sempre més li farà homenatge. Allò que en vida va creure i va esperar, ara, al moment d'entrar a les noces eternes, li és cantat i recordat: **Es el teu Senyor; fes-li homenatge** (v. 12b). Davant d'aquesta realitat esclatant, ¿qui es recordarà dels sofriments del martiri, de la terra baixa i de tot el que allí hi ha tingut? L'eternitat s'obre davant d'ella i comença la gran felicitat que sadolla l'ànima de la visió i de la comunió perfecta amb Déu. Vet aquí la gran visió que s'ofereix als ulls d'Eulàlia, ara sí, ben de debò, la Ben Parlada, la Ben Anomenada: **Escolta, filla, estigues atenta, obliida el teu poble i la casa del teu pare** (v. 11).

El seguici

L'esposa de Crist no va pas sola als

desposoris. De fet l'esposa de Crist més que una persona —com si es tractés d'un fruit rar de la salvació— és una comunitat. La comunitat dels batejats, l'Església. És del costat de Jesús obert per la llança a la creu que neix l'Església, l'esposa de l'Anyell immolat, que aquest crida a la seva presència perquè sigui gloriosa, sense taques ni arrugues, ni res de semblant, tota santa i immaculada (Cf. Ef 5:25-33). Així en celebrar avui les esposalles de la verge i màrtir santa Eulàlia, mirant-la a ella, contemplem la gran legió d'homes i dones que amb les palmes de la victòria a les mans segueixen l'Anyell i renten els seus vestits en la sang de Crist (Cf. Ap 14:4; 7:14; 19:6-10). Són el seguici de l'esposa que ens descriu el salm: **Arriba amb el seguici de donzelles amigues; conduïdes entre cants de festa, s'acosten al palau del rei** (vv. 15b-16). Vet aquí la força fecundadora de la virginitat. Aparentment podria semblar renúncia a una descendència. Però la virginitat cristiana més que renúncia de la fecunditat, és obertura a la gran descendència dels fills de Déu. Aquells que no són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix (Jo 1:13). I és que la virginitat no resta; suma; no tanca, obre. Per això en lloc de constituir famílies humanes, reduïdes, fa de l'amor humà un instrument de fecunditat posat enterament a les mans del Déu creador i redemptor. Agenollats avui davant del sepulcre de santa Eulàlia veiem com es fan realitat les paraules del nostre salm responsorial: **En lloc dels teus pares tindràs els fills; els nomenaràs governants per tot el país** (v. 17). Vet aquí la grandesa i la fecunditat de la virginitat consagrada.

* Solemnitat de santa Eulàlia, verge i màrtir - 12 de febrer.

CULTURA CIENTÍFICA

El cervell i l'ànima humana

Allò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres.

Rom 1,20

39. L'hipnotisme i els seus interrogants

L'altra setmana parlant de "graus de consciència" citàvem de passada un fet en què intervenia la hipnosi per a escatir si hi havia hagut percepció en persones anestesiadès. A algun lector això potser li va suggerir la qüestió: i no és un altre "grau de consciència" ben especial el que té una persona hipnotitzada? Hem de respondre què sí, que també ho és i prou interessant per a dedicar-li un article; és el que farem avui:

Resum històric

El fet que sota certes condicions un hom pugui adormir una persona però no amb un son normal sinó deixant-la en un estat que se sotmet a fer allò que li ordeni el qui l'ha adormida, fins i tot després de despertar-se, és conegut des de fa segles. L'anàlisi de molts fets de l'antiguitat atribuïts a màgia, com ara curacions de malalties nervioses, mostra que segurament eren fenòmens d'hipnotisme. Plini i Gal·lè ens parlen d'adormir per suggestió i ho atribueixen a la transmissió d'un "fluid vital". Així també ho interpreten metges posteriors. Paracels (1493-1541) compara el "fluid vital" productor del fenomen a la força d'un imant. D'aquí ve potser el nom de "magnetisme animal" amb què és designat molt de temps.

Els jesuïtes Anastasius Kir-

cher (1602-80), i Maximilianus Hell (1720-92) escrigueren sobre el fenomen com si realment fos una espècie de magnetisme. El metge austríac Franz Anton Mesmer (1734-1815), compatriota de Hell, va voler aplicar aquest "magnetisme" a fins terapèutics. Creient que es tractava del mateix magnetisme que tenen els imants, amb imants va intentar fer el que ara anomenem hipnotisme, però després veié que amb la seva mà, per "magnetisme animal", podia aconseguir efectes semblants. Per suggestió durant la hipnosi de vegades feia desaparèixer alguna malaltia de nervis, però com que tenia tants o més fracassos que èxits, va haver d'abandonar Viena, per l'acusació d'incompetència que li llançaren al damunt, i el 1778 se n'anà a París, d'on també hagué de marxar al cap de set anys perquè un grup d'experts nomenat pel Govern en donaren un informe desfavorable. Després d'emigrar a Londres i a altres llocs, acabà els seus dies a Alemanya, desacreditat per la majoria de l'estament mèdic. Però Mesmer no havia fet comèdia; per suggestió hipnòtica havia guarit de debò certes malalties nervioses. I, de fet, va tenir alguns seguidors. En honor seu s'anomenà "mesmerisme" el que fins aleshores s'havia dit "magnetisme animal".

El cirurgià escocès James Braid (1795-1860) s'interessà

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat
de Teologia de Catalunya

per l'obra de Mesmer. Hi veia un fenomen real. Comprovà que no tenia res a veure amb el magnetisme físic i li donà el nom d'"hipnotisme" (del grec "hypnos", son) que és com encara s'anomena. Va interpretar-lo com una suspensió de la consciència per debilitació de la ment amb estímuls repetits, i hi va trobar un mètode per a insensibilitzar per al dolor. Publicà la seva teoria el 1843, en l'obra "Neurypnology". Podem considerar aquest moment com el començament de l'hipnotisme científic. Molts metges s'interessaren per l'obra de Braid i ben aviat sorgiren dues escoles: la de Salpêtrière a París (Charcot i seguidors) i la de Nancy (Bernheim i altres). La primera interpretava l'hipnotisme com una espècie d'histerisme i la segona com a simple fruit de la suggestió. D'aleshores ençà la ciència de la hipnosi s'ha estès per tot el món.

En què consisteix l'hipnotisme

Es pot produir el son hipnòtic de moltes maneres: per simple suggestió, per impressions sensorials, de vista, oïda o tacte, per

mitjans mecànics... No és sempre necessària la presència de l'hipnotitzador, una cinta magnetofònica pot hipnotitzar i fins i tot és possible l'autohipnosi. Ara bé, l'hipnotitzat queda inconscient, de vegades fins a una rigidesa de mort aparent; però sempre manifesta dependència respecte de l'hipnotitzador, el qual pot fer-li fer tota mena d'actes dels quals sigui capaç i fins i tot influir en la seva vida vegetativa o sigui en el SNA. L'hipnotitzat s'ho creu tot (si se li diu que un llapis és un ferro roent i el toca es crema fins a l'extrem de fer-se-li una butllofa) i creu a tot, fent el que se li mana, com ara repetint coses que va fer quan tenia deu anys si se li diu que només té deu anys. Per això si se li suggereix que no té tal malaltia, d'ordre nerviós, pot quedar-ne guarit, si bé no sempre s'aconsegueix de forma definitiva. I més encara, algunes vegades, no gaires, la influència de l'hipnotitzador pot fer-li tenir una sensibilitat superexcitada que arribi a clarividència, telestèsia o telepatia, que ja són fenòmens parapsicològics. Més freqüent és fer-li tenir memòria de coses que no recordava; a Israel s'han hipnotitzat testimonis d'un acte terrorista per fer-los recordar la matrícula del cotxe amb què s'havia comès l'atemptat. I en despertar-se l'hipnotitzat generalment no recorda res del que ha fet o dit durant la hipnosi, o no ho recordarà fins molt més

tard, però, ni que no ho recordi, farà allò que l'hipnotitzador li ha ordenat que fes després.

I com explicar el comportament de l'hipnotitzat? Heus aquí la gran qüestió. No podem admetre les explicacions de Mesmer o dels seus seguidors: per la influència del fluid magnètic universal, o electromagnètic o zoomagnètic... Tampoc no és suficient dir com els de la Sampètrière que no és més que un histerisme provocat, ni com els de la de Nancy, que la suggestió ja ho explica tot. És veritat que hi ha analogies amb la histèria i que intervé la suggestió, però dir això no és donar raó dels fenòmens dits, els quals plantegen molts interrogants: què passa en el sistema nerviós de la persona hipnotitzada? per què s'origina dependència respecte de l'hipnotitzador? què passa amb la memòria, que durant la hipnosi recorda més que mai i després no recorda, o molt poc, el que ha passat durant la mateixa hipnosi? per què de vegades sembla que hi hagi desdoblament de personalitat?

Els interrogants són molts i fins ara no han estat pas resolts satisfactòriament. Dir que tot això és fruit d'una suggestionabilitat augmentada és no dir res. Només podem afirmar que l'estat hipnòtic, tan difícil de classificar, mostra una altra de les meravelles del funcionament del nostre cervell i de tota la vida psíquica.

Era un home dinàmic i bondadós.

El pare Serafí Alemany, l'encís de la prèdica

Vaig conèixer el pare Serafí Alemany i Esteve quan vingué a ésser rector de la parròquia de Nostra Senyora de la Mercè l'any 1978, i el què de seguida va impressionar-me més d'ell, fou la seva manera de predicar.

Mai no m'han fet impressió les prèdiques grandiloqüents (més aviat per seguir amb atenció el predicador m'he hagut de vèncer una reacció d'oposició interior) ni aquelles altres prèdiques plenes de subtilitats, que diria, (emprant una expressió que se m'acut justa malgrat reconèixer-la insòlita) m'admiren però no em fertilitzen. He sentit però, això sí, prèdiques fetes amb naturalitat d'expressió de les quals com de les del pare Alemany, n'he tret profit i gaudi. Però les del pare Serafí Alemany tenien una particularitat que em provocava una total i fèrtil adhesió. ¿Què era, que les feia sentir d'una altra manera que les d'aquells altres predicadors que també s'expressaven amb tanta de naturalitat i dels quals tan entranyable record servo (i si el pare Alemany podia llegir això sabria de qui molt particularment em recordo?) Molt hi he meditat intentant explicar-m'ho i he arribat a aquesta conclusió. Les altres prèdiques fetes amb tota naturalitat, jo les percebia però com paraules i idees que se m'exposaven en temps passats des de la trona i en temps més recents des del presbiteri, però, per dir-ho d'alguna manera, des de fora del meu àmbit. Coneixements que un sacerdot o un religiós tenia i em transmetia. El pare Alemany, parlant des del presbiteri, era com si em parlés en el meu mateix àmbit; jo crec que hauríeu pogut substituir el seu seient en el presbiteri per una butaca a casa vostra o a casa d'uns amics i vosaltres també no asseguts en uns bancs de l'església sinó en altres butaques en la mateixa estança, i res no hauria canviat. El que el pare Alemany us exposava, fruit d'uns extensos i amplis coneixements anteriors i d'una lectura breu sobre el motiu concret de la prèdica (ell mateix m'ho havia dit, això últim) una lectura breu com unes petites referències, petits puntals, en els quals poder recolzar-se diria jo en un camí, camí de reflexió, en el qual us invitava d'avançar amb ell: punts de partida en diversos moments només les referències, la lectura breu, per a un camí a recórrer, ell i feligresos junts. Més d'un cop li havia sentit dir en les seves homilies: "No us penseu que això sigui cosa fàcil d'entendre; a mi mateix em costa d'entendre-ho".

Heus ací, m'atreveixo a pensar i a creure el secret i l'encís de la prèdica del pare Serafí Alemany.

Contacte directe amb la feligresia

Ara en bon ordre hauria de parlar d'un segon aspecte de l'actuació

del pare Alemany com a rector de la Mercè. Però ho faré abans del que hauria d'ésser el tercer, perquè aquest ens il·luminarà sobre la manera seva de practicar aquell. I és el seu costum, acabada la missa de dotze a les festes, de sortir al defora de l'església, a la plaça i passar llarga estona en conversa amical, ara amb aquest feligrès o petit grup de feligresos, adés amb aquell o aquells altres, que entre tots ja li esperàvem. Una trobada, pel costum ja esperada, entre ell i cada u de nosaltres com si fos una trobada entre familiars que durant la setmana no es veuen i aprofiten l'ocasió per a manifestar-se llur confiança i afecte, sense necessitat de paraules (és a dir, amb paraules que tractaven d'altres coses ocasionals, fossin o no fossin pertinents a l'escaïença religiosa del dia o a temes generals, d'una convivència ciutadana). I això tenia un efecte multiplicador; perquè els que l'esperaven, que en major nombre eren dels assistents als actes de la vida parroquial al marge dels estrictament litúrgics, i per tant d'una coneixença i relació entre ells, no es quedaven drets com ciris esperant-lo, sinó que part d'ells ja entretant departien en petits grups improvisats, d'allò a què els induïen les circumstàncies.

I, com ja he dit, entre aquests hi predominaven els assistents als actes diversos de la vida parroquial, actes dels quals he dit també que havia d'haver parlat en segon i no en tercer terme. Però si ho he fet així, és perquè convé destacar que en totes aquelles reunions, tots aquells actes, aquelles convocatòries amb què els feligresos de contacte més constant i directe amb la parròquia formen l'entretexit de la vida parroquial, vida de formació complementària de la vida estrictament litúrgica, s'hi mantenia l'esperit d'espontaneïtat i de familiaritat de les converses, salutacions i consultes d'enxinxint de la missa de dotze dels dies festius.

He exposat tot el que resta escrit a base únicament de la meua experiència directa d'ençà del seu nomenament de rector de la basílica de la Mercè. De notícies tingudes sobre ell per amistats que el coneixien de temps (entre elles un parell d'amics a qui havent-los en parlat com un descobriment, com qui els dona una sorpresa, resultà que el sorprés era jo, perquè no solament en sabien des de feia molt més temps sinó que el tenien per director espiritual), per ells i per altres vaig saber que pertanyia a la Congregació de l'Oratori, de sant Felip Neri, des de 1943 i de la qual m'assabento ara que havia estat Preposit. També que si aquells amics l'havien pres per director espiritual, també ho fou no solament d'altres seglars, sinó també de sacerdots. Que era també Delegat Diocesà del clergat. Sé per ell que havia nascut a Sant Sadurní d'Anoia (l'any 1915 em diuen) i hom m'havia dit que pertanyia a una família que ha donat diversos sacerdots i religioses a l'Església —cinc germans en conjunt, ell i un altre germà, sacerdots i tres germanes religioses, segons precisà el cardenal Jubany en l'homilia corresponent a la celebració de les exèquies per la mort del pare Serafí, que presidí ell, el Cardenal, juntament amb qui el pare Alemany havia estat ordenat prevere a Comillas, el 30 de juliol de 1939.

Dinamisme i bondat

Els homes, en general, estem formats per un conjunt de facultats, qualitats i defectes o si voleu mancances de les quals el nostre físic i manera de manifestar-nos en transmet només una part a l'exterior. En l'aspecte i maneres de fer d'un sacerdot o d'un religiós el que ens és més freqüent o fàcil de percebre és la bonhomia. No era aquesta però (tot i posseir-la en un alt grau junt amb una espontània dosi d'abundant humili-

tat i de disponibilitat per tot el que materialment, espiritualment o com fos li demanés cada dia), de les qualitats del pare Serafí la que més fàcilment es translluïa a l'exterior, sinó el seu dinamisme.

De la seva bondat, però, seguint i conclouent amb l'explicitació de tot el que del pare Alemany pugui dir fent-ho referint-me a l'experiència més directa, us diré només que trobant-me jo fa pocs anys amb el quasi insoluble encàrrec de trobar una residència per a una cosina meua que em comptava a mi com a únic parent i trobar-la-hi amb les condicions més deficitàries que hom pugui imaginar de realització de les funcions vi-

tals i amb l'únic recurs d'una pensió de viduitat no diré solament deficitària sinó vergonyosament deficitària, sabedor ell d'aquesta preocupació que anava arrossegant, quan s'escaigué que una solució em fou indicada, però de difícilíssima consecució per la seva mateixa excel·lència, per a una institució amb la qual jo no tenia ni podia albirar la més lleu sospita que el pare Alemany hi tingués cap mena de relació i que per tant res no el comprometia a fer-m'hi, costat, i ignorant també que si cap relació no hi tenia ara molta n'hi havia tingut en l'època de la creació de la institució de què es tractava i que per tant, res no podia demanar-li, no em calgué pas fer-ho fou ell mateix qui em revelà que juntament amb el pare Provincial de determinat Orde, ell, el pare Serafí Alemany, havia estat hereu de confiança de la senyora que havia llegat tot el seu capital perquè entre altres coses l'al·ludida institució fos creada. I afegí: des de la col·locació de la primera pedra, jo vaig deixar ja de prendre-hi part; però el pare Provincial em digué: "Si mai necessiteu res de mi, digueu-m'ho". I afegí, el pare Alemany: "Hi parlaré la setmana entrant". Fou com si algú us digués que en una caixa té un tresor reservat (perquè l'alta qualitat de la institució i la necessitat que acollissin la meua cosina, eren d'una imponderable importància); com si algú, dic, tingués un tresor reservat i sense que li sabéssiu ni li demanéssiu per tant, us digués: aquí tinc aquesta caixa, i si el que hi ha a dins és el que us fa falta, ara l'obriré i us ho donaré. Era així el pare Alemany.

MIQUEL ARIMANY

M.ª CARMEN CARREIRAS

ANTIGUITATS

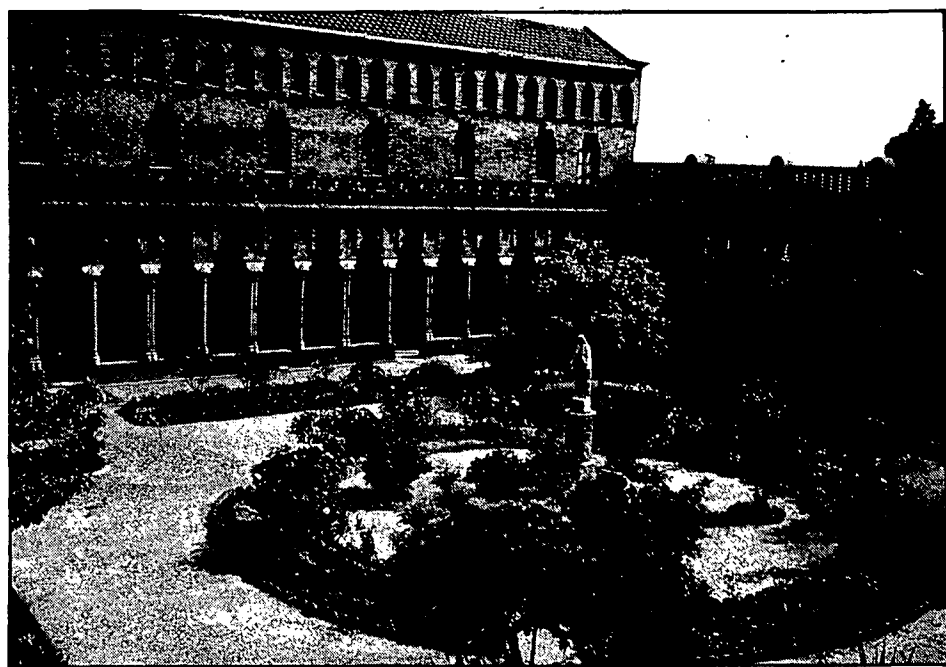

Afilada al gremi d'Antiquaris de Catalunya

COMPRO:

- MOBLES ANTICS
- CADIRATGE
- PISOS SENCERS PER HERÈNCIES O PARTICIONS
- PORCELLANES
- VENTALLS
- JOIES
- JOGUINES
- NINES DE PORCELLANA, ETC.
- ROBA BLANCA I MANTONS DE MANILA
- PINTURES I DIBUIXOS
- BIBLIOTEQUES SENCERES
- LLIBRES ANTICS
- GRAVATS
- MAPES I CARTELLS

c/. de la Palla, 5. Tel. 318 94 26 - 230 19 71. 08002 Barcelona

El Monestir cistercenc es troba a Sant Gervasi

La comunitat de Valldonzella celebra el seu 75è aniversari

Pujant pel carrer del Císter, a poc a poc emergeix la sobria figura del monestir de Valldonzella, acabat de construir el 1913. En entrar hom es troba en un pati amb flors que respira silenci i pau.

La germana Felicidad somriu relaxada i contenta d'intercanviar algunes paraules i experiències amb algú de fora. Parla amb un afecte de la història del monestir, però sobretot de la seva vocació i de la vida comunitària.

— «Santa Maria de Vall-donzella és una comunitat itinerant a causa de diverses circumstàncies — explica—. Va ser fundada l'any 1237 a Santa Creu d'Olor-da (a prop de Vallvidrera), un lloc molt bonic, un paradís. Després, a causa dels conflictes bèl·lics, les monges hagueren de refugiar-se a Barcelona. Aleshores es construí un monestir vora la Creu Coberta. Els reis, quan venien a la ciutat, s'hi hostatjaven. Però no acaba aquí la vocació itinerant de la comuni-tat! ».

Durant la guerra dels segadors, el monestir va ser destruït. Les monges es traslladaren al Priorat de Natzaret de Barcelona

“No hi ha res més meravellós que la vida humana. Tot allò que surt de la mà de Déu no té defectes, perquè ens ha fet a la seva imatge. Defecte és aquella qualitat que no s’ha desenvolupat” afirma la germana Felicidad, abadessa del convent cistercenc de Vallldonzella. En aquesta comunitat viuen 26 religioses que segueixen la regla de sant Benet. Amb motiu del 75è aniversari de l’ocupació del monestir se celebrà una solemne eucaristia que va presidir el bisbe auxiliar de Barcelona, monsenyor Martínez Sistach, i van concelebrar l’abat de Poblet, el de Solius i el Procurador General de l’Orde, amb diversos sacerdots amics de la comunitat.

de depenia de Poblet. En ocasió de la guerra napoleònica, hagueren de desallotjar el convent. Foren acollides per les caputxines de Mataró. Fins el 1868 no arribaren a Vallldonzella. El 1909, per la Setmana Tràgica, el monestir va ser incendiat i quedà completament en runes.

Després d'aquests fets, la comunitat decidí la construcció nou monestir en la zona de Sant Gervasi, on resideixen en l'actualitat. L'any 1913 les obres estigueren acabades i l'església va ser consagrada el 1922. L'estil del monestir és modernista català.

Durant la guerre civil, les

monges es refugiaren en cases particulars amigues; el 1939 retornaren a l'edifici que havia quedat deteriorat.

— "D'aleshores encà hem estat aquí, encara que l'arxiu del 36 va desaparèixer del tot, per ignorància. Actualment ens vam plantejar restaurar l'església, ja que durant la guerra va servir d'hospital, però el pressupost és d'uns 15 milions de pesetes i de moment no podem."

—La germana Felicidad fa un any que és abadesa. —Va entrar al monestir l'any 63—. «Sóc d'un poble de Sòria, filla d'un funcionari. Sóc monja perquè Déu ho

ha volgut, no jo. Jo em resistia a fer-me monja. M'agradava molt la vida matrimonial. Però la crida de Déu va ser més forta que la meua voluntat. I ara sóc molt feliç. Des que he entrat aquí, penso més en el món, la família i la humanitat. La vida és bella quan s'estima".

La majoria de les 26 monges de la comunitat cistercenca són d'edat avançada. Cada dos anys es fa un canvi de les obligacions i dels serveis del monestir. El canvi és aconsellable perquè enriqueix i impedeix la monotonia. Les religioses de Valldonzella segueixen la regla de sant Benet i el centre de

la seva vocació és l'acollida dels homes. De vegades participen grups de joves o col·legis a la seva pregària.

— «La nostra vida és senzilla i comença a les 5 del matí quan ens llevem. Restem en silenci la major part del dia, menys l'estona d'esbarjo o a la lectio divina, a l'hora de dinar, i cada dia resem el rosari. Acostumem a llegir el diari però no mirem la tele. Per ajudar al manteniment del monestir fem ornaments litúrgics i treball d'oficina.»

—La germana Felicidad (abans es deia Victoria) diu que li agrada molt l'Antony de Mello i que llegeix els seus llibres: Acaba l'entrevista expressant les seves conviccions amb un sentit poètic: "La història és molt dolorosa i bella. Quan repasses la vida de cada persona es veu Déu, cada persona és un poema de Déu. La persona quan coneix, ama... Em seria impossible viure sense conèixer Déu, em fa molta pena que molts homes no coneguin Déu in desitjo que l'arribin a conèixer".

NÚRIA ORIOL PALAREA

MISSA79E

**A TOTS ELS LECTORS DE
CATALUNYA CRISTIANA**

**LA PREMSA ÉS UN DELS GRANS MITJANS
D'APOSTOLAT. FEU APOSTOLAT A TRAVÉS DE LA
PREMSA! COL·LABOREU A L'APOSTOLAT
DE CATALUNYA CRISTIANA**

Que cap llar cristiana del país no estigui mancada de la seva lectura, és el repte que tenim tots els lectors de CATALUNYA CRISTIANA

**MOSTREU CATALUNYA CRISTIANA
ALS VOSTRES FAMILIARS I AMICS.
DONEU-LOS A EMPLENAR LA SEGÜENT
BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ.**

Catalunya Cristiana

Carrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA

Name _____

Dom

D.P.

Se suscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 4.680.-
Aquest import el faré efectiu de la forma següent:

☐ **Pagament domiciliat**☐ Xec nominatiu que s'adjunta**Signatura**

Lloc

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Band

Banc/Caixa Agência

Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avis, amb càrrec al meu compte/llibreta n.º.....
se serveixin pagar els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA
CRISTIANA per la meua subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

Signatura

1 loc

Lloc **Data**

Fou bisbe de Terol

50 anys del martiri del pare Anselm Polanco

Va néixer a Buenavista de Val-davia de la diòcesi de León, el dia 16 d'abril de 1881. Va sentir des de l'adolescència la vocació religiosa i va entrar al noviciat dels Pares Agustins de Valladolid on, després del noviciat, féu els estudis eclesiàstics. Es va ordenar sacerdot el 17 de desembre de 1904. Donat el seu carisme de religiós agustinian, d'home entregat i zelós de la gloria de Déu i bé de les ànimes, l'orde li confià successivament diferents càrrecs de responsabilitat com a professor, prior, definidor, visitador i provincial, motiu pel qual recorregué els diferents convents agustinians de la península, de Filipines, d'Estat Units i de l'Amèrica del Sud, deixant pertot arreu per on passà el "bon olor de Crist" per la seva pietat, comprensió i acolliment generós.

Bisbe exemplar de Terol

Nomenat bisbe d'aquesta seu pel papa Pius XI, el dia 21 de juny de 1935, en plena efervescència política espanyola, aviat va manifestar el seu zel apostòlic cercant mitjans econòmics per atendre la penúria del seu clergat. Va organitzar el seminari, va fomentar les vocacions, atenent els pobres de la ciutat, i portant a terme la visita pastoral pels diferents pobles del seu bisbat amb zel extraordinari. Va fer realitat la llegenda del seu escut episcopal: "de bon grat donaré allò que tinc i fins a mi mateix per les vostres ànimes" (2C, 12,15). Admirats molts diocesans del seu zel i lliurament deien després d'haver-lo vist i escoltat: "¡Este es mucho obispo para nosotros!".

Detenció i cursa d'empresonaments

Iniciada la Guerra Civil l'any 1936, Terol des d'un principi es declarà a favor de l'Espanya Nacional i així es mantingué fins el 7 de gener de 1938, malgrat tenir les forces republicanes a pocs quilòmetres. Durant tot aquest temps, el nostre bisbe, desoïnt els advertiments de familiars i amics que deixés la ciutat, donat el perill que oferia, no volgué mai abandonar-la, fidel al seu lema "de donar-se als seus fidels fins a l'últim moment".

Arribat el dia de l'assalt de la ciutat per les tropes republicanes, l'esmentat 7 de gener de 1938, el nostre bisbe fou detingut juntament amb altres sacerdots i ciutadans refugiats en el convent de Santa Clara, ja que el palau episcopal i seminari proper havien estat destruïts per les bombes. Des de Terol fou portat, el dia següent, al penal de Sant Miquel dels Reis de València on compartí l'estança amb molts germans de l'Orde Agustinià. Des d'aquesta presó, el dia 17 de gener, fou traslladat al monestir de Montsió de Barcelona, de la Rambla de Catalunya, convertit en caserna, amb el nom de "Pi i Margall" i des d'aquesta estança, el dia 23 del mateix mes de gener, fou traslladat al convent de les Serventes de Maria, del carrer Enric Granados, 18, convertit també en presó "19 de juliol" dedicada a militars i evadits de la zona nacional.

Durant els tretze mesos d'estança en aquesta última presó l'acompanyaren en qualitat de detinguts polítics, els canonges amics seus de Terol, els doctors Felip Ripoll i Francesc X. García i

Va guanyar-se l'afecte dels seus feligresos.

mercès a les gestions del pare Torrents prop del govern, obtingué el permís de poder celebrar l'Eucaristia cada diumenge en la seva cella. Consta també que durant aquest temps fou judicat tres vegades com a firmant de la "carta col·lectiva" de l'episcopat espanyol cosa que no negà i defensà obertament i també consta que el cardenal Verdier de París s'interessà per ell i per un possible canvi amb algun pres polític del sector nacional, cosa que no arribà a efectuar-se. Segons testimonis

d'amics dels presos que estaven detinguts amb ell, durant la seva estada a la presó fou sempre l'home íntegre en la seva fe, comprensible i encoratjador de la fe dels altres.

Via Crucis final

Pròxim a la ciutat de Barcelona l'exèrcit nacional, tres dies abans de la seva ocupació, el dia 23 de gener, els presos del "Dipòsit 19 de juliol" foren evacuats i portats a peu a Santa Perpètua de

la Mogoda i amb ells el nostre bisbe i els seus canonges. El dia següent, davant l'avanç dels nacionals, els esmentats presos els obligaren a emprendre la ruta a peu cap a Ripoll, Sant Joan de les Abadesses, Figueres i Pont de Molins, tocant a la frontera. El viatge va durar 13 dies que foren de veritable calvari. El dia 7, cap a les 10 del matí, el nostre bisbe, acompanyat dels dos fidels canonges i trenta-nou presoners més, fou traslladat al barranc de "Can Tétze", prop del riu Muga. Foren mullats amb gasolina i els calaren foc. Passats deu dies, el pastor de "Can Satelles", de Pont de Molins, descobria aquelles desferres humanes. Mercès a la caritat del rector i autoritats, foren enterrades en el cementiri del poble. Passades unes setmanes, les despulles del nostre bisbe i les dels seus canonges foren traslladades a Terol on les del nostre il·lustre màrtir foren sepultades a la Catedral, a la capella de Santa Emerenciana, Patrona de la ciutat. Des del primer dia varen rebre contínues proves de culte del poble fidel que el recorda amb afecte i veneració fervent. Està incoat i molt avançat el seu procés de beatificació i s'espera que dintre de poc temps el veurem sublimat a l'honor dels altars. Quan aquest dia arribi, Barcelona podrà venerar com a llocs santificats pel seu pas la parròquia de Sant Ramon de Penyafor, antic convent de Montsió i el convent de les Serventes de Maria del carrer Enric Granados. Mentrestant, que el record de la seva fermesa en la fe i el seu lliurament al Senyor i a les ànimes sigui un incentiu en la nostra vida espiritual.

JAUME ARMENGOL

Comunicat de l'Associació Pro-Vida de Catalunya

La regulació jurídica de l'eutanàsia, un parany enganyós

La recent enquesta d'opinió que ha dut a terme el Col·legi de Metges de Barcelona entre 500 dels seus 18.000 col·legiats, assumint-ne la Junta Directiva els resultats com a propis, es presta a reflexionar sobre la mort, condició obligada a tot ésser humà.

Es reconfortant comprovar, una vegada més, que els nostres metges estan al servei de la vida, sempre disposats a alleujar el dolor i a desistir, en canvi, d'emprendre accions terapèutiques sense esperança quan tenen la convicció que tals mesures no podran modificar la irreversibilitat del procés que duu cap a la mort. Aquesta actuació del metge, abstenint-se de tota terapèutica inútil i esmerçant els seus esforços a pal·liar els sofriments del malalt, procurant-li les condicions adients amb el respecte que ens ha de mereixer la dignitat de l'home, és això que avui dia es qualifica com a EUTANÀSIA PASSIVA.

En la nostra opinió, la regulació jurídica de l'eutanàsia podria convertir-se en un parany enganyós. Amb la regulació de l'eutanàsia passiva, una regulació innecessària, ja que no constitueix cap mena de delictes i que està

explícitament contemplada en les normes actuals de la Deontologia mèdica, podrien introduir-se alguns determinats supòsits d'EUTANÀSIA ACTIVA. L'eutanàsia activa consisteix a provocar deliberadament la mort a un pacient, bé per pròpia decisió, o perquè el mateix malalt, la família, o ambdós, ho demanin, o per alguna altra exigència. Possiblement aquest sigui el motiu que, entre les respostes dels metges enquestats, es demani que, cas d'una hipotètica legalització de l'eutanàsia, s'hi contempli el dret d'objecció de consciència.

Els qui tracten d'introduir la pràctica de l'eutanàsia activa, reclamant una anomenada MORT DIGNA, pretenen exigir del metge, per llei, que els proporcionï una MORT DOLÇA. Però el metge, per molt que busqui mètodes dignes per matar el seu pacient, no en troba cap.

El qui demana la mort, encara que sigui en un testament vital, està reclamant ajuda, alleujament del seu dolor, companyia i afecte. I això és el que entre tots tenim l'obligació de donar-li.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 41.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concert entrevista.

VALENTINE

La pintura ideal

CASA
GAY

Servei de lloguer per a festes i banquets.
Cadires, taules, cristalleria, vaixel·la, etc.

Ròger de Llúria, 12 i 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31

La instauració de la llibertat vigilada afectaria uns 6.000 reclusos

La instauració a Espanya de la "Probation" o llibertat vigilada, en vigor en la major part d'Europa, beneficiaria uns 6.000 dels prop de 30.000 reclusos que integren la població penitenciària espanyola, va dir Enric Poch, Director de l'Institut de Reinserció Social: TRES. EL TRES és una associació privada que forma part de la Conferència d'Europa de la "Probation" —membre assessor del Consell d'Europa— i que es dedica a atendre col·lectius marginats i amb problemes delictius per tractar de reinserir-los en la societat.

A judici de Poch, la "Probation" hauria de posar-se en marxa a Espanya abans del 1992, ja que és l'únic país d'Europa que no compta amb un sistema de penes alternatiu a la presó, a desgrat de les recomanacions fetes pel Consell d'Europa en aquest sentit. Malgrat aquesta circumstància Barcelona serà la seu de la pròxima reunió de la Conferència Europea de la "Probation" que tindrà lloc per l'octubre, organitzada pel TRES i el Departament de Justícia de la Generalitat.

Enric Poch va assenyalar que el benefici social d'aquest sistema és altament positiu, "ja que evita que molts joves siguin reclusos a les presons,

que són veritables escoles de delinqüència que marquen a tothom que hi passa". Es tracta d'afavorir la reinserció social de l'individu i això només s'aconsegueix en el medi natural de la persona, que sens dubte no és la presó".

La "Probation" servirà també, va apuntar Poch, per millorar la situació de les presons espanyoles que estan sobrecapades, en alliberar segons càlculs comparatius amb d'altres països, un 20 per cent dels penats. A finals de desembre del 1988 hi havia reclusos a les 88 presons espanyoles un total de 29.355 persones, de les quals 12.739 eren presos preventius. Del total, 27.440 són homes,

segons dades facilitades per la Direcció General d'Institucions Penitenciàries.

Una legislació inadequada

Poch considera que a Espanya l'estament legislatiu "és poc imaginatiu i com a única resposta a una falta només coneix la privació de llibertat, que és un sistema molt costós que no beneficia l'individu. La presó —opina— només hauria d'existir per a persones que suponen un atemptat i un perill constant per a la societat".

Va indicar, no obstant, que últimament hi ha una bona disposició entre els jutges espanyols, especialment entre els membres del col·lectiu "jutges per a la democràcia", perquè les lleis penals es reformin i es posin en marxa sistemes alternatius a la presó.

En els països en què està en vigor, qui s'acull a la "Probation" ha de realitzar treballs en benefici de la societat, com atendre els jardins dels ancians o assistir persones sense recursos en les tasques domèstiques. Cada penat depèn d'un agent "probation", que com a màxim pot tutelar al mateix temps 30 o 40 persones, a les

Les presons són escoles de delinqüència i no serveixen per a la reinserció.

quals assessora, vigila i aconsella per evitar que torni a reincidir en el seu delictes.

Segons Poch, s'hauria d'efectuar un estudi detallat per conèixer realment com s'hauria d'aplicar la "Probation" a

Espanya i determinar el seu cost i conseqüències. El TRES va enviar al govern, l'any 1983, una esmena a l'avantprojecte del codi penal sobre la instauració al nostre país d'aquesta figura i ara espera que la celebració a Barcelona del Congrés sobre la "Probation" serveixi per reforçar definitivament aquesta iniciativa.

Adolfo Pérez Esquivel

"Les democràcies de l'Amèrica Llatina són fràgils"

Adolfo Pérez Esquivel va rebre el Premi Nobel de la Pau l'any 1980. A poc a poc, moltes dictadures han quedat enrera i han donat llum verda a democràcies joves, insegures, a l'Amèrica Llatina. Pérez Esquivel ha fet unes declaracions a la revista "La Croix" en la qual exposa les seves opinions sobre temes diversos.

Ha canviat la vostra concepció sobre la defensa dels drets de l'home?

Abans, a l'Amèrica Llatina teníem dictadures; ara, el que podríem anomenar democràcies dures. Però mireu enrera. Als anys 70, i fins i tot el 64 al Brasil, les dictadures van prendre el poder amb el suport dels Estats Units. Varen reprimir i matar milers de ciutadans en nom de la doctrina anomenada de "seguretat nacional" que va elaborar el pentàgon (el Ministeri de Defensa dels Estats Units). Per aquesta doctrina es van concebre tots els problemes en termes del conflicte Est-Oest. Tots els qui a l'Amèrica Llatina treballen al costat dels pobres s'assimilaven al moviment comunista internacional.

Acusar els Estats Units no suposa en certa manera absoldre els responsables de la repressió de la mateixa Amèrica Llatina?

En un país, les Forces Armades no poden fer triomfar un cop d'Estat sense complicitats internes com les dels grans empresaris, grans propietaris i també una part de la jerarquia de l'Església. A més, aquestes dictadures han acumulat un deute extern molt important que ha beneficiat empreses privades, especuladors, venedors d'armes.

Creu que la democràcia no existeix si no es respecten els drets de l'home.

Són més respectuosos els règims democràtics amb els drets de l'home?

En la situació econòmica que acabo de descriure no és fàcil construir una veritable democràcia. Molts països de l'Amèrica Llatina no compten actualment més que amb les institucions, les aparences de la democràcia. Els dirigents han canviat, però no la mentalitat dels militars i dels policies.

Aquestes democràcies són fràgils. No han sancionat pràcticament els autors d'assassinats i d'altres violacions dels drets de l'home. Els Estats Units no han renunciat a la seva doctrina de seguretat nacional. A la tardor de 1987, la 17a Conferència dels exèrcits llatino-americans, organitzada pel Pentàgon al Mar de Plata (Argentina), va estudiar dos temes principals: els lligams entre la subversió i el tràfic de drogues, i la penetració de la subversió a través de la teologia de l'alliberament. Els documents secrets de la Conferència demostren que els Estats Units relacionen tots els capellans i religiosos que treballen al costat dels pobres, amb el moviment comunista internacional.

A més, la CIA i els militars afavoreixen la implantació, sobretot entre les poblacions pobres de l'Amèrica Llatina, de sectes (Moon, Nens de Déu, Mormons, etc.) que tenen una concepció alienant de la religió. Confien d'aquesta manera dividir i destruir els cristians progressistes.

Es violen els drets de l'home a les democràcies de l'Amèrica Llatina?

La democràcia no existeix si no es respecten els drets de l'home. Sota la pressió de la comunitat financera internacional, els països deutors miren de pagar els seus deutes retallant les despeses socials. Aquest fet genera conflictes socials, injustícies, marginació, és a dir atempta contra els drets de l'home.

C.C.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadades per sempre, i per convalsescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

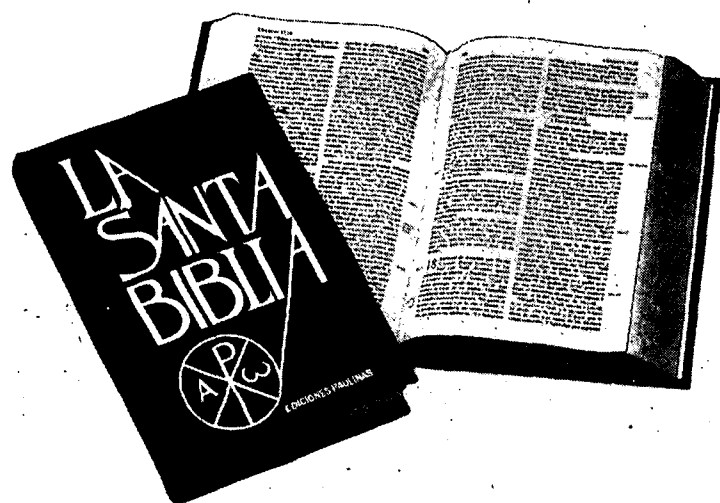
RESIDÈNCIA DE SEGONA I TERCERA EDAT

Per a persones que es valguin per si mateixes. Nivell mitjà - Tracte familiar, molt acollidor. Tel. 215 82 65.

API - PLANAS

— Gestió i documentació de vendes de farmàcies i laboratoris.
— Compra-venda i lloguer de finques, pisos, solars i terrenys.
— Hipoteques.
C. BALMES 124, 2n. 2a.
Tel. 215 77 72
08008 BARCELONA

LLIBRES

Una nova edició de la Bíblia en castellà (1)

De tots és sabut que la Bíblia és el llibre més difós de tots els temps i el que més edicions ha tingut. No en va la Bíblia és el llibre per excel·lència. I recentment, les Edicions Paulinas han renovat completament un text traduït en equip dels textos originals, revisat i actualitzat per quinze especialistes professors de les Universitats Pontificies de Comillas i Salamanca i de l'Escola Bíblica de Madrid, dirigits pel doctor Evaristo Martín Nieto.

Cadascun dels llibres que la componen, tant de l'Antic com del Nou Testament porten unes introduccions en base

a les pautes del Concili Vaticà II així com cites de passatges paral·lels en els marges laterals i notes explicatives a peu de pàgina. A més hi ha índexs de noms propis i analítics de conceptes bíblics així com una nova sinopsi cronològica-històrica.

El volum es complementa amb un calendari i mesures de l'època cartografia i set claus per a orientar la lectura.

El fet de ser un sol volum el fa manejable així com que la lletra sigui llegible.

F.C.

(1) La Santa Biblia. Ediciones Paulinas. Madrid 1988.

Què pot prometre el Senyor ressuscitat a aquesta generació que posseeix el poder nuclear per acabar amb la història humana en qualsevol part i per sempre? Quina esperança pot portar la creença cristiana en la resurrecció per aquell que ha entrat en la soledat interior davant el dolor i les incerteses de la vida? Què poden esperar els membres d'un camp de refugiats del pròxim Orient o els supervivents d'una ciutat libanesa devastada?

L'afirmació que Jesús, el crucificat, ressuscitè té al mateix temps implicacions històriques, teològiques, hermenèutiques i personals. Hom pot preguntar: "¿Va succeir realment?" Un altre li pot interessar: "¿Com s'ha d'entendre tal afirmació?" Un tercer pot voler saber: ¿Què implica això per a la meua vida personal?" El llibre de G. O'Collins tracta tots aquests aspectes. Malgrat que el seu autor és un teòleg professional, no es limita a tractar el tema de la resurrecció de Jesús des d'un punt de vista tècnic, perquè sap que els homes s'interessen per ell amb tot un bagatge de preguntes i expectatives personals.

Gerald O'Collins és un jesuïta australià. Professor i degà de la Facultat de Teologia de la Universitat Gregoriana (Roma), és àmpliament conegut en el món teològic anglosaxó pels seus nombrosos llibres. Com a professor i conferenciant ha actuat a Austràlia, Europa i Estats Units. Per aquesta obra l'autor ha rebut el 5è Premi internacional de recerca teològica "Paola e Antonio Malipiero".

En el llibre s'estudia el tema de la resurrecció de Jesús des d'un

punt de vista ampli. Diversos autors han analitzat en anys recents els testimoniatges històrics i bíblics sobre de la resurrecció de Jesús. O'Collins coneix sense dubte aquestes aportacions, però el seu interès és més ampli i tracta de valorar el paper que va tenir la resurrecció de Jesús en els primers escriptors cristians, aquells que portaren el pes de formular en llenguatge humà el missatge de Jesús. Ho estudia després en els teòlegs medievals, especialment en sant Tomàs d'Aquino. Finalment examina el punt de vista d'alguns dels teòlegs més coneguts del nostre

Ciutat nova

Núm. 0 - Any 1 (Segona època) Desembre 1988

Nova publicació religiosa en català

"Ciutat Nova" bimestral del Moviment de Focolars

Una esdeixa de llum al barri xinès

«Una esdeixa de llum al barri xinès de Barcelona, mitjançant la qual, Jesús es fa present amb tota la seva tendresa i misericòrdia enmig dels més desvalguts.»

Premi de la Pau a Chiara Lubich

Chiara Lubich, en rebre el prestigiós premi «Pau de la Pau d'Augousti», ha lliçat una aguda proposta: «de la pau a la unitat».

La Xina que he vist

«He pensat com serà de ric el nostre món el dia que fem nostre de pobles i les cultures més allunyades i diferents.»

La tradició pessebrista a Catalunya

Aproparment a una realitat que cada any es renova quan s'acosta el Nadal.

Amb una editorial titulada "Al servei de tothom" ha aparegut una publicació, que s'anuncia com a bimestral, germana d'altres publicades arreu del món al voltant del Moviment dels Focolars, iniciat per Chiara Lubich.

En efecte, amb el mateix nom apareix a París, Roma, Munich, Londres, São Paulo, Manila, Bogotá, Buenos Aires, Montevideo, Nova York, Nimega-Brussel·les, Hong-Kong i Madrid. I aquestes diferents redaccions s'intercanvien informació tot i que el fort de la revista està dedicada a temàtica catalana. En especial la problemàtica social ocupa la part més consistent d'aquest número zero y al qual seguirà immediatament un altre. Una bona presentació i interessants il·lustracions completen la nova revista a la qual desitgen llarga vida.

F.C.V.

XIV Premi Pau Vila per a excursionistes

La Secció de Geografia i Ciències Naturals del CENTRE EXCURSIONISTA DE CATALUNYA convoca, una vegada més, el Premi "Pau Vila" en homenatge i memòria del geògraf eminent, ex-president del CENTRE i de la Secció, destinat a estimular els treballs d'estudis sobre les terres catalanes per part d'excursionistes estudiants, estudiosos o afeccionats.

a) El Premi és ofert al millor article o treball inèdit destinat a posar a l'abast de l'excursionisme de forma planera, no exempta de rigor científic, els coneixements, sobre geologia, geografia, mineralogia, ecologia, botànica, zoologia, etc., que s'incloguin sota la denominació de ciències naturals adquirits al llarg d'excursions i d'estudis amb comprovació sobre el terreny dintre del context del paisatge, la comarca, la regió, etc., i que indiquin un itinerari per tal que amb la publicació a la mà, hom pugui resseguir-les en el camp.

b) Queden per tant especialment exclosos tant els treballs o narracions de tipus literari i els itineraris excursionistes tradicionals com els treballs científics mancats de la intencionalitat exposada en l'apartat anterior, així com les tesis i tesines dirigides a l'obtenció d'un grau universitari, i monografies.

c) Les obres que aspirin a Premi hauran d'ésser redactades en català i escrites a màquina a doble espai, amb una extensió aproximada de 10 folis a una sola cara (mínim de 8, màxim de 16), sense incloure, si hi ha cas, les il·lustracions.

d) L'import del Premi, dotat per la Secció de Geografia i Ciències Naturals del Centre és de 25.000 pessetes, acompanyat del Diploma corresponent.

e) El Premi serà lliurat el dia de la festa de Sant Jordi de 1989. El termini d'admissió de treballs finalitzarà l'onze de març de 1989. El veredict del Jurat es farà públic durant la primera quinzena d'abril.

f) Els treballs que optin al Premi aniran sense signatura però amb un lema, lema que es repetirà a l'exterior d'un sobre a l'interior del qual hi haurà nom i cognoms del concursant-autor, adreça, i si hi ha cas, entitat excursionista a què pertany.

g) El Premi podrà quedar desert però el Jurat tindrà la facultat d'atorgar accésits. El treball premiat serà publicat a la revista MUNTANYA.

h) En igualtat de vàlua, el Jurat preferirà aquells treballs que s'acompanyin d'il·lustració (dibuixos, gràfics, fotografies, etc.) o indiquin la forma d'obtenir-se.

i) El Jurat estarà format per persones de reconeguda vàlua dins del camp de l'excursionisme, la geografia i les ciències naturals. A tenor dels treballs presentats a la convocatòria, el Jurat podrà acompanyar-se dels especialistes o assessors que estimi convenients.

j) El lliurament dels treballs que optin el Premi "Pau Vila" en la seva trentena edició, s'efectuarà a la Secretaria de la Secció de Geografia i Ciències Naturals del Centre Excursionista de Catalunya (Paradís, 10, pral. 08002 Barcelona) qualsevol dia feiner (excepte dissabte) de les 8 a 2/4 de 10 del vespre, indicant clarament en el sobre el títol del Premi i el nom de la Secció.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 450 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"Rebre i llegir CATALUNYA CRISTIANA és rebre cada setmana una alenada d'aire cristià de la nostra pàtria i un valuós ajut per romandre en comunió amb l'Església, poble de Déu i cos de Crist, que resa i prega en català, tot i viure'n físicament tan allunyat."

Gaietà Rossell. MÈXIC.

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI:

TERESINA MALUQUER
RR DOMINICAS ANUNCIATA
CALLE 5 n° 9-80 ZONA 4 (ALTA VERAPAZ)
COBAN
GUATEMALA 10.530.- ptes.

MONTSERRAT CABASES I CANADELL
P.P. 106
KAEDI
MAURITANIA 11.280.- ptes.

ALBERT JOU I PARRAMON
RETREAT HOUSE / 6 KANE ROAD, BANDRA
400050 BOMBAL
MUMBA
ÍNDIA 11.280.- ptes.

R. CARMEL FONT I GOMEZ
SANTA CRUZ CHURCH
P.O. BOX 2830
TUCSON - ARIZONA
EE.UU. 10.530.- ptes.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms
Direcció Tel
Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

- ☐ taló que adjunto
☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització.

Domiciliació: Banc/Caixa
Sucursal n°
N° compte corrent.....
Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població: Data

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

MODA

Pells en panorama

Ramón Raventós sempre és notícia a l'hora de presentar les seves col·leccions de pel·leteria, ja que des dels seus inicis ha basat el seu èxit en la qualitat de les seves pells, en la presència d'un bon disseny i en el millor treball artesanal.

Avui, la firma Ramon Raventós ben dirigida per tres experts professionals com són Juan Grande com a màxim responsable del disseny, Miquel Caldés com a responsable de compres i administració i Eduard Fernández com a responsable de Taller Artesanal, han elaborat una meravellosa col·lecció de peces en la qual s'ha utilitzat preferentment pells de pèl curt, rasades i escutades.

Es tracta d'una col·lecció inspirada bàsicament en la sobrietat de línies amb un cert aire de sofisticació en l'accessori, com són els colls, els cinturons, les botonades o els faldons dobles.

Per altra banda, es continua proposant línies soltes amb un toc cenyit que aporta l'elegància justa a unes peces, ja de per si, fascinants per la seva qualitat.

Gran presència de conjunts 7/8, jaquetons abrusats i molt abric mantenint-se unes llargades considerables, que han estat realitzats en castoril (Llúria argentina), astracan, linx del Canadà, gat linx nord-americà i gibelina com a pell més cotitzable, si bé aquest és any de pells curtes. Molt bisó diamant negre i presència de petit gris, marta i rat-mousqué.

Opció total a la peça 7/8 i als abrics midi, que presenten esquenes folgades i envoltants, colls grans i aixecats, espalles marcades encara que més discretes que temporades anteriors i mànigues amples amb gira en els baixos. Com a novetat, toreres de bisó per més vestir i per a la nit.

La silueta en conjunt es presenta lleugerament insinuada, fins i tot en les peces més amples i tota la col·lecció va precedida per tres característiques importantíssimes: sobrietat, sofisticació i feminitat.

MARIA JOSE EJARQUE

Elegant abric realitzat en visó demi-buff color natural, amb detall de gira en el baix de les mànigues de tall ample.

Abric de tall folgat, realitzat en rat-mousqué rasat color marró. Gran coll envoltant i gira en el baix de les mànigues.

Vestit jaqueta en astracan brestchwanz de color negre. Mànigues muntades lleugerament frunzides i faldilla estreta per sobre del genoll.

(Fotos R. Raventós Klein)

COSTUMS I TRADICIONS

De com Carlemany pujà i baixà dels altars

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

El dia 28 de gener "fou" la festa o commemoració de "sant" Carlemany, venerat a Girona. I si hem posat entre cometes "fou" i "sant" es perquè el 28 ja no és festa, ni l'emperador Carlemany és als altars.

Segons una de les diverses llegendes que envolten la figura històrica, aquest emperador havia entrat a Catalunya i més concretament acampà amb les seves hosts a les envistes de Girona, ciutat envaïda pels moros. Hem d'afanyar-nos a aclarir, que històricament no es pot provar la presència de Carlemany a Catalunya ni molt menys, com diu una altra llegenda, fundés Girona.

Tornem, doncs, a la primera de les tradicions. Al vespre d'un dels primers dies que l'exèrcit acampava a la vora de la ciutat, les tropes resaven dins les tendes com cada capdard, i Carlemany ho feia davant d'una imatge de la Mare de Déu. Sotadament un llamp seguit d'un tro fortíssim, il·luminà l'horitzó. Carlemany s'alçà, alhora que els soldats eixien de les tendes i pogueren veure com damunt del palau o mesquita del cabdill àrab que governava Girona, brillava una gran creu de foc.

La visió va durar tres hores, després de les quals la creu suà gotes de sang que en arribar a terra es convertien en petites creuetes. Aquell avís celestial mogué a Carlemany a lluitar contra la morisca i conquerir, o alliberar la ciutat.

D'aquestes suposades fetes, en nasqué una gran devoció gironina envers el dessús dit emperador. Fins i tot arribaren a tenir una

imatge seva a la Catedral ran de la irregular canonització feta el 1165, per l'arquebisbe de Colònia, a petició d'un altre emperador: Barbarroja.

Llevat de Girona, enlloc més de Catalunya es rendí culte a Carlemany. Tan popular fou a la ciutat que vetlla sant Narcís, que el 1345, el bisbe Arnau de Montrodon, va establir un benefici a la catedral, en honor del suposat sant, una imatge del qual estigué en un altar de la capella dels màrtirs. Modernament, els historiadors opinen que es tractava d'una estàtua de Pere IV d'Aragó.

Durant un segle i mig, "sant" Carlemany tingué ofici propi. Sembla que fou abolit el 1484, quan Sixt IV, a les darreries del seu pontificat, va intimidar els devots gironins amb un breu apostòlic. Amb tot, fins al segon terç del segle passat encara es feia el panegíric. Avui, de Carlemany només se'n conserva la tradició i el seu nom donat a la torre o campanar romànic de la primitiva catedral; la que presumptament hauria fet aixecar l'emperador, segons una altra de les llegendes, sobre una terra conquerida als moros, just a la "girada" que feren les aigües que s'endugueren les tropes mores vençudes, cap al mar.

També dugué el nom de Carlemany una campana de la catedral que es trencà el 1583, el 1587, el 1636 i el 1684. Refeta cada cop i finalment el 1688, subsistí almenys fins al 1721, segons les darreres notícies que se'n tenen.

CUINA

Bras d'espínacs National Galerie

Per a la planxa

100 gr. farina
4 ous
250 gr. espínacs
1 cullerada llevat

Per al farcit

1 capsa crema de formatge
Una mica mostassa
2 tomàquets madurs
1 full paper barba

Per a la salsa

Una mica vinagre
50 gr. mantega
4 cullerades tomàquet
1 ou

Amb paper de barba formeu una capsa doblegueu les puntes i subjecteu-los amb unes agulles de cap a les quatre puntes, d'una mida aproximada de 26 x 33 cm. Col·loqueu aquesta capsa sobre la placa del forn.

Bulliu els espínacs només un minut, després trinxeu-los amb el triturador barrejats amb els 4 rovells d'ou fins que quedin molt fins, afegiu lentament la farina amb el llevat Royal, i una mica de sal. Bateu les clares a punt de neu forta i barregeu-lo amb suavitat al que heu preparat. Ompliu la capsa de paper amb aquesta massa procurant que quedi molt pla i arribi als extrems, poseu-lo a forn calent, però suau, de 8 a 10 minuts. Quan el melindro estigui a punt, tombeu-lo sobre un tovalló, traieu les agulles de cap i amb ajuda d'un ganivet desenganxeu-lo i enrotlleu-lo juntament amb el tovalló per donar-li la forma adient. Quan estigui una mica fred farciu-lo amb la crema de formatge.

CREMA DE FORMATGE: Aixafeu amb una forquilla la crema de formatge amb la mostassa i barregeu-lo amb trossets de tomàquet pelat i sense llavors. Poseu-lo sobre la planxa d'espínacs i enrotlleu-lo deixant-lo en el centre.

Acompanyeu amb **SALSA RICHE:** Una copeta de licor de vinagre, deixeu-lo reduir a la meitat, afegiu 4 o 5 cullerades de salsa de tomàquet espessa, després 50 gr. de mantega bona, tireu la sal i a fora del foc un rovell d'ou batut amb força. Serviu-ho tallat a rondanxes grosses rodejat amb la salsa.

MARIA GLÒRIA MUNTAÑOLA

LLANES ARDILLA

Orientació de punt. Jerseys d'encàrrec. Teixits de batista brodada i organdí.

Diputació, 405, entre Nàpols i Sicília.
Tel.: 232 65 15 - 08013 BARCELONA

Per ENRIC GRAUPERA

El mes de gener d'enguany, el Vaticà posà en circulació una sèrie de tres segells recordant el Mil·lenari del bateig de la Rus' de Kiev. Valor 450 lires, el Príncep Sant Vladimir el Gran; valor 650 lires, catedral de Santa Sofia; valor 2.500 lires, la Mare de Déu orant, mosaic de la Catedral de Santa Sofia.

Per SNOP

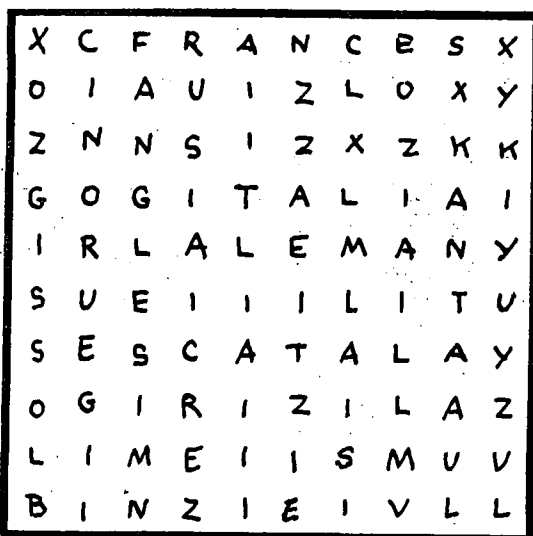
**AQUEST CAVALL
ES MOLT...**

MOI

Solució al 488
MIRALCAMP
MIRA L (K) CA M P

Per SNOP

CERCAR 10 LLENGÜES EUROPEES

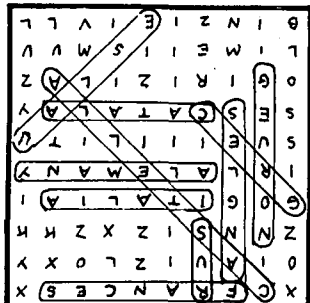

SOLUCIÓN

HORIZ. Francès, Italia, Ale-
many, Català.

VERT. Norueg, Anglès, Rus.

DIAG. Grec, Castella, Eslau.

Per JAUME MORA

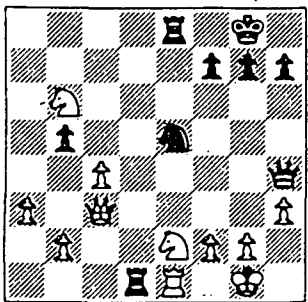
DIAGRAMA 259

Negres juguen i guanyen

**Expeditiva la manera de guanyar.
Segur que ara tots ho veureu.**

Solució al diagrama 258

1 Te7-e2 Cd2-b1, 2 Te2-e1 Tf8-d8, 3 Te1-d1 i abandonaren davant de Rg1-f2-e2 i Ad5-b3.

RESULTATS

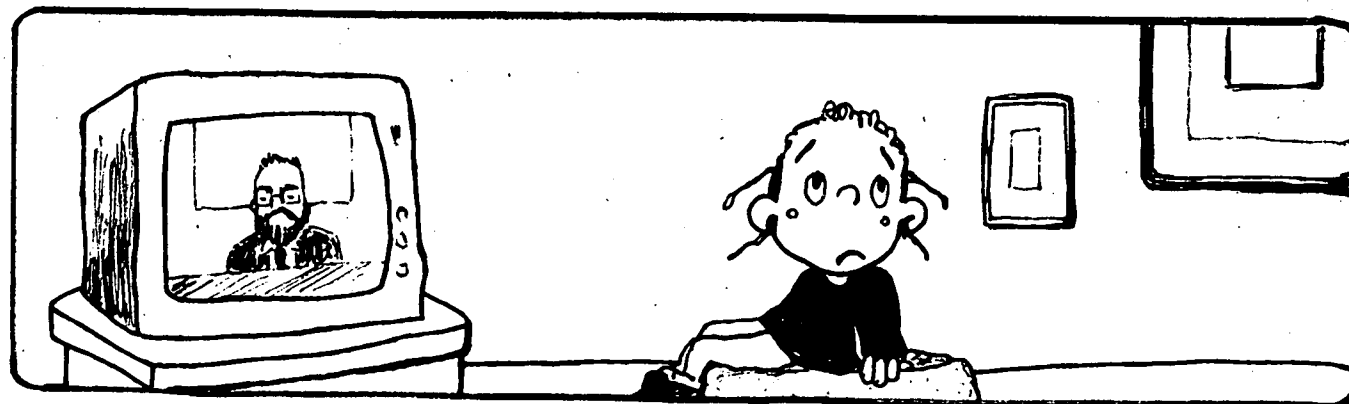
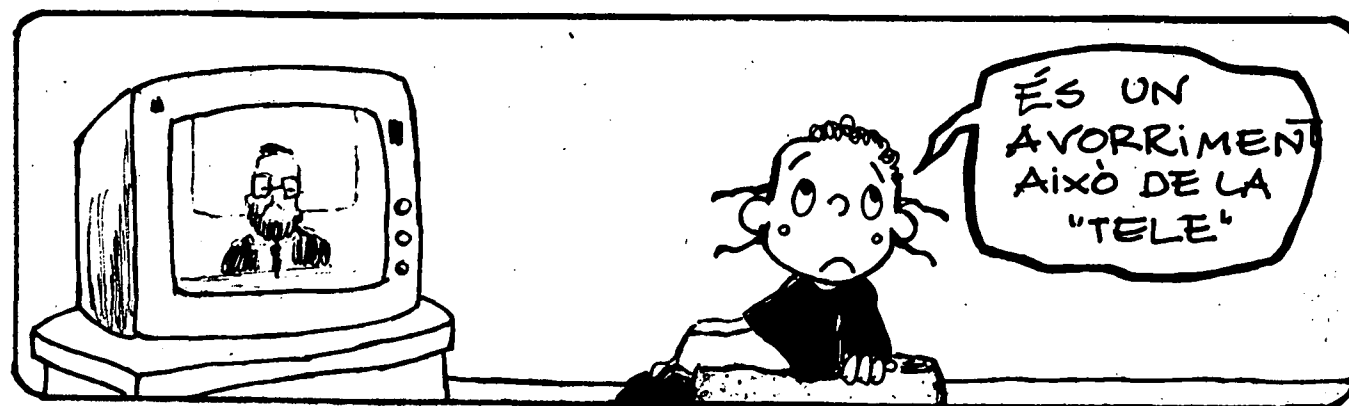
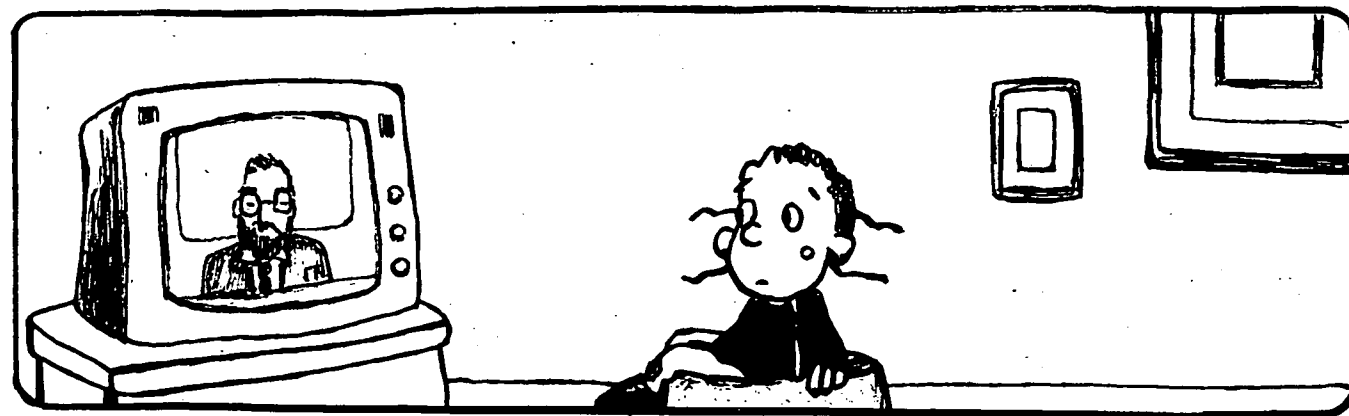
ESPAÑOL-BARCELONA.....	2-2
VALENCIA-ZARAGOZA	2-2
SPORTING-BETIS	0-0
R.SOCIEDAD-OVIEDO	0-0
ATLETICO-LOGROÑES	2-0
SEVILLA-ATHLETIC.....	0-0
MALAGA-MURCIA	1-3
CADIZ-CELTA.....	1-1
ELCHE-VALLADOLID.....	1-0
OSASUNA-R.MADRID	1-0

LA TRAVESSA

1. Sevilla-Ath. Bilbao
2. At. Madrid-Logroñés
3. Cádiz-R. Celta
4. Málaga-R. Murcia
5. Español-Barcelona
6. Elche-R. Valladolid
7. Valencia-R. Zaragoza
8. At. Osasuna-R. Madrid
9. S. Gijón-Betis
10. R. Sociedad-R. Oviedo
11. R. Burgos-R. Mallorca
12. Figueres-Castellón
13. D. Coruña-Jerez D.
14. Mollerusa-Eibar

Pleno al 15 (Salamanca-Tenerife):

1.	REAL MADRID PJ POTOS 19 32+14	
2.	F.C. BARCELONA PJ POTOS 20 31+13	
3.	AT. MADRID PJ POTOS 20 24+2	
4.	GIRON PJ POTOS 20 23+3	
5.	VALENCIA PJ POTOS 20 23+1	
6.	CELTA PJ POTOS 19 22+4	
7.	VALLADOLID PJ POTOS 20 21+3	
8.	OSASUNA PJ POTOS 19 21+1	
9.	SEVILLA PJ POTOS 20 21-1	
10.	ATH. BILBAO PJ POTOS 20 21+1	
11.	OVIEDO PJ POTOS 20 20	
12.	ZARAGOZA PJ POTOS 20 20+2	
13.	LOGROÑES PJ POTOS 20 19+1	
14.	REAL SOCIEDAD PJ POTOS 19 18	
15.	MALAGA PJ POTOS 20 15-7	
16.	CADIZ PJ POTOS 20 15-7	
17.	MURCIA PJ POTOS 20 15-3	
18.	BETIS PJ POTOS 20 13-5	
19.	R.C.D. ESPAÑOL PJ POTOS 20 12-10	
20.	ELCHE PJ POTOS 20 10-12	

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Nº 444

Històries d'Eixerits

Quaresma - 1989

Dimecres comença la Quaresma. Hi ha molts nois i noies que no en saben res de la Quaresma. Només pensen en la gresca del Carnaval i en l'enterrament de la sardina, com a xerinoles populars des de qui sap quan.

Nosaltres, però, tenim la sort que a la Catequesi ens ho han explicat molt bé. Jo ja ho entenc: una cosa si no te l'expliquen, no saps de què va, si no la coneixes no la pots estimar, i si no l'estimes tant se te'n dona, és clar.

En Ramon explicà que Quaresma és un mot llatí que vol dir "quaranta", perquè a partir del dimecres de cendra, més cinc setmanes, dura quaranta dies. Nosaltres, el dimecres farem una celebració. I, doncs, per a què la Quaresma? Durant aquest temps, totes les comunitats i grups cristians del món, ens preparem especialment per celebrar el fet més important de la nostra història i de la nostra fe: la mort i la resurrecció de Jesús.

I, per què això? Oi que diem que som "cristians" i seguidors de Jesucrist? Doncs bé, cal veure si de debò ho som, si de debò el seguim. Em sembla que sovint ens "despistem".

Dimecres diu que ens posaran una mica de cendra al front; és un senyal molt antic que vol dir que reconeixem que som pecadors, que ens sap greu i ens penedim de tot allò que en el nostre cor i en la nostra vida, no és just, net i bo, com Déu vol.

Avui mateix faré les paus amb en Ricard, i demanaré perdó a la mare per l'empipament de dijous passat. I quan resi, demanaré a Jesús que m'ajudi a estimar més i millor a Ell i als altres.

L'Eixerit

ENDEVINALLA:
QUIN ÉS EL
LLOC ON MAI NO
TENEN FEINA
ELS
POLICIES?

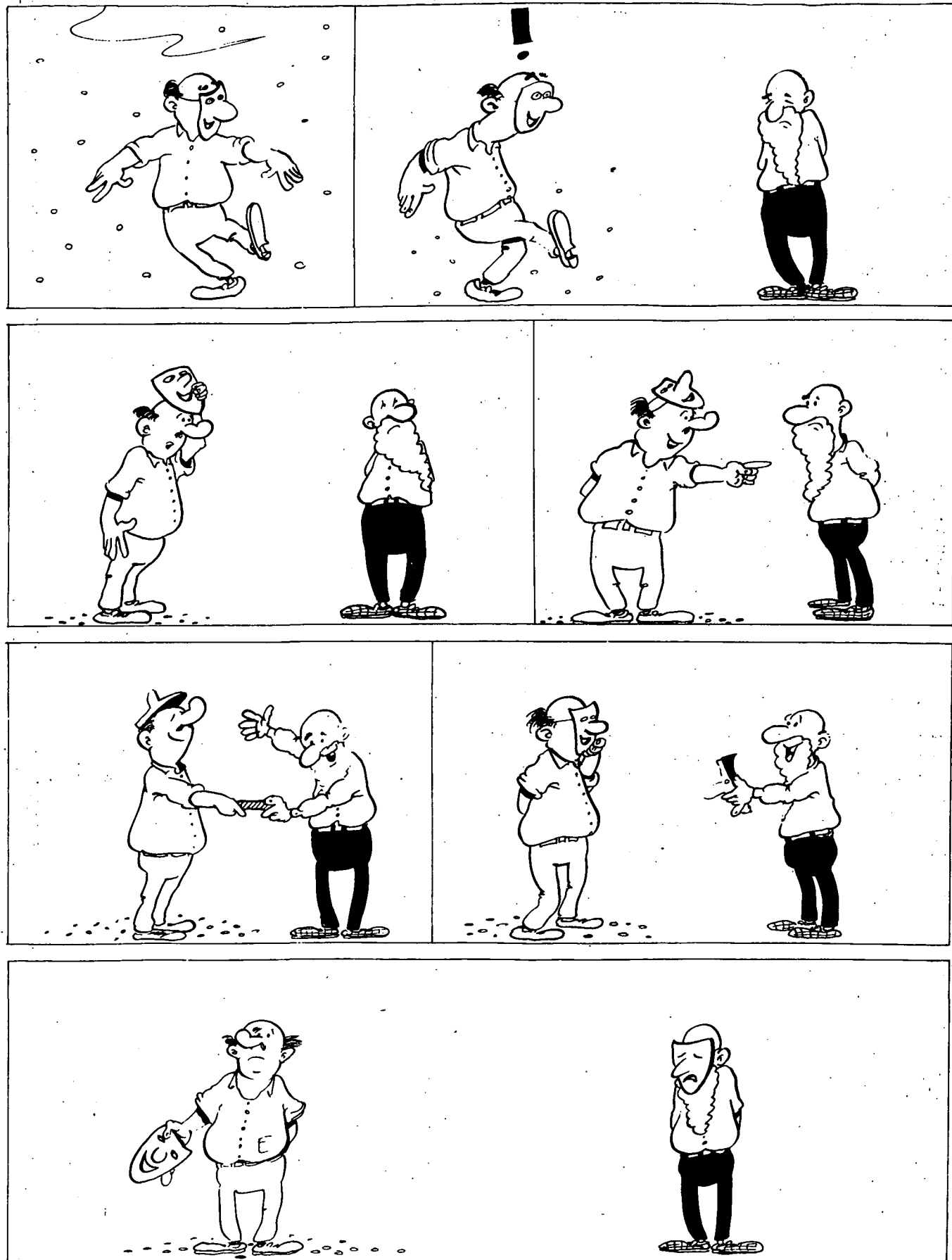

GALI

DONCS AL
CEL, PERQUÈ
AL CEL
NOMÉS HI
VAN ELS
BONS I
NO HI HA
MALFACTORS.

EN BADOSA I EN BASORA

Jesús ens parla

Busquem l'evangelí del diumenge: Evangelí segons sant Lluç, capítol 5, versets de l'1 a l'11 (Lc 5:1-11).

Reflexionem: 1. "Ecoltar Jesús", és l'afany que tenien les multituds. Aquest hauria de ser també el nostre desig: Ecoltar Jesús, perquè la seva Paraula ens guïés en el nostre camí. D'aquí ve l'atenció amb què hem de participar en la primera part de la reunió del diumenge, en la qual es llegeix i es comenta la Paraula de Déu.

2. Tant empenyen les multituds a Jesús que ha de pujar en una barca, i parlar a la gent de la barca estant. En moltes pintures dels primers segles, apareix la barca de Pere com a figura de l'Església. Jesús digué als Apòstols que els faria pescadors d'homes; i és a través de l'Església que l'Evangelí i la Salvació de Jesús arriben a tots els homes i a tots els pobles.

3. Obeint les paraules de Jesús, després de tota una nit sense pescar res, les xarxes s'esquinçaven i les barques s'enfonsaven de tant de peix. Els Apòstols són "servidors de Jesús", però és Ell el Senyor qui dona la fecunditat a la seva tasca. També a nosaltres, pobres pescadors com Pere, Jesús ens crida a donar testimoni de la nostra fe. La força de l'evangelí no ve de nosaltres, sinó del Senyor gloriós i ressuscitat.

El mossèn

HA BAIXAT LA FEBRE?

XVIT

Per sis t eix

ÉS BONA LA PEL·LÍCULA?

r

Està en cartell-era

QUÈ VEUS AMB EL TELESCOPI?

V

Ve nus

COM ESTÀ EL DINAR?

A.

A punt

DIUMENGE - 5

11.00 Signes dels temps:
"Es presenta el primer capítol d'una sèrie informativa sobre el Concili Vaticà II. En cinc programes, un d'introducció i quatre d'aprofundiment temàtic, "Signes dels Temps" s'aproxima al que ha estat l'esdeveniment més important per a l'Església durant aquest segle. "Evangeli, avui" presenta el testimoni de Conxita Sagret, una mare de família dedicada a la catequesi d'infants.

11.30 Matinal a TV3.
13.00 Matí Esports.
14.30 Gol a gol -1-.
15.00 Telenotícies.
15.25 El temps.
15.30 Història de Catalunya
15.45 Ballesta, les aventures de
16.10 Tarda d'aventures exòtiques:
18.00 Gol a gol -2
18.15 Basquet.
19.45 Gol a gol -3
20.00 Mediterrània.
20.30 Telenotícies.
20.55 El temps.
21.00 30 minuts.
21.30 A cor obert. (D):
22.30 Gol a gol -4-.

DILLUNS - 6

12.00 Universitat oberta (D).
12.30 TV3, segona vegada:
13.30 Mag-Magazine.
14.30 Telenotícies.
15.00 El temps.
15.10 Bona cuina.
15.15 Els veïns - Cap 3
16.05 Simon i Simon
16.50 Universitat oberta (D):
17.15 El rei Artur.
17.40 Dibuixos animats.
18.00 El meu amic Winnetou - 4.
18.25 L'os yogui.
19.10 Juges Xanguet i les maniquins.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.10 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.15 L'escorç negre.
22.00 Dilluns, dilluns.
23.05 Allo, allo -1- (rep.)

DIMARTS - 7

12.00 Universitat oberta (D).
12.30 TV3, segona vegada:
13.30 Mag-magazine.
14.30 Telenotícies.
15.00 El temps.
15.10 Bona cuina.
15.15 Els veïns - Cap. 4
16.05 Simon i Simon:
16.50 Universitat oberta (D):
"Estadística i informàtica"
17.15 El rei Artur.
17.40 Dibuixos animats.
18.00 Exploració i aventures:
"Caiguda lliure" 1a part.
18.30 Oh, Bongònia!
19.10 L'illa de les papallones:
"Quarantena".
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.10 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.20 Dallas (D):
"Els pecats del pare".

22.10 Crònica 3.
23.30 Telenotícies.
24.00 El carnaval.

DIMECRES - 8

12.00 Universitat oberta (D).
12.30 TV3-segona vegada:
"Crònica - 3".
13.30 Mag-magazine.
14.30 Telenotícies.
15.00 El temps.
15.10 Bona cuina.
15.15 Els veïns - Cap 5
16.05 Simon i Simon:
"L'habitació 3502".
16.50 Universitat oberta (D):
"Tecnologia".
17.15 El rei Artur.
17.40 Dibuixos animats.
18.00 El meu amic Winnetou -5-
18.50 Història de Catalunya.
19.10 Motor a fons.
19.30 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.10 Sorteig Lotto 6/49.
21.20 Bona cuina.
21.25 Informatiu cinema.
21.55 Cinema 3:
"Modesty Blaise".
24.00 Telenotícies.
00.15 Motor a fons.

DIJOUS - 9

12.00 Universitat oberta (D).

12.30 TV3, segona vegada:
"Informatiu cinema" -
"Mediterrània".

13.30 Mag-magazine.
14.30 Telenotícies.
15.00 El temps.
15.10 Bona cuina.
15.15 Els veïns - Cap 6.
16.05 Simon i Simon:
16.50 Universitat oberta (D):
"Biologia".
17.15 El rei Artur.
17.40 Dibuixos animats.
18.00 Musical juvenil.
18.30 Cinc i acció.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.10 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.20 3 pics i repicó.
22.55 Temps de neu.
23.10 Esports flash.
00.15 Telenotícies.

DIVENDRES - 10

12.00 Universitat oberta (D).
12.30 TV3, segona vegada:
"Temps de neu/Esports flash".
13.30 Mag-magazine.
14.30 Telenotícies.
15.00 El temps.
15.10 Bona cuina.
15.15 Els veïns - Cap. 7
16.05 Simon i Simon (rep.):
"La gran il·lusió".
16.50 Universitat oberta (D):
17.15 El rei Artur.
17.40 Dibuixos animats.
18.00 L'meu amic Winnetou -6-
18.45 L'os yogui.
19.10 Lucy, el terror del barri:
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.10 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.20 La vida en un xip.
23.00 Cagney i Lacey (D):
"Esgotada".
23.55 Telenotícies.
00.05 Cinema de mitjanit:
"Le silence est d'or".

DISSABTE - 11

10.00 Sardanes.
10.25 Universitat oberta (D).
12.25 TV3, segona vegada:
"5 i acció".
13.35 TV3, segona vegada:
14.15 TV3, segona vegada:
"Oh! Bongònia".
15.00 Telenotícies.
15.25 El temps.
15.30 Bona cuina.
15.30 Els Bobobops.
16.00 Dit i fet.
17.30 Bàsquet NBA.
19.05 La gran vall (D):
"Culpable".
20.00 Vida Salvatge (D)
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.05 Bona cuina.
21.10 Sorteig Lotto 6/49.
21.20 Pel·lícula:
"Ruler russa".
22.55 El retorn de Sherlock Holmes:
"Els plànols de Bruce Partington".

DIUMENGE - 5

02.00 Música golfa.
03.00 El fugitiu:
"Que Dios tenga compasión".
03.50 Llarg-metratge:
"El día después".
05.50 Musical.
06.35 Jazz entre amics.
07.35 Llarg-metratge:
"El demonio de las armas".
09.00 Informe setmanal.
10.00 El dia del Senyor - Santa Missa.
11.50 Poble de Déu.
12.20 L'altra mirada.
13.15 Autopista vers el cel:
"Amor y matrimonio".
14.30 48 hores.
15.30 El temps.
16.00 Estrenes TV:
17.45 La pantera rosa.
18.10 Jocs de nens.
18.40 Alf.
19.05 La Piovra - Cap. 6.
20.00 Waku-Waku.
20.30 48 hores.
21.00 A portada.
21.30 El temps és or.
22.35 Diumenge cinema:
"Amor sin fin".
00.25 48 hores.
00.30 Clàssics en blanc i negre:
"Guadalcanal".

DILLUNS - 6

08.00 Bon Dia.

08.30 Telediari Matinal.
09.00 Al matí.
09.30 Bressol de llops. Cap 89.
11.10 Anys daurats, anys amargs - 11.
13.00 L'ocell boig.
13.30 3 x 4.
15.00 Telediari - 1.
15.30 Nanny:
"La parte inocente".
16.30 La tarda.
17.55 Avanç Telediari.
18.00 Els mons de Yupi.
18.30 Terry i els pistolers - Ep 3.
19.00 Dóna-li la volta.
19.30 De pel·lícula.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 El preu just.
22.55 Jutjat de Guàrdia:
"Harry es procesado".

23.20 Documents TV.
00.15 Telediari - 3.
00.35 Telesport.
00.50 La Nit.
02.00 La Comèdia.

DIMARTS - 7

08.00 Bon dia.
08.30 Telediari matinal.
09.00 Al matí.
09.30 Bressol de llops. Cap. 90.
11.10 Anys daurats, anys amargs - 12
13.00 Els mags.
13.30 3 x 4.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Nanny:
"Mira lo que has hecho".
16.30 La tarda.
17.55 Avanç telediari.
18.00 Els mons de Yupi.
18.30 El misteri de la flor màgica.
19.00 L'Espanya humida.
19.30 Entre línies.
20.00 Carrer tranquil.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 Tariro, tariro.
22.20 Sessió de nit:
"55 días en Pekín".
01.00 Telediari - 3.
01.20 Telesport.
01.35 Testimoni.
01.40 La Nit.
02.00 Filmoteca del dimarts:
"El viaje de los comediantes".

DIMECRES - 8

08.00 Bon dia.
08.30 Telediari matinal.
09.00 Al matí.
09.30 Bressol de llops. Cap 91.
11.10 Anys daurats, anys amargs - 13.
13.00 Punky Brewster.
13.30 3 x 4.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Nanny:
"Una travesura de niño".
16.30 La tarda.
17.55 Avanç telediari.
18.00 Els mons de Yupi.
18.30 Els bessons Edison.
19.00 Circ Pop.
19.30 Parlant clar.
20.00 Vida amb Lucy.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 Els imperis perduts - Cap. 6.
22.15 Cançó trista de Hill Street:
"Sacerdotes y hunos".
23.10 Més estrelles que en el cel.
00.05 Telediari - 3.
00.25 Telesport.
00.40 La nit.
02.00 Reposicions TVE:
"La buena tierra".

DIJOUS - 9

08.00 Bon dia.
08.30 Telediari matinal.
09.00 Al matí.
09.30 Bressol de llops. Cap 92.
11.00 Anys daurats, anys amargs - 14.
13.00 Correcamins.
13.30 3 x 4.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Nanny:
"La isla mágica".
16.30 La tarda.
17.55 Avanç telediari.
18.00 Els mons de Yupi.
18.30 L'aldea de l'Arce.

19.00 Llagosti.
19.30 Amb les mans a la massa.
20.00 Mare i fill.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 La llei de los Angeles - 41.
22.15 Dret a discrepar.
23.45 A mitja veu.
00.15 Telediari - 3.
00.35 Telesport.
00.50 La Nit.

DIVENDRES - 10

08.00 Bon dia.
08.30 Telediari matinal.
09.00 Al matí.
09.30 Bressol de llops. Cap. 93.
11.00 Anys daurats, anys amargs - 15.
13.00 Foc salvatge.
13.30 3 x 4.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Nanny:
"Un jardín de rosas".
16.30 La tarda.
17.55 Avanç telediari.
18.00 Els mons de Yupi.
18.30 La llanterna màgica.
19.30 Alquibla.
20.00 Els problemes creixen.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 En família.
22.20 Divendres cinema:
"Padre Nuestro".
00.05 Telediari - 3.
00.25 Telesport.
00.40 La Nit.
02.00 Llarg-metratge:
"Fanny Hill".

DISSABTE - 11

03.30 Documents TV.
04.30 Arrels:
"Les següents generacions" - 11.
05.20 La bona música.
06.20 Documental.
06.40 De pel·lícula.
07.40 Llarg-metratge:
"El y su enemiga".
09.00 Nova Gent.
10.00 Calaix de sastre.
13.15 Loteria.
13.30 Suplements - 4.
14.30 48 hores.
15.30 Isidor.
16.00 Primera Sessió:
"De los Apeninos a los Andes".
17.30 Rockopop.
19.00 Merrie Melodies.
19.30 Altres pobles.
20.30 48 hores.
21.05 Informe setmanal.
22.15 Dissabte nit.
23.15 El món de Juan Lobón - 5.
00.15 48 hores.
00.20 Filmoteca TV:
"El contrato del dibujante".

DIUMENGE - 5

9.30 Santa Missa.
10.30 Objetivo 92.
12.00 Estudi Estadi.
14.55 L'Informatiu Cap de Setmana.
15.00 Estudi Estadi.
18.00 Sesió de tarde:
19.45 Spots de promoció de programes del 2on. Canal.
20.00 L'informatiu cap de setmana.
20.30 Les altres Barcelones - 3.
21.00 Estudi Estadi.
22.30 Debat-2.
23.30 Futbol europeu.
01.00 Apuntes biogràfics.
DILLUNS - 6
13.00 Avanç de l'Informatiu Migdia.
13.05 Les altres Barcelones - 3.
13.35 Capítol - 159.
14.00 Teledues.
14.30 L'Informatiu Migdia.
15.00 Bellesa i poder - 187.
15.30 Amèrica latina.
16.30 De pura sangre.
17.30 Videoclips.
17.45 Avanç de l'Informatiu Vespre.

17.50 Campionat del món d'Esquí
19.30 Musical.
20.00 L'Informatiu Vespre.
20.30 Panorama.
21.00 Via olímpica.
21.05 Cine club: "Feroz".
22.45 La llúria.
00.00 Últimas preguntas.
00.30 Jazz entre amigos.

DIMARTS - 7

13.00 Avanç de l'Informatiu Migdia.
13.05 Panorama.
13.35 Capítol - 160.
14.00 Teledues.
14.30 L'Informatiu Migdia.
15.00 Bellesa i poder - 188.
15.30 Imágenes de Samba (1).
16.30 De pura sangre.
20.00 Bàsquet:
"Joventut de Badalona - F.C. Barcelona".
21.30 El espectador.
22.30 Ruta del sol.
22.45 Tribunal popular.
23.45 Especial.
00.45 La buena música.
01.45 Suplements - 4.

DIMECRES - 8

13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
13.05 Temes de Catalunya.
13.35 Capítol - 161.
14.00 Teledues.
14.30 L'Informatiu migdia.
15.00 Bellesa i poder - 189.
15.30 Imágenes de Samba (2).
16.30 De pura sangre.
17.30 Plàstic.
18.45 Campionat del món d'Esquí Alpi.
20.30 Via olímpica.
20.35 Ruta del sol.
20.50 Futbol:
"Irlanda del Nord-Espanya".
23.00 Europa.
23.30 Se ha escrito un crimen:
"Magnum, el detective".
00.15 Suplements - 4.

DIJOUS - 9

13.00 Avanç Informatiu Migdia.
13.05 Europa.
13.35 Capítol - 162.
14.00 Teledues.
14.30 L'Informatiu Migdia.
15.00 Bellesa i Poder - Cap 190.
15.30 Imágenes de Samba (3).
16.30 De pura sangre.
17.30 Primera funció.
19.00 Esquí, Campionat del Món.
19.30 Musical.
20.00 L'Informatiu Vespre.
20.30 Esquí: Campionat del món.
22.00 Ruta del sol.
22.15 Jueves cine:
"La herencia Ferramonti".
00.00 Metropolis.
00.30 De toros - 3.

DIVENDRES - 10

13.00 Avanç de l'Informatiu Migdia.
13.05 Hammer - 18.
13.35 Capítol - 163.
14.00 Teledues.
14.30 L'Informatiu Migdia.
15.00 Bellesa i poder - 191.
15.30 Imágenes de Samba (4).
16.30 De pura sangre.
17.30 Cine español:
"Acompañame".
19.00 Atletisme.
20.30 Bàsquet:
"F.C. Barcelona - Real Madrid".
22.00 Ruta del sol.
22.15 Prop de les estrelles.

DISSABTE - 11

9.30 Sesam Obre't.
10.00 Archie i Sabrina.
10.30 L'últim koala.
11.00 La vida entorn de l'arbre.
11.15 Plàstic.
12.00 Especial.
13.00 Tribunal popular.
14.00 135 escons.
15.00 Estadi - 2.
22.00 La ruta del sol.
22.30 Miss Marple.
23.45 La salut de les ciutats.
00.45 Diàlegs con la música.
01.00 Estadi - 2.

COMENTARIS TV

L'ESTUDI I LA TELEVISIÓ

És molt probable que ja haguem parlat d'aquest tema en alguna ocasió. Malgrat tot, ara, després de les vacances de Nadal les qualificacions dels nostres fills comencen a dir moltes coses. En alguns casos tot va bé, dissortadament no tot és així. Hi ha d'altres casos en què les qualificacions són molt dolentes i un important grau d'influència està en la presència de la televisió. Educar els fills, i penso que això és molt important, consisteix a estar pendents d'aquestes qüestions. Si la televisió, posem per cas, de 6 a 9,30, és un problema per l'estudi dels fills, s'han de trobar solucions. Bé, te solucions n'hi ha moltes i una extrema que a mi m'agrada repetir malgrat, com ja se m'ha dit, el seu rigor, és la capsa i la clau per la televisió. Aquesta penso que és la més adient sobretot si els fills són molt petits. Això exigirà organitzar el seu temps, més esforços, però, al capdavant, uns beneficis molt clars a curt termini. Que no us espanti prendre aquestes mesures! Conec casos en els quals, al principi hi havia la clau i, després, uns mesos més tard, ja ni calia la clau. Tothom va trobar meravellós l'ambient d'aquella casa on havia desaparegut el constant i obsessiu parlar i parlar de la "tele".

IGNASI BOFARULL

T.A.C. (Telespectadors Associats de Catalunya) tel. 200 13 39

...y el hijo de Dios

se hizo Palabra

LA SANTA BIBLIA

Novísima edición
totalmente renovada

Traducida en equipo de los textos originales, revisada y actualizada por 15 especialistas profesores de las Universidades Pontificias de Comillas y Salamanca y de la Escuela Bíblica de Madrid, bajo la dirección del Dr. Evaristo Martín Nieto.

*El libro de oro de la humanidad,
el más difundido de todos los tiempos
y el más importante de cuantos se han escrito.*

Datos técnicos de esta edición:

Volumen único, manejable, con letra muy legible, encuadernado en cartón, con tapa guaflex (tamaño 15 x 21,7 cm), texto a dos columnas. 1.696 págs. 1.500 ptas.

Características:

- Nuevas introducciones a cada libro en base a las pautas del Vaticano II
- Citas de pasos paralelos en márgenes laterales
- Nuevas notas explicativas a pie de página
- Índices de nombres propios
- Índice analítico de conceptos bíblicos
- Nueva sinopsis cronológico-histórica
- Calendario y medidas de la época
- Cartografías en las guardas
- Siete claves para orientación de la lectura.

**EDICIONES
PAULINAS**

28027 MADRID - Protasio Gómez, 15

Tel. (91) 742 05 50 - Fax: (91) 742 57 23 - Télex: 41872 EPSSP-E

08003 BARCELONA - Vía Laietana, 38 - Tel. (93) 310 18 08